

BIBLIATANULMÁNYOK

*Lukács
evangéliuma*

Írta: John M. Fowler

2015. április, május, június

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2015

Copyright © John M. Fowler, 2015

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2015 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Gyetzvainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Fenyvesi Eszter*

E-mail: fesztter@adventista.hu

Telefon: 06-30-664-3000

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-47-6

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Jézus első eljövetele	6
2. tanulmány: Jézus keresztsége és megkísértése	14
3. tanulmány: Kicsoda Jézus Krisztus?	22
4. tanulmány: Elhívás a tanítványságra	30
5. tanulmány: Krisztus, a szombat Ura	38
6. tanulmány: Nők Jézus szolgálatában	46
7. tanulmány: Jézus, a Szentlélek és az imádság	54
8. tanulmány: Jézus küldetése	62
9. tanulmány: Jézus, a tanítómester	70
10. tanulmány: Jézus követése a mindennapokban	78
11. tanulmány: Isten országa	86
12. tanulmány: Jézus Jeruzsálemben	94
13. tanulmány: Megváltónk megfeszítése és feltámadása	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- www.adventista.hu/det

Tiszavidéki Egyházterület:

- www.adventista.hu/tet

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélicációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.adventista.hu/bibliatanulmanyok

Lukács evangéliuma

„És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megeseék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megsókolgatá őt” (Lk 15:20). Jól ismerjük ezt az igeverset, ami minden kor irodalmi anyagának egyik legismertebb és legkedveltebb történetéből való – akár a világi, akár a vallásos irodalmat vesszük alapul. Még meglepőbb tehát, hogy gyakorlatilag sohasem hallottunk volna róla, ha egykor egy orvos-misszionárius bele nem foglalja ezt a gyöngyszemet tanult barátjának, Teofilosznak írt levelébe.

Az orvos neve Lukács, aki pogányból lett hívő, a levelet pedig ma *Lukács evangéliumaként* ismerjük. Az evangéliumon kívül Lukács a szerzője *Az apostolok cselekedeteiről* írt könyvnek is. Pál apostol útítársaként Lukács alapos megfigyelője és résztvevője volt a hatalmas Jézus-mozgalomnak, ami végigsöpört a Római Birodalmon. A Pállal való szoros munkatársi kapcsolat folytán Lukács nemcsak mélységeiben tudta felfogni a keresztény egyház létének lényegét – ami megállta helyét még azzal a birodalmi követeléssel szemben is, hogy a császárt tiszteljék Istenként –, hanem hiteles forrásokból szerzett alapos ismeretet az evangélium mögött álló csodálatos személyről: Jézus Krisztusról is. Tehát Lukács a Szentlélek ihletésére írta meg kétkötetes művét, aminek talán ezt a címet adhatnánk: „A keresztény egyház eredete és története”.

E műnek az első része az evangélium, amit Lukács még azelőtt írt meg és küldött el Teofilosznak, hogy *Az apostolok cselekedeteit* megírta volna (ApCsel 1:1). Sok konzervatív bibliamagyarázó Kr. e. 61-63 közé teszi *Lukács evangéliumának* keletkezését. Teofilosz görög származású volt, ezért Lukács különösen figyelt a levél írása közben arra, hogy evangéliumát a hívő közösség görög, pogányból lett keresztény tagjainak írja, ám eközben nem hagyta figyelmen kívül Jézus zsidó gyökereit sem. Máté elsősorban a zsidóknak írt, ezért Jézus Messiás-létét hangsúlyozta ki. Márk a rómaiaknak írt; evangéliumában úgy látjuk Jézust, mint aki a királyságáról szóló örömhírt hirdetve járja a vidéket. János mélyen gondolkodó személy volt, az ő evangéliumában úgy jelenik meg Jézus, mint az Ige, a Teremtő, az Isten Fia. Lukács azonban a pogányokat tartotta szem előtt. Úgy mutatta be Jézust, az ember Fiát, mint a világ Megváltóját és az emberiség Barátját. Az ő evangéliumának fő témája az üdvösség egyetemes volta; ezért a nemzetségtáblázata Jézus vérvonalát Ádámgig vezeti vissza, akit Isten teremtett, miközben Máté nemzetségtáblázata megáll Ábrahámnál, a zsidók atyjánál (Lk 3:23-38; vö. Mt 1:1-17).

Lukács evangéliuma a leghosszabb az Újszövetség evangéliumai közül. Néhány csoda leírása csak itt szerepel, mint például a naini özvegy fiának feltámasztása (Lk 7:11-18) vagy Málkus fülének meggyógyítása (Lk 22:50-51). (A csak itt szereplő csodák leírása itt található: Lk 5:4-11; 13:11-17; 14:1-6; 17:11-19.) Több példázatot is kizárólag *Lukács evangéliumában* olvashatunk, közöttük jó pár igen híres: az irgalmas samaritánus (Lk 10:30-37), a gazdag és Lázár (Lk 16:19-31), a farizeus

és a vámszedő példázata (Lk 18:10-14). A Zákeusról szóló történet is Lukács egyedi elbeszélése (Lk 19:1-10).

Lukács a Szentlélek vezetése alatt állítja, hogy áttekintette a történelmi anyagokat, meghallgatta a szemtanúkat (Lk 1:2), majd miután mindennek alaposan utánajárt, szép rendben leírta, amit talált, hogy az olvasó megismerje a Jézussal kapcsolatos dolgok bizonyosságát (3-4. versek).

Amikor a nagy teológus, James Denney-t megkérték, ajánljon egy jó életrajzot Jézusról, ő megkérdezte: „Olvasták már Lukács evangéliumát?”

Kiváló ötlet! Világszéles egyházunkban mi is mindannyian olvassuk el ebben a negyedévben!

John M. Fowler ötvenhárom évig állt az egyház szolgálatában mint lelkész, teológiát és filozófiát oktató tanár, szerkesztő és az oktatási rendszerünk egy vezetője. Számos cikket és könyvet írt, valamint két korábbi Bibliatanulmányoknak is ő volt a szerzője: A kozmikus küzdelem Krisztus és Sátán között (2002) és Az efesusiak: a kapcsolatok evangéliuma (2005).

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Szombatsikolai tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése.

Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF).

Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Továbbra is szeretettel ajánlom minden érdeklődő figyelmébe a Tanítói mellékletet, ami külön kiadványként beszerezhető.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés az interneten is megtekinthető a www.remenyiv.hu oldalán a VIDEÓGALÉRIÁBAN és a Bibliatanulmány alatt, illetve kérhető még e-mailben, videóüzenetként.

ÚJDONSÁG! AZ ÉRDEKLŐDŐKET VÁRJUK A FACEBOOK BIBLIATANULMÁNYOK CSOPORTJÁBAN IS AZ ALÁBBI CÍMEN: [HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/GROUPS/BIBLIATANULMANYOK/](https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/).

Amint már megszoktuk, a hanganyag letölthető az internetről. Ha a bibliatanulmányokat megkeressük az egyház honlapján (www.adventista.hu/bibliatanulmanyok), az ott jelzett kapcsolattal elérhető a hanganyag is. Ezért külön köszönettel tartozunk Bátorai Sándornak és mindazoknak, akik részt vesznek az előkészítésben!

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Jézus első eljövetele

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 18:15; Lukács 1:2-3, 5-22; 2:9-12, 25-32; 2Timótheus 3:16

„Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1:37).

Lukács elsősorban a pogányoknak írta evangéliumát. Ő maga is pogány volt (lásd Kol 4:10-14), mint ahogy Teofilosz is, akinek az evangéliumot címezte.

Lukács orvos volt, de alapos tudású történészként is megállta a helyét. Az evangélium szerkesztésekor Jézus személyét korának történelmi hátterén mutatta be: Heródes volt Júdea helytartója (Lk 1:5), Augustus császár a Római Birodalom uralkodója (Lk 2:1), a jeruzsálemi templomban pedig egy Zakariás nevű pap teljesített szolgálatot (Lk 1:5, 9). Evangéliuma 3. fejezetében Lukács hat dátumot is megemlít Jézus előfutára, Keresztelő János szolgálatával kapcsolatosan.

Lukács tehát a történelembe helyezte Jézus történetét, valódi emberek közé, valódi korba, hogy beszámolójával mindenkiben maradéktalanul eloszlassa a mítosz gondolatát. Célja az volt, hogy olvasói ámuljanak és csodálkozzanak Jézus valóságos létén, mert Ő „az Üdvözítő... az Úr Krisztus” (Lk 2:11, ÚRK) és általa maga Isten lépett be a történelembe.

„AZOKAT SZÉP RENDBEN LEÍRJAM” (LK 1:1-3, ÚRK; APCSEL 1:1-3)

ApCsel 1:1 beszámol róla, hogy az adott könyv megírása előtt a szerzőnek már volt egy „első könyve”. Arra enged következtetni ez a megjegyzés, valamint a közös címzett, Teofilosz, hogy mindkét könyvet egy és ugyanaz a szerző írta. A két beszámolót a „Keresztény egyház eredete és története” című mű első és második részének tekinthetjük. Az első rész Jézus életéről és munkájáról szól (ez *Lukács evangéliuma*), a második rész (*Az apostolok cselekedetei*) pedig a Jézusról szóló örömhír elterjedésének és a korai egyháznak a története.

Hogyan írta az evangéliumot Lukács? Olvassuk el Lk 1:2-3 és 2Tim 3:16 versét!

Lukácsnak tudomása volt arról, hogy sokan írtak az eseményekről, amelyek felrázták Jeruzsálemet és a távolabbi vidékeket, konkrétan a Jézus Krisztussal kapcsolatos történésekről. E művek forrásának hitelességét az adja, hogy „szemtanúi és szolgái voltak az igének” (Lk 1:2, ÚRK). Ez világos utalás Jézus tanítványaira és kortársaira (mint Pál és más apostoli vezetők), és valószínűleg Márk és Máté evangéliumára is. Maga Lukács nyilván nem volt szemtanúja Jézus életeseményeinek, de megtérése után a Mester szavahihető, hiteles követője lett.

Máté a zsidó célközönségnek írt, úgy mutatva be Jézust, mint a nagy Tanítót, a próféciák beteljesítőjét és a zsidók Királyát. Gyakran utalt ószövetségi próféciákra, amelyek Krisztus személyében teljesedtek. Márk a római közönségnek számolt be Jézusról, tevékenységeit hangsúlyozva. Lukács, a pogány orvos a görögöknek és a pogányoknak írt az „egyetemes Jézusról”, a világ Megváltójáról. Kijelentése szerint írásának kettős a célja: „szép rendben” beszámolni az eseményekről (Lk 1:3, ÚRK), és bizonyosságot ültetni az emberekbe az új korszak hatalmas horderejű tanításait illetően. *Lukács evangéliumának* egyik célja, hogy alátámassza Jézus igazságának bizonyosságát.

Lukács, a Szentírás egyik ihletett szerzője más forrásokat is felhasznált írásaihoz. Ez nagyon érdekes. Ezek a „más források” nyilván nem semlegesítik írásának ihletett voltát vagy hitelességét. Milyen tanulsággal szolgál ez számunkra arról, hogy miként hat az ihletés az ihletett írókra – akár kanonikus, akár nem kanonikus írásokra gondolunk?

„NEVEZED AZ Ő NEVÉT JÁNOSNAK”

Malakiás próféta ideje után csaknem 400 évig hallgatott Isten, nem szólt Izraelhez prófétái által. Ez a hallgatás tört meg akkor, amikor angyal jelentette be Keresztelő János és Jézus születését.

János és Jézus születésének története között vonhatunk bizonyos párhuzamokat. Mindkettő csoda volt: János esetében az édesanya, Erzsébet már jóval túlhaladt a termékenység korán, Jézus pedig szűztől született. Gá브리el jelentette be a gyerekek születését. Az édesanyák egyaránt ámulattal, örömmel és Isten akarata iránti teljes engedelmességgel fogadták a hírt. Mindkét gyereknek növekedni kellett és erősödni Lélekben (Lk 1:80; 2:40).

A két csodálatos módon született gyermek küldetése és szolgálata azonban különbözött. János volt Jézus útkészítője (Lk 1:13-17), Jézus pedig maga az Isten Fia (1:35) és a messiási próféciák beteljesítője (31-33. versek).

Olvassuk el Lk 1:5-22 verseit, majd gondolkodjunk el a következőn! Zakariást feddhetetlennek mondja az Írás, az angyal kijelentése hallatán mégis kételkedett, és ez büntetést vont maga után. Miként segít ez megértenünk a feddhetetlenség jelentését a Jézusban hívők életében?

„Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit mi nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 72. o.).

Határozott célja volt Isten tervében a János születésével kapcsolatos csodának, amit népe érdekében tett. Miután Izrael életéből 400 éven keresztül hiányzott a prófétai szó, János sajátos üzenettel és hatalmas erővel tört be a választott nép történelmébe. Az volt a küldetése, hogy „*felkészített népet állítson az Úr elé*” (Lk 1:17, ÚRK). Ő volt a Messiás előfutára, aki előkészítette az emberek szívét Jézus szolgálatára.

„ÉS NEVEZED AZ Ő NEVÉT JÉZUSNAK”

Jézus Krisztus születése nem volt mindennapi esemény. Ott szerepelt Isten örökkévaló naptárában, és „amikor... *eljött az idő teljessége, elküldte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született*” (Gal 4:4, ÚRK). Ez Isten első ígéretének teljesedése, amit az Édenben a bűneset után tett őszüleinknek (1Móz 3:15).

Olvassuk el a következő igeverspárokat: 5Móz 18:15; ApCsel 3:22-24; Ézs 7:14; Mt 1:22-23; Mík 5:2; Lk 2:4-7! Hogyan figyelhetjük meg mindegyikben a Jézusról szóló jóvendölések csodálatos teljesedését? Miért kell tehát megtanulnunk teljes szívvel bízni Isten minden ígéretében?

Hat hónappal azután, hogy Gábiel bejelentette Zakariásnak János várható születését, a názáreti Máriának még nagyobb csodát vitt hírül: „*ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK*” (Lk 1:31).

Jézus szüztől való születése ellene mond mindennek, ami természetes; nem magyarázható semmilyen természetes okkal vagy naturalista filozófiával. Maga Mária is feltette a kérdést: „*Hogyan lehetséges ez, hiszen én férfit nem ismerek*” (34. vers, ÚRK)? Az angyal biztosította, hogy ez a Szentlélektől lesz (35. vers), és „*az Istennél semmi sem lehetetlen*” (37. vers). Mária azonnali, hűséges engedelmissége figyelemreméltó: „*történjék velem a te beszéded szerint*” (38. vers, ÚRK)! Minden emberi kérdés – legyen az bármilyen természetes vagy logikus is – helyet kell, hogy adjon az Istentől származó válasznak. Legyen szó akár a teremtésről vagy a keresztről, Jézus testté válásáról vagy feltámadásáról, a manahullásról vagy a Szentlélek kiáradásáról pünkösdkor, az Isten kezdeményezése odaszentelődést és elfogadást igényel az ember részéről.

Mária válaszul alárendelte és odaszentelte magát Isten mindenható, örökkévaló szándékának, Gábiel azonban egy másik csodálatos válasszal is bizonyosságot adott neki: „*A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékol be téged, azért a születendőt is szentnek hívják, az Isten Fiának*” (35. vers, ÚRK).

A világban elhitetik az emberrel, hogy végeredményben mindennek van természetes és tudományos magyarázata. Miért szűklátókörű, sőt, felületes képe ez a valóság hatalmas, nagyszerű voltának?

A BETLEHEMI JÁSZOL

Lukács egy történelmi megjegyzéssel kezdi a betlehemi jászol történetét. József és Mária azért hagyták el názareti otthonukat, mert el kellett utazniuk szülővárosukba, Betlehembe, ugyanis Augustus császár, Róma uralkodója népszámlálást rendelt el abban az évben, amikor Szíriában Cirenus volt a helytartó. Az ilyen történelmi részletek arra készítik a Biblia tanulmányozóit, hogy értékeljék Lukács készséges engedelmességét a Szentléleknek, amikor történelmi keretbe helyezte Jézus testté válását.

Elmélkedjünk azon, hogy milyen szegény körülmények közé született meg Jézus! Vessük össze a „bepólyálta”, „jászolba fektette”, „nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál” kifejezéseket Pál leírásával, amelyben azt fejtegeti, hogy mennyire leereszkedett hozzánk a Megváltó (Fil 2:5-8). Milyen utat járt be értünk Jézus?

A menny Ura születésének szegényes körülményeiről szóló leírás a jászolhoz érkező első látogatókkal, a pásztorokkal folytatódik. Nem a gazdagoknak és hatalmasoknak, nem is az írástudóknak és a papoknak, és még csak nem is a földön uralkodóknak jelentették az angyalok „a nagy örömet” (Lk 2:10), hanem a szegény, megvetett pásztoroknak. Figyeljük meg az üzenet magasztos, mégis egyszerű szavait: *Üdvözítő született nektek Dávid városában. Ő az Úr Krisztus, a Felkent. Bepólyálva találjátok egy jászolban* (a szerző fordítása). A menny legdrágább ajándéka ilyen egyszerű viszonyok közé érkezett, de dicsőséget hozott Istennek, a földön pedig békességet és jóakaratot az embereknek (14. vers).

Lukács beszámolója az angyal szavairól (Lk 2:9-12) a keresztény teológia három sarkalatos pontját emeli ki. Először is, az evangélium jó híre „minden népnek” szól. Jézusban a zsidók és a pogányok egyaránt Isten népe lesznek. Másodsor, Jézus a Megtartó, az Üdvözítő, rajta kívül nincs más. Harmadsor, Jézus Krisztus az Úr. Ez a három téma, amit olyan egyértelműen megfogalmaz Lukács, később az apostolok prédikációinak, különösen Pál beszédeinek az alapja lett.

Gondoljuk csak át, miben is hiszünk mi, keresztények! Az egész teremtettség Alkotója (Jn 1:1-3) nemcsak belépett a világunkba, hanem nehéz élete után végül a keresztfán áldozta fel magát értünk. Ha valóban hiszünk ezt, vajon nem kellene egész életünket ennek a csodálatos igazságnak alárendelni? Életünk mely területeiből látszik a Jézusba vetett hitünk? Mely részekből nem?

április 2.

A MEGVÁLTÓ ÉLETÉNEK TANÚI

Lukács elsősorban a pogányoknak címezte írását, azonban tisztában volt az egész Ószövetségben a zsidó örökség fontosságával. Gondosan összekapcsolta az újszövetségi történetet az ószövetséggel, és leírta azt a jelenetet is, amikor Mária és József körülmetéltette a kis Jézust a nyolcadik napon, majd pedig elvitték a jeruzsálemi templomba, pontosan a zsidó törvények szerint (Lk 2:21-24).

Olvassuk el a Lk 2:25-32 verseiben található beszámoló! Figyeljük meg a megváltás teológiájának három fő pontját, amit Simeon kiemelt: a megváltás Jézus által van, Isten készíti elő, továbbá minden népre vonatkozik, a pogányokra éppúgy, mint Izraelre. Hogyan kapcsolódnak ezek az igazságok az első angyal üzenetéhez, amit Jel 14:6-7 verseiben olvashatunk?

Simeon próféciája előrevetíti Jézus szolgálatának két fontos jellegzetességét is. Először, Krisztus „*sokak elesésére és feltámadására rendeltetett Izraelben*” (Lk 2:34, ÚRK). Igen, Krisztus mindenkinek világosságot és üdvösséget hozott, de ez az elfogadó részéről valamilyen árat követel. Krisztus vonatkozásában nincs semleges terület, mindenki vagy elfogadja, vagy elutasítja; az egyén üdvössége az általa meghozott döntéstől függ. Krisztus kizárólagosságot kér: vagy benne élünk, vagy nem. Aki benne él, az feltámad és országának lakója lesz, viszont aki elutasítja Őt vagy közönyös marad iránta, az a földre esik és reménység nélkül elvész. A Krisztusba vetett hit nem átruházható, nem adható vagy vehető. Másodszor, Simeon megjövendölte Máriának, hogy „*a te lelkedet is általhatja az éles tör*” (Lk 2:35). Ez kétségtelen célzás volt Jézus kereszthalálára, aminek Mária szemtanúja lesz. Máriának és minden őt követő nemzedéknek tudatosítania kellett és kell magában, hogy a keresztnélkül nincs üdvösség. A keresztnélkül az a sarokpont, ami körül az egész megváltási terv megfordul, összpontosul.

Az üdvösség ajándék - elnyeréséért semmit sem tehetünk. Mégis igen sokba kerülhet azoknak, akik igényt tartanak rá. Nekünk mit kellett „odaadnunk” Krisztus követéséért? Mégis miért csekély ez az ár, legyen bármi?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Lukács, a nevét viselő evangélium írója, orvos-misszionárius volt. A Szentírás »*ama szeretett orvos*«-nak nevezi (Kol 4:14). Pál apostol hallott Lukács orvosi tudományáról, és felkereste őt, mint akire az Úr különleges munkát bízott. Megnyerte munkatársának, és miközben egyik helyről a másikra utazott, Lukács elkísérte. Egy idő után Pál Filippiben, Macedóniában hagyta Lukácsot. Lukács itt éveken át dolgozott mind orvosként, mind pedig az evangélium tanítójaként. Mint orvos szolgált a betegeknek, majd pedig imádkozott azért, hogy Isten gyógyító ereje nyugodjék meg a szenvedőkön. Így nyílt meg az út az evangéliumi üzenet előtt. Lukács orvosi eredményei sok alkalmat kínáltak neki arra, hogy Krisztust prédikálja a pogányok között. Isten azt akarja, hogy mi is úgy dolgozzunk, ahogy a tanítványok tették” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 89-90. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Ha Lukács az evangélium írása közben figyelembe vette a korábban megnevezett forrásokat, akkor hogyan értelmezzük a Szentírás ihlettségét (2Tim 3:16)? Mit tudhatunk az ihletésről? Lásd *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. „A próféta írások ihletettsége” c. fejezet, 15-22. o.!
2. A szüztől való születés Isten tette, amit az Ő titokzatossága, fensége és küldetése övez. Az egész történet meghaladja emberi felfogóképességünket. De feltehetjük a kérdést: „Na és?” Rengeteg természeti jelenség szintén felfoghatatlan számunkra. Ha Isten létezik és van hatalma megteremteni és fenntartani a világegyetemet, miért haladna meg hatalmát és képességét az, hogy egy szűz fiút szüljön? Ennek a gondolatát csak az utasíthatja el eleve, akinek világnézete kizárólag a természeti törvényekre korlátozódik; aki viszont hisz a természetfeletiben, annak nincs oka elvetni. Figyeljük meg, mit mondott az angyal Máriának, amikor az elképesztő hírt közölte vele: „*Mert az Istennél semmi sem lehetetlen*” (Lk 1:37).
3. Egy amerikai tévériporter állítólag egyszer kijelentette: A legszívesebben Jézussal készítené interjút, és egyetlen kérdést tenne fel neki: „Valóban szüztől született?” Miért olyan fontos ez a kérdés és a rá adott válasz?

KRISZTUS BÉKESSÉGE

„Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem” (Gal 2:20).

„Ha Krisztust állandó vendégként fogadtuk be, akkor Istennek minden értelmet felülmúló béke ssége megőrzi szívünket és értelmünket a Krisztus Jézusban.

Bár Üdvözítőnk állandó küzdelmet folytatott, élete mégis béke sséges volt. A dühös ellenség állandóan üldözte, de Ő így szólt: *»Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek«* (Jn 8:29). Istennel való tökéletes közösségének békéjét sem emberi, sem sátáni harag meg nem bonthatta. Így szól hozzánk: *»Béke sséget hagyok néktek; az én béke sségemet adom néktek«* (Jn 14:27). *»Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek«* (Mt 11:29). Ha velem együtt hordjátok a szolgálat igáját, Isten dicsőítésére és az emberiség felemelésére, akkor igámat gyönyörűsége ssnek és terhetet könnyűnek találjátok.

Csak az önszeretet rontja meg a békénket. Amíg önző énünk él, mindig készek vagyunk minden bántalom és sérelem ellen védekezni. Ha azonban önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnnyal és bántalommal szemben... A földi forrásokból reánk áradó szerencse éppoly változékony, mint a körülmények, amelyekből származik. Krisztus békéje ezzel szemben állandó és maradandó béke. Nem függ az élet körülményeitől, sem vagyonunk nagyságától, sem barátaink számától. Krisztus az élő víz forrása s az általa nyújtott boldogság soha ki nem apad.

Ahol Krisztus szelidsége nyilvánul meg, annak a háznak lakói boldogságban élnek. A szelíd ember nem idéz elő viszálykodást és nem válaszol gorombán, hanem megnyugtatja a felizgatott kedélyeket; olyan jóindulatot áraszt, mely a ház minden tagjára jó hatással van. A szelídlelkű család már itt a földön is Isten nagy mennyei családjának egy része” (Ellen G. White: *Krisztus követése*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház. 21-22. o.).

Jézus keresztsége és megkísértése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 14:13-14; Lukács 3:1-14, 21-22; 4:5-8, 9-13; Róma 6:1-6

„És leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm” (Lk 3:22, ÚRK)!

Ahogy a múlt heti tanulmányban láttuk, Lukács nagy történelmi személyiségek egész sorát vonultatja fel, ami hitünk szerint segít megerősíteni az olvasót abban, hogy Jézus és János is éppolyan valóságos és történelmi személyek, mint ezek az ismert államférfiak.

Van azonban egy másik oka is annak, hogy Lukács megemlíti e befolyásos személyeket. Velük állítja ugyanis ellentétbe a puszták szerény vándorát, Keresztelő Jánost, az Istentől küldött hírnököt, aki a világtörténelem legjelentősebb eseményére készítette elő az utat: Jézus, a világ Megváltója eljövetelére. Milyen érdekes, hogy Isten nem a világ „nagyjai” közül választott ki valakit, hogy hírül vigye a Messiás érkezését, inkább a legszerényebbek egyikét hívta el e feladatra.

A tudósok összevetették e nagy történelmi személyiségekkel kapcsolatos dátumokat, és kutatásuk alapján Keresztelő János, valamint Jézus szolgálatának kezdete Kr. u. 27-28-ra esik. A Római Birodalom nagyságainak uralkodása idején történt, hogy Jézus megkeresztelkedett és megkapta a menny áldását, miszerint Ő az Isten szeretett Fia (Lk 3:22). Lukács fontosnak tartja, hogy rögtön az elején leszögezze ezt a tényt, még mielőtt „szép rendben” bemutatja olvasóinak Jézus Krisztus küldetését és szolgálatát.

április 5.

„KÉSZÍTSÉTEK AZ ÚRNAK ÚTJÁT!”

Lukács evangéliuma 3. fejezetében János különleges szerepben jelenik meg, amit a megváltás tervében betöltött. Azt biztosan elmondhatjuk a prédikációról, hogy nem vonta be cukormázzal a szavait a tömeg megnyerése érdekében.

Olvassuk el Lk 3:1-14 verseit! János szavaiban rengeteg a fontos igazság, nemcsak akkori hallgatói, hanem a mi számunkra is, akik ma olvassuk. Milyen személyes üzenetet hallunk meg János szavaiból?

A megtérés nem csupán teológiai fogalom, hanem életmódot jelent. A szó eredeti görög megfelelője a *metanoia*, ami a gondolkodás megváltozására utal és új életformához vezet.

A *megkeresztelkedni* szó teljes víz alá merítést jelent. Az alámerítésnek nagyon mély a jelentősége. A zsidók már a János szolgálatát jóval megelőző időben is fontosnak tartották az alámerítéses keresztséget. Bevett gyakorlat volt ez, amikor pogányok zsidó hitre tértek át.

János keresztségre szólította fel az embereket, és ezzel új alapelveket vezetett be: a keresztség annak nyilvános megvallása, hogy az illető megtagadja régi, bűnös életét és felkészül a Messiás eljövetelére. Keresztelő János így mutatta be a bűn megtagadásának és az új életre való odaszentelődésnek a jelképes cselekedetét. Aki megkeresztelkedett, új életét továbbiakban a Messiás nemsokára megalapítandó országának polgáraként élte. János nem habozott hozzátenni, hogy ő ugyan csak vízzel keresztel, ám aki utána jön, „*majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel*” (Lk 3:16, ÚRK). Itt egy igen fontos ténnyel találkozunk: a víz alá merítéses keresztség csak külső szimbóluma a belső változásnak, amit végül a Szentlélek keresztsége fog megpecsételni.

Olvassuk el Róm 6:1-6 verseit! Milyen lelki tanulságokat fogalmaz meg Pál apostol a keresztség jelképes cselekedetéről? Figyeljük meg, milyen párhuzamot von a bemelegítés pillanata, majd a vízből való kiemelkedés, valamint aközött, hogy meghalunk a bűnnek és élünk az igazságnak? Miként tapasztaltuk a Krisztusban való új élet valóságát? Mely területek maradtak „alámerítetlenek”?

„TE VAGY AZ ÉN SZERETETT FIAM”

Lk 2:41-50 verseiben azt a jól ismert történetet olvashatjuk, amikor József és Mária szem elől tévesztették Jézust Jeruzsálemben. Mi a különösen meglepő Jézus válaszában, miután Mária megfeddte (48. vers)? Szavaiból kitűnt, hogy tudja, Ő az Isten Fia. *„Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai”* (49. vers)? Ahogy a következő igeversből láthatjuk, József és Mária ekkor még nem fogták fel Jézus szavainak értelmét. Ha jól belegondolunk, hogy is foghatták volna fel? Hiszen még a tanítványok sem tudták biztosan, ki is Ő valójában és mit fog tenni, holott több évet töltöttek el vele.

Például Jézus a feltámadása után beszélgetett két tanítvánnyal az emmausi úton. Egyikük Jézusra utalva kijelentette: *„próféta volt, tetteiben és beszédében hatalmas Isten és az egész nép előtt”* (Lk 24:19, ÚRK). Jézus természetesen jóval több volt, mint egy próféta. Ám még az akkor élő követői sem értették teljes egészében, ki volt Ő és milyen küldetéssel érkezett.

Olvassuk el Mt 3:13-17, Lk 3:21-22 és Jn 1:29-34 verseit! Mi a jelentősége Jézus keresztségének?

Keresztségékor a menny igazolta, hogy Jézus az Isten Fia. Jézus nem azért kérte a keresztséget, mintha szüksége lett volna rá, hanem azért, hogy másoknak példát adjon (Mt 3:14-15). Három fontos tényt mindenképpen ki kell emelnünk Jézus keresztségével kapcsolatban: 1) Keresztelő János kijelentését: *„Ímé az Istennek ama béránya, aki elveszi a világ bűneit”* (Jn 1:29); 2) Azt, hogy Jézust a Szentlélek előre felkente küldetése végzésére; 3) A mennyei szótatot, miszerint Jézus az Isten Fia, akiben az Atya gyönyörködik.

Gondolkodjunk el a következőn: Isten tökéletes Fiát, a világegyetem Teremtőjét egy ember keresztteli meg, és ez is részét képezi a megváltás tervének! Leereszkedése miként segít nekünk is a készséges megalázkozásban, amikor az alkalom azt kívánja?

„NEM CSAK KENYÉRREL”

„Jézus pedig Szentlélekkel telve, visszatérel a Jordántól, és vitették a Lélektől a pusztába... Negyven napig, kísértetvén az ördög által” (Lk 4:1-2). Jézus, a Krisztus, aki Istentől rendelt küldetés teljesítésére született, erre megbízást kapott keresztiségekor, elnyerte a Szentlélek erejét, most visszavonult a pusztába, hogy az előtte álló feladat csodálatos voltán elmélkedjen.

A pusztai kísértés jelentőségteljes ütközet volt Krisztus és Sátán között a nagy küzdelemben, amely Lucifer mennybéli lázadása óta zajlott. A pusztában, ahol a Megváltó már legyengült a negyven napos böjt során, és az előtte álló út sivárnak és fárasztónak tűnt számára, Sátán személyesen vezette a támadást Jézus ellen. „Sátán tudta, hogy vagy győz, vagy legyőzik. A küzdelem tétje túl nagy volt ahhoz, hogy a szövetséges angyalokra bizza. Személyesen akarta vezetni a harcot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 88. o.).

Figyeljük meg, mit mondott Sátán Jézusnak! „Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré” (Lk 4:3). E beszámoló szerint mit kísérelt meg Sátán, ami utal arra, hogy mivel próbálkozott már a mennyben is?

A történetben a központi téma valójában nem a kenyér. Igen, a negyven napos pusztai böjt során a Megváltó egészen biztosan megéhezett, és Sátán csaliként használta fel ezt a körülményt. Azonban tudta azt is, hogy Jézus a világegyetem Teremtője. Számára, aki a semmiből alkotta meg a mindenséget, kenyérré változtatni egy követ igazán nem jelentett volna nehézséget. A kísértés lényege a bevezető szavakban rejlik: „Ha Isten Fia vagy...” Mindössze negyven nappal korábban történt, hogy a mennyei hang tanúsította: Jézus valóban az Isten Fia, és most Jézusnak ezt kétségbe kellene vonnia? Ahhoz, hogy valaki elbukjon egy kísértésben, első lépésként kételkednie kell Isten Szavában. A mennyben Sátán kétségbe vont a Jézus tekintélyét, és ekkor is éppen ezt tette, még ha sokkal alattomosabb módon is, mint egykor a mennyben.

Sátán mindenkit igyekszik rávenni, hogy kételkedni kezdjen Isten ígéreteiben. Hogyan tanulhatunk meg ellenállni a kísértéseinek?

„HA ENGEM IMÁDSZ”

Olvassuk el Lk 4:5-8 verseit! Miért akarta Sátán rávenni Jézust arra, hogy őt imádja? Mi volt itt a tét?

Az imádat kizárólag Istent illeti meg. Ez az, ami a teremtményt örökre megkülönbözteti Teremtőjétől. Lucifer mennybeli lázadásának egyik sarkalatos pontja az imádat kérdése volt. Törekvését jól összefoglalják Ézs 14:13-14 versei: feljutni a mennybe, trónját az ég csillagai fölé emelni, hasonlónak lenni a Magasságoshoz. Tehát gyakorlatilag megkísérelte azt a tekintélyt bitorolni, ami egyedül a Teremtőt illeti meg, soha egyetlen teremtményt sem, bármilyen nagy tisztsége lenne is.

Ebben az összefüggésben jobban megérthetjük, mi is történt ennél a kísértésnél. Amikor Jézus éppen kezdeni készült a szolgálatát, hogy visszavigye az embereket Isten uralmának és tekintélyének védelme alá, Sátán felvitte Őt egy hegy tetejére, panorámaszerűen elvonultatta előtte a világ országait, és egyetlen „egyszerű gesztust” kérve cserébe, felajánlotta azokat neki: *„Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz”* (Lk 4:7).

Sátán megpróbálta Krisztus figyelmét elvonni isteni küldetéséről, rávenni arra, hogy a pompával és dicsőséggel törődjön, és ezért mindössze egy térdhajtást kért tőle. Most újra azt a tekintélyt és imádatot próbálta megszerezni, amit a mennyben nem kapott meg.

Figyeljük meg, miként utasította el Krisztus a kísértőt, teljes megvetéssel a hangjában: *„Távozz tőlem, Sátán”* (8. vers)! Az imádat és az azzal járó szolgálat csakis a Teremtő Istent illeti meg. Így szól az ihletett írás Mózesen keresztül: *„Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet... Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj”* (5Móz 6:4-5, 13). Sátán hazugságaira és alattomos cselvetéseire egyetlen jó válasz létezik: ha elhatározzuk, hogy hittel és engedelmesen követjük Istent.

Mindannyian kerülhetünk szembe olyan kísértésekkel, amelyek kikezdi a hitünket, még ha „jelentéktelen dolgokról” van is szó. A munkánk, egy egyetemi vizsga, az előléptetés vágya talán arra készítené, hogy alkudjunk meg a szombat kérdésében. Köthetünk-e ilyen üzletet?

április 9.

KRISZTUS, A GYŐZTES

Lukács és Máté felcseréli a második és a harmadik kísértés sorrendjét. Az ok nem világos, de ez nem is fontos. A lényeg, hogy Jézus végül győzött Sátán felett, és ezt mindkét evangélium megerősíti. A kísértéseket tanulmányozva arra kell felfigyelnünk, hogy Jézus Krisztus valóságos személy, aki hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, de nem vétkezett (Zsid 4:15). Jézus legyőzött minden kísértést, ezzel diadalt aratott Sátán felett, majd Isten Igéjét idézve, a mennyei erőforrással imakapcsolatot tartva elindult, hogy hirdesse Isten országát és bejelentse a messiási kor kezdetét.

Olvaszuk el Lk 4:9-13 és Mt 4:5-7 verseit! Az első két kísértés alkalmával Jézus az Igével kerekedett felül Sátán fondorlatain. Most, a harmadik kísértésnél Sátán szintén az Írást idézte, hogy próbára tegye Jézust, vajon valóban komolyan veszi-e Isten Szavát. Mi történt itt, és hogyan felelt Jézus?

Sátán ekkor a jeruzsálemi templomnak, a zsidó történelem legszentebb helyének a csúcsára vitte fel Jézust. Sion városa, a templom, ahol Isten népe között lakott, lett az a hely, ahol Sátán újabb ütközetét vívta Jézussal. „*Ha Isten Fia vagy*” – ismét ez a bevezető. Figyeljük meg, mit is mond itt! *Ha Isten valóban az Atyád, és ha a küldetésed valóban tőle van, akkor vedd le magad innen az oromról, és tedd Őt próbára egyszer s mindenkorra! Hiszen ha így van, Isten nem engedi, hogy bármi bajod essen.* Aztán idézte az Írást: „*Az ő angyalainak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged*” (Lk 4:10).

Sátán jól ismeri a Szentírást, de félremagyarázza. Azt a taktikát követte, hogy megpróbálta Jézust rávenni: tegye csak próbára Istent. A mindenható Isten valóban megígérte, hogy angyalaival megoltalmazza övéit, de csak akkor, ha az Ő akaratát cselekszik, mint ahogy történt ez Dániel és társai esetében. Jézus ismét határozottan válaszolt Sátánnak, a Szentírást idézte és kijelentette, hogy nem szabad kísértetni Istent (12. vers). A mi feladatunk, hogy Isten akaratának oltalmába helyezzük magunkat, a többit pedig hagyjuk rá.

Figyeljük meg tehát a négy dolgot, amit a Biblia a kísértésekkel kapcsolatosan tanít: 1) Senki sem mentesül a kísértésektől; 2) Amikor Isten megengedi, hogy kísértések érjenek, akkor a kegyelmét is biztosítja az ellenálláshoz és erejét a győzelemhez; 3) A kísértések nem mindig ugyanolyan formában jelentkeznek; 4) Senkit sem ér nagyobb kísértés, mint amit el tudna viselni (1Kor 10:13).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Ha József és Mária imáikban Istennel időztek volna, akkor felismerik megbízatásuk szentségét, és nem veszítik szem elől Jézust. Egyetlen nap hanyagsága miatt elvesztették a Megváltót, s három napi aggódó keresésbe tellett, mire megtalálták. Így van ez velünk is: üres fecsegéssel, gonosz beszéddel vagy az ima elhanyagolásával egyetlen nap alatt elveszíthetjük a Megváltó jelenlétét, és napokon át szomorúan kereshetjük, mire megtaláljuk Őt, és újra elnyerjük a békét, amit elveszítettünk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 61. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A kísértés önmagában nem bűn. Bibliai értelemben magában hordozza a megszentelődés lehetőségét. Megkísértetni egy dolog, bűnbe esni azonban már más. Ugyanakkor milyen felelősségünk van azért, hogy mindent megtegyünk a kísértés elkerüléséért?
2. A filozófusok és teológusok gyakran említik a „metanarratívát”, vagyis a nagy elbeszélést, a széles ívű témát, aminek keretében zajlik minden történés. Másként fogalmazva a metanarratíva a háttér, az összefüggés, amelyben kibontakoznak a történetek (emberek, országok történetei) vagy események. Hetednapi adventistaként a nagy küzdelmet tekintjük metanarratívának, vagyis a földi és mennyei események hátterének. Milyen bibliaiszövegek bizonyítják a nagy küzdelem valóságát, és hogyan segít ez magyarázatot találni arra, ami a világban történik?
3. Melyek a legfőbb bibliai ígéretek arról, hogy Isten erejével legyőzhetjük az utunkba kerülő kísértéseket? Miért olyan könnyű mégis elbukni, még ha ismerjük is ezeket az ígéreteket?
4. Az e heti tanulmány egyik szakaszában olvastuk: „Ahhoz, hogy valaki elbukjon egy kísértésben, első lépésként kételkednie kell Isten Szavában.” Beszéljessünk erről! Miért van ez így?
5. A bálványimádás mely formája lehet sokkal alattomosabb annál, hogy leborulunk valami más előtt, és az Úr helyett azt imádjuk?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: A SZABADSÁGOT HOZTAD

A szabadságot hoztad el nekem,
amit minden népek óhajtanak.
Nem csatamezők nagy diadalában,
- csendes imában vívtad harcodat.

A szabadságot hoztad el nekem
az Evangélium szent zászlója alatt.
Hirdetted jöttét égi üzenettel,
örök békét jövendölt szent szavad.

Csendes szóval jöttél, az alázat útján,
békességem koronás Királya.
Mély sóhajtású éjszakák csendjében
vívtad harcodat, gyötrődő imákba'.

Hányszor vitted ezt a bűnös embert
könyörögve az Úr Isten elé,
hogy szolgál-sorsom oldozza fel benned,
úgy indultál a Golgota felé!

Hányszor omlottál le a térdeidre,
míg vitted helyettem a büntetés fáját,
s megtört szíved remegve mondta el
a kereszten még utolsó imáját...

Kicsoda Jézus Krisztus?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 4:16-30; 6:5; 9:18-27; Efezus 1:3-5;
2Péter 1:16-18

„Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának” (Lk 9:20).

Kicsoda Jézus Krisztus? Ez nem filozófiai vagy szociológiai jellegű becsapós kérdés, inkább ember voltunk lényegét érinti, sőt, arra is rámutat, hogy mit tartogat számunkra az örökkévalóság.

Az emberek csodálhatják Jézus tetteit, tisztelhetik szavait, magasztalhatják hosszútűrését, követendő példaként hirdethetik erőszakmentes életét, dicsérhetik határozottságát, imádhathják önzetlenségéért és állhatnak némán kegyetlen halálát szemlélve. Sokan talán arra is készek, hogy elfogadják jó emberként, aki megpróbálta helyreállítani a dolgokat, igazságot gyakorolni ott, ahol jogtalanság volt, gyógyulást vinni oda, ahol szenvedést látott és vigaszt oda, ahol nyomort tapasztalt.

Igen, Jézus kétségkívül kiérdemelné a legjobb tanár, forradalmár, legkiválóbb vezető vagy pszichológus címet, hiszen belelátott az emberek lelkének legmélyébe. Rá nézve mindez igaz, sőt még sokkal több is!

Ám egyik meghatározás sem válaszol megfelelően arra a kérdésre, amit maga Jézus tett fel: *„ti kinek mondotok engem” (Lk 9:20)?*

Ez a kérdés személyes állásfoglalást követel, amitől örök sorsunk függ.

HOGYAN VISZONYULTAK AZ EMBEREK JÉZUSHOZ?

Miközben az evangéliumokat és az Újszövetséget olvassuk, mindenhol máshoz nem fogható leírásokat találunk nemcsak Jézus tetteiről, de arról is, hogy ki volt Ő. (Természetesen Jézus tettei csodálatos módon tanúskodnak arról, hogy ki is valójában.) Felkeltik a figyelmünket a kijelentések, hogy Ő Isten, az Üdvözítő, az örök élethez vezető egyetlen út, hiszen örök sorsunk szempontjából elengedhetetlen mindaz, ami ezekből következik.

Olvassuk el Lk 4:16-30 verseit! Miért viselkedtek így az emberek? Lásd még Jn 3:19 versét!

Szülővárosának lakói eleinte örömmel fogadták Jézust, aki - miután sok-sok csodát és jelet tett más helyeken - most visszatért Názáretbe. Mindnyájan álmélkodtak kedves beszédén - mondja az Ige (lásd 4:22). A Jézus feddő szavaira adott válaszuk azonban megmutatta, hogy valójában milyen lélek mozgatta őket.

Olvassuk el Lk 7:17-22 verseit! Milyen kérdést tett fel János Jézusra vonatkozóan? Vajon miért?

Még Keresztelő János, Jézus előhírnöke is engedte, hogy a kétely beküsszon lelke mélyére, pedig ő volt az, aki bizonyosságot tett róla mint Isten Bárányáról. Ő is tudni akarta: „*Te vagy-é az, aki eljövendő, vagy mást várjunk*” (Lk 7:19)?

Figyeljük meg azt is, hogy Jézus nem adott közvetlen választ János kérdésre, inkább felhívta a figyelmét az önmagában is kiáltó tényekre: „*a vakok visszanyerik látásukat, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium hirdettetik*” (22. vers, ÚRK). Vagyis mondhatjuk: Jézusnak nem is volt szükséges konkrétan felelni János kérdésére, hiszen tettei és csodái bőséges bizonyítékát adták annak, hogy ki Ő valójában.

Bizonyos értelemben viszont Jézus válasza még nagyobb keserűséget okozhatott volna János szívében. *Hiszen - mondhatta volna magában - ha Jézusnak tényleg hatalmában áll megtenni ezeket a fantasztikus dolgokat, akkor miért szenvedek még mindig a börtönben? Ki az közülünk, aki személyes tragédiája közepette ne gondolt volna valami hasonlóra: ha Isten valóban mindenható, miért történik ez éppen velem?* Miért jelenti az egyetlen kielégítő válasz Jézus Krisztus keresztye és mindaz, amit az jelképez és ígér számunkra?

ISTEN FIA

Az evangéliumok leggyakrabban ezzel a két névvel utalnak Jézusra: „ember Fia” és „Isten Fia”. Az első kifejezi, hogy Ő a testté lett Isten, a második pedig Istenként, a Szentháromság második személyeként mutatja be. Ha a két fogalmat együtt próbáljuk meg értelmezni, akkor ámulunk Jézus Krisztus lényének csodáján: Isten, akiben az isteni és emberi egyaránt megtalálható. Ez igencsak nehezen felfogható, ám ez a nehézség semmit nem von le a csodálatos igazság és az ebből eredő hatalmas reménység értékéből.

Olvassuk el Lk 1:31-32, 35 és 2:11 verseit! Ezek szerint valójában kicsoda Jézus?

Lk 1:31-32 versében az angyal a JÉZUS nevet a „Magasságos Fia” kifejezéssel kapcsolja össze. Ő az, akinek az Úr Isten „Dávidnak, az ő atyjának, királyi széket” fogja adni. Jézus az Isten Fia. Ugyanakkor Ő a Krisztus, a Messiás, aki helyreállítja Dávid trónját, de nem földi szabadítóként, inkább eszkatológiai értelemben, ugyanis végleg legyőzi az Isten trónját megkaparintani akaró Sátánt. Az angyal kijelentette a pásztoroknak, hogy a jászolban fekvő újszülött „a Megtartó, az Úr Krisztus” (Lk 2:11).

Az „Isten Fia” cím nemcsak Krisztusnak a Szentháromságban elfoglalt helyét igazolja, de azt a bensőséges és szoros kapcsolatot is, amit Jézus az Atya Istennel ápolt, amíg a földön élt.

Az Atya és a Fiú közötti kapcsolat nem ugyanolyan, mint amit mi tarthatunk fenn Istennel. Míg a mi kapcsolatunk Krisztus teremtői és megváltói munkájának eredménye, Jézus Krisztus úgy viszonyul az Atyához, mint a három egymással egyenlő, örökkévaló társ egyike. Mivel Ő maga is örökkévaló Isten, a lehető legszorosabb a kapcsolata Atyjával.

„Jézus mondja: »az én mennyei Atyám«, ezzel emlékezteti tanítványait, hogy noha emberi természete hozzájuk köti, osztozik próbáikban, együtt érez velük szenvedéseikben, istensége által kapcsolatban áll az Örökkévaló trónjával” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 375. o.).

Mit jelent számunkra az, hogy Jézus a szó legteljesebb értelmében Isten? Ebből az igazságból sok minden következik, de az egyik legnagyobb dolog az, hogy Jézus Istenként leereszkedett hozzánk, és nemcsak emberi természetünket vette magára, hanem fel is áldozta értünk magát. És most *Istenről* beszélünk! Milyen különleges reménységet tartogat számunkra ez az igazság? Mit tudhatunk meg általa Isten jelleméről?

AZ EMBER FIA

Jézus teljes mértékig tudatában volt annak, hogy Ő ember Fia és Isten Fia is egy személyben (Lk 22:67-70), mégis az „ember Fia” kifejezéssel szeretett leginkább önmagára utalni. Más nem illette ezzel a névvel. Ezzel az elnevezéssel még István beszédében találkozunk (ApCsel 7:56), valamint Jel 1:13 és 14:14 verseiben.

„Isten Fiának emberi formában való megjelenése számunkra maga a mindenség! Olyan arany kötel ez, mely egybeköti lelkünket Krisztussal, és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk tárgyává! Krisztus valóságos ember volt. Emberré válásával bebizonyította alázatát. Ugyanakkor testben megjelent Isten volt” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. I. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 230. o.).

Az „ember Fia” kifejezés *Lukács evangéliumában* többféle szempontból is betekintést nyújt a testben megjelent Jézus természetébe, küldetésébe és sorsába. Először is, ez a cím emberként azonosítja (Lk 7:34), akinek nincs földi lakcíme vagy biztonságos tartózkodási helye (Lk 9:58). Másodszor, Lukács azért használja ezt az elnevezést, hogy hangsúlyozza Krisztus isteni természetét és státuszát: „*az embernek Fia ura a szombatnak is*” (Lk 6:5). Ő a Teremtő, akinek van hatalma megbocsátani a bűnöket (Lk 5:24). Harmadszor, hogy elvégezze megváltói művét, amivel a Szentháromság megbízta még a világ alapítása előtt (Ef 1:3-5), az ember Fia eljött megkeresni és megtartani az elveszetteket (Lk 9:56; 19:10). A megváltás művének teljesítéséért azonban „*szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni... és megöletni, és harmadnapon feltámadni*” (Lk 9:22). Ez rávilágít, hogy a megváltás terve Istentől származik, és emberként Krisztus teljesen alárendelte magát ennek a tervnek.

Negyedszer, figyeljük meg, mennyire teljes képet fest Lukács a szenvedő Messiásról a következő szakaszokban! Jézus előre látta a keresztet (Lk 18:31-33), elárultatását (Lk 9:44), halálát, amely beteljesíti a jövendöléseket (Lk 22:22), keresztre feszítését és feltámadását (Lk 24:7; vö. Lk 11:30), valamint közbenjárói szolgálatát, amit az Atya előtt végez (Lk 12:8).

Ötödször, Lukács a végidei eseményekben is látja az ember Fiát, a Királyt, aki dicsőségben visszajön a földre, hogy megjutalmazza szentjeit és véget vessen a nagy küzdelemnek (Lk 9:26; 12:4; 17:24, 26, 30; 21:36; 22:69). Röviden tehát, az „ember Fia” kifejezés nemcsak azt a sokféle szempontot fogja össze, hogy kicsoda Krisztus, hanem arra is rávilágít, mit tett eddig, és mit fog tenni ezután a megváltási terv beteljesítéséért.

AZ ISTEN KRISZTUSA

Olvassuk el Lk 9:18-27 verseit! Miért vonta kérdőre a tanítványait Jézus, ha előre tudta a válaszukat? Mit akart nekik megtanítani nemcsak önmagáról, hanem arról is, hogy mit jelent Őt követni?

„...ti kinek mondotok engem” (Lk 9:20)? A kérdés, amit Jézus 2000 évvel ezelőtt feltett, ma is érvényes. A történelem során az emberek sokféle választ adtak rá. Kiváló tanítómester, erkölcsi tanító és példakép, az igazság megtestesítője, az önfeláldozás mintaképe, félelmet nem ismerő próféta, társadalmi újtó, példája mindannak, amivé egy embernek válnia kell. Ám egyik válasz sem ér fel azzal, amit Péter felelt az eredetileg elhangzott kérdésre. Jézus kinyilvánította hatalmát a természet (Lk 8:22-25), a démonok (26-35. versek) és a betegségek felett (Lk 5:12-15; 8:43-48), hogy képes ötezer embert jóllakatni szinte a semmiből (Lk 9:13-17). Később azt is bemutatta, hogy hatalma van még a halálon is (Lk 8:51-56). Mindezek után két kérdést intézett tanítványaihoz: először megkérdezte, hogy mit gondolnak róla mások, majd pedig azt, mit gondolnak róla maguk a tanítványok. Nem mintha olyasmi érdekelt volna, amiről még nem volt tudomása. Sokkal inkább nekik akart segíteni, hogy megértsék: olyan elköteleződést kíván tőlük, amiért mindent oda kell adniuk.

„Jézus ismerete számunkra sohasem lehet másodrendű. Lehet, hogy ismerünk minden véleményt, amit csak valaha elmondtak róla; olvastunk minden jelentős krisztológiai művet, amit emberek kigondoltak és leírtak; nagyszerűen össze tudjuk foglalni mindazokat a tanításokat, amelyeket a nagy gondolkodók és teológusok megfogalmaztak, mégsem vagyunk keresztyének. A keresztyénség nem azt jelenti, hogy *tudunk valamit* Jézusról, hanem hogy *ismerjük Őt*. Jézus Krisztus személyes állásfoglalást kér tőlünk. Nemcsak Pétertől kérdezte meg, hanem mindnyájunknak felteszi a kérdést: *Te kinek mondasz engem*” (William Barclay: *The Gospel of Matthew*. [Máté evangéliuma.] Bangalore, 2009, Theological Publications in India. 2. köt., 161. o.)?

A mi válaszuk sem lehet kevesebb annál, amit Jézus kérdésére Péter megvallott: Jézus az Isten Krisztusa (Lk 9:20). Krisztus azt jelenti: a „Felkent”, a Messiás, akinek nem az volt a küldetése, hogy politikai felszabadító legyen, hanem Ő a Megváltó, aki megszabadítja az emberiséget Sátán láncából, a bűnből és megalapítja az igazság országát.

Nem elég egyszerűen csak tudni, hogy ki volt Jézus, személyesen meg kell Őt ismernünk! Tehát ha állítjuk, hogy ismerjük Jézust, valójában mit tudunk róla?

április 16.

A MEGDICSŐÜLÉS

Olvassuk el a megdicsőülésről szóló beszámolókat a három evangéliumban (Mt 17:1-9; Mk 9:2-8; Lk 9:27-36)! Olvassuk el továbbá Péter személyes beszámolóját is az eseményről, és figyeljük meg, milyen igazságot fogalmaz meg tapasztalata alapján! Lásd 2Pt 1:16-18! Milyen további információt közöl Lukács? Miért fontos ez?

Lukács olyan részlettel kezdi az elbeszélést, amiről Máté és Márk nem tesz említést: Jézus *imádkozni* vitte fel a hegyre Pétert, Jánost és Jakabot. Jeruzsálemre irányította tekintetét és gondolatait, majd megjövendölte a rá váró szenvedést. Jézus meg akart bizonyosodni afelől, hogy amit tesz, azt Isten akaratóból teszi. Az ilyen pillanatokban az ima az egyetlen mód arra, hogy bizonyosságot és oltalmat találjunk. Az ima közben azonnal mennyei dicsőség áradt Jézus alakjára: „*Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája ragyogó fehér lett*” (Lk 9:29, ÚRK).

A megdicsőült Jézus Mózesrel és Illéssel beszélgetett „*Jeruzsálemben bekövetkező haláláról*” (31. vers, ÚRK). Az eredeti görög szövegben itt az *exodus* szó szerepel, amit nem túl gyakran alkalmaz a görög a halál kifejezésére. Jelentheti Jézus Jeruzsálemben bekövetkező halálát, de értelmezhetjük úgy is, hogy Jézus nagy kivonulásáról beszélgettek, amit Jeruzsálemben fog véghezvinni; arról a hatalmas, szabadító *exodusról*, ami a bűnből szabadítja majd meg mindazokat, akik hisznek benne. Hármójuk „konferenciájának” végén mennyei jóváhagyás hallatszott: „*Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok*” (35. vers)! Az Atya a dicsőség kenetével ajándékozta meg Jézust, ismét bizonyította, hogy Ő a Fia, majd kijelentette: a megváltás az életébe fog kerülni. Ezért szólt a mennyei parancs a tanítványokhoz: Őt hallgassák! Az engedelmisség és a kizárólagos hűség a tanítványság elengedhetetlen feltétele.

Ellen G. White a következőket írja erről a jelenetről: „Isten ezeket az embereket [Mózeset és Illést] választotta az összes, trónját körülvevő angyal felett, hogy beszéljenek Jézussal szenvedésének körülményeiről, s vigasztalják, biztosítsák a menny együttérzéséről. A világ reménye, minden emberi lény üdvössége volt beszélgetésük lényege” (*Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 358. o.). Tehát még Jézus is vigaszra és biztatásra vágyott, pedig sokakat vigasztalt! Ezek szerint akik közülünk a legerősebbek lelkileg, akár vezetőink, tanáraink vagy tanácsadóink, időnként szintén vigaszra, bátorításra és segítségre szorulnak másoktól? Ki az az ismerőseink közül, akinek éppen most van erre szüksége?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Jézus Krisztus emberi természetével kapcsolatosan kerülünk minden olyan kérdést, ami félreértésre adhat okot! Az igazság közel van a puszta vélemények ösvényéhez. Amikor Krisztus emberi természetéről beszélünk, nagyon kell vigyáznunk minden kijelentésre, különben szavainkat másképp értelmezik, mint ahogy kimondtuk, így szem elől tévesztjük vagy homályosan kezdjük látni azt az egyértelmű és különleges egyensúlyt, ami természetében az emberit és istenit ötvözi. Születése Istentől származó csoda volt... Soha, semmilyen körülmények között nem szabad annak legkisebb benyomását sem keltanünk, hogy Krisztusban a romlottságnak bármilyen foltja, az arra való hajlamnak nyoma lett volna, vagy bármely területen behódolt volna a bűnnek. Megkísértetett mindenben hozzánk hasonlóan, mégis szentnek nevezi az Írás. Megmagyarázhatatlan rejtély marad, miként lehetett Krisztus bűn nélküli, holott mindenben megkísértetett, ahogyan mi is megkísértetünk. Krisztus testté válása mindig rejtély volt és az is marad” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt., 1128-1129. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvassuk el a fenti White idézetet Krisztus emberi természetéről! Szembe kell néznünk azzal, hogy Jézus emberi és isteni természete hatalmas igazság, amit – legalábbis ebben az életben – sosem fogunk teljesen, mélységeiben felfogni. Ahogy írta is: „Krisztus testté válása mindig rejtély volt és az is marad.” Tehát miért kell őrizkednünk attól, hogy szigorú ítéletet mondjunk azokra, akik nem feltétlenül értelmezik pontosan úgy ezt a „rejtélyt”, mint mi?
2. Gondolkozzunk el a megdicsőülés hegyén történeteken! Amikor már csaknem bekövetkezett ez az üdvtörténeti jelentőségű esemény, mit tettek a tanítványok, akik Jézussal a hegyen voltak? Aludtak! Milyen szempontból jelképezhet ez bennünket is, akár egyénileg, akár gyülekezeti szinten, akik szintén egy nagy üdvtörténeti esemény, nevezetesen Jézus második eljövetele előtt állunk?
3. Olvassuk el és gondoljuk át, amit Jézus önmagáról mondott! Miért hibás logikai szempontból az az érvelés, hogy Jézus csupán nagy ember, jeles próféta vagy kimagasló lelki vezető volt? Miért csak az a két lehetőség van, hogy vagy elfogadjuk mindazt, amit magáról mondott, vagy pedig csak örültnek, olyasvalakinek gondoljuk, aki nagyon becsapta magát? Miért nincs más eshetőség Jézus személyével kapcsolatban?

KICSODA AZ ISTEN?

*„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent;
mert az Isten szeretet” (1Jn 4:8).*

„A Bibliában Isten üzenete szól hozzánk, de emberi nyelven és fogalmakkal elmondva. Sokan kétségbe vonják a Szentírás Istentől való ihletettségét, és csak az emberiség több ezer éves kultúrtörténeti és irodalmi dokumentumának tartják, amely hatott a társadalomra, befolyásolta a gondolkodást, inspirálta az irodalmat és a művészetet. Ezért ahhoz, hogy e »beszélő« könyv által a felénk forduló, megszólaló Isten szavát meghallhassuk, szükségünk van arra, hogy ne az előítéletek befolyásoljanak, amikor kézbe vesszük és olvasuk, hanem tapasztalati úton ismerjük meg igazságait. A Könyvek Könyve a jellem mércéje is: *»hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre«* (2Tim 3:16). Azért lényeges, hogy a Bibliát megismerjük, mert középpontjában az élő, testté lett Ige, Jézus Krisztus áll, aki otthagytta a menny dicsőségét, lejött e földre, magára vette emberi természetünket, hogy az emberi élet keretében megmutassa nekünk: Kicsoda az Isten. Egyedül Ő, aki a láthatatlan Isten képmása, mutathatta meg számunkra az Atya jellemét. *»Elfátyolozva istenségének vakító ragyogását, emberként élt, hogy a föld lakói a megsemmisülés veszélye nélkül megismerjék Teremtőjüket«* (Ellen G. White). Ennél többet Isten már nem tehetett értünk! Jobban már nem szerethetett, hiszen az Ő tulajdon Fiában az Istenség egyik személyét küldte el, hogy kinyilvánítsa szeretetét, és velünk legyen! Jézus testetöltése történelmi valóság, letagadhatatlan tény! Személye, tanítása, munkája annyira tökéletes kinyilatkoztatás volt Istenről, hogy teljes joggal és igazsággal mondhatta: *»aki engem látott, látta az Atyát. Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam«* (Jn 14:9, 6)...

Jézus Krisztus szeretete által az »elrejtőzködő« Isten felénk fordult, kijelentette önmagát. Tiszteljük meg azzal, hogy ne fordítsunk hátat neki, és ha szavát halljuk, ne keményítsük meg szívünket! Szóljunk hozzá így: Istenünk! Milyen sokat kerestünk Téged! Köszönjük, hogy Te, akit nem értünk el a magunk erejéből, Jézusban elénk jöttél, megszólítottál és kinyilatkoztatad önmagad. Atyánkká lettél, és így megismerhettünk Téged, a szeretet Istenét” (Kárpáti Petronella: *Oltalomra vágyunk*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely.; Felfedezések Alapítvány. 22-25. o.)!

Elhívás a tanítványságra

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 10:5-15; 16:24-28; Lukács 5:1-11; 6:12-16; 9:1-6, 23-25; 10:1-24

„Azután azt mondta mindenkinek: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem” (Lk 9:23, ÜRK)!

A „tanítvány” szó követőt, tanulót jelent. Több mint kétszázötven alkalommal szerepel a Bibliában, többnyire, de nem kizárólag az evangéliumokban és Az apostolok cselekedeteiben.

Ha tanítványként élünk, ez erővel tölti be lelkünket, újabb és újabb kihívások elé állítja elménket, és arra készítet, hogy az Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunkban a legvégsőkig elmenjünk. Nem lehetünk tanítványok anélkül, hogy teljesen elköteleznénk magunkat Krisztus és üzenete iránt. Vajon létezik ennél magasabb rendű elhívás?

„Isten úgy fogadja az embert, ahogy van, és szolgálatra neveli, ha aláveti magát neki. Ha a lélek befogadja Isten Lelkét, az életre kelt minden képességet. A Szentlélek vezetésével a maradéktalanul Istennek szentelt értelem harmonikusan fejlődik, s megerősödik, hogy felfogja és teljesítse Isten követelményeit. A gyenge, ingatag jellem erőssé, állhatatossá válik. A folyamatos odaszentelődés olyan szoros kapcsolatot hoz létre Jézus és tanítványa között, hogy a keresztyén gondolkodása és jelleme az Övéhez hasonlóvá válik” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 200. o.).

Ezen a héten azt fogjuk tanulmányozni, miként hívta el Jézus a követőit. Átgondoljuk, hogy mit tanulhatunk mindebből, ami segít folytatni az általa megkezdett munkát a földön.

EMBERHALÁSZOK

Simon és András egész éjjel keményen dolgoztak. Tapasztalt halászemberként ismerték szakmájuk minden csínját-bínját, és pontosan tudták, mikor kell leállni. Azon az éjjelen nem fogtak semmit. Keseregtek éppen, amikor jött a kéretlen parancs: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra” (Lk 5:4). Simon válasza reményvesztetten, keserűen hangzott: „egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra...” (5. vers).

Íme a tanítványság első leckéje: engedelmesség Krisztus szavának. András, János és Jakab szintén megtanulták, hogy a hosszú, eredménytelen munkával töltött éjszaka után ragyogó, lenyűgöző hajnal következett, amikor bőséges volt a halfogás. Péter rögtön térdre esett és felkiáltott: „Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram” (8. vers)! A tanítványság egyik további szükséges lépése, hogy elismerjük Isten szentségét és önmagunk bűnösségét. Ahogy annak idején Ézsaiás (Ézs 6:5), ugyanúgy Péter is megtette ezt.

Olvassuk el Lk 5:1-11, Mt 4:18-22 és Mk 1:16-20 verseit! Gondoljuk át, milyen nagy csoda történt, mennyire megdöbbenek a halászok, milyen vallo-mást tett Péter és hogyan nyilvánult meg Jézus tekintélye! Hogyan érzékel-tetik ezek a beszámolók a tanítványság lényegét?

„Ne félj, mert mostantól fogva embereket fogsz halászni” (Lk 5:10)! A váltás, hogy valaki halászból emberhalász legyen, egyáltalán nem mindennapi. Az szükséges hozzá, hogy az illető személy teljesen alárendelje magát a Mester-nek; elismerje, hogy önmagában képtelen a feladatra és bűnös; hittel kérje Krisztustól az erőt, hogy a tanítványság magányos és ismeretlen útján járjon, majd folyamatosan és kizárólag Krisztusra hagyatkozzon. A halászember éle-te bizonytalan és veszélyes, hiszen könyörtelen hullámokkal kell küzdenie és bevétele sem biztos. Az emberhalász élete sem kevésbé veszélyes, de az Úr így biztat: „Ne félj!” A tanítványság útja nem sima, völgybe le és hegyre fel vezet, a tanítvány mégsem magányos útra hivatott. Aki azt mondta, hogy ne féljünk, végig ott van mellettünk.

Térjünk vissza a történethez, és olvassuk el újra Péter vallomását arról, hogy ő bűnös ember! Figyeljük meg, hogy e felismerése után el akart távolodni Jézustól. Minek tudható be, hogy a bűn eltaszít Istentől?

A TIZENKETTŐ KIVÁLASZTÁSA

Senki nem válik önmagától tanítvánná. Ez mindig abból következik, hogy válaszolunk Jézus hívására. Lukács megemlíti, hogy Jézus már elhívta Pétert, Andrást, Jánost, Jakabot (Lk 5:11) és Lévi Mátét, a vámszedőt (27-32. versek). Majd elbeszélésének egy stratégiai szempontból fontos helyére újból beszúrja a tizenkét tanítvány kiválasztását: rögtön azt a részt követően, hogy Jézus szombatnapon meggyógyítja a száradt kezű férfit (Lk 6:6-11), ami miatt a farizeusok a megölését tervezték. Az Úr tudta: elérkezett munkája megerősítésének az ideje, ezért összehívta azokat, akiket kiképezhetett és felkészíthetett arra, hogy kereszthalála és feltámadása után folytassák művét.

Olvassuk el Lk 6:12-16 és 9:1-6 verseit! Hogyan beszél el ez az igeszakasz a tizenkét apostol elhívását?

A tömegben volt sok tanítvány, akik úgy követték Jézust, ahogy a tanulók követték tanárukat. Krisztus feladata azonban a tanításnál jóval többet ölelt fel. A megváltottak közösségét, az egyházat kellett építeni, amely elviszi megváltó üzenetét az egész világra. Ehhez nem csupán tanítványokra volt szükség. Ezért írja az Ige: „*előszólította tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett*” (Lk 6:13, ÚRK). Az „apostol” olyan személyt jelöl, akit különleges üzenettel és céllal küldenek el. Evangéliumában Lukács hatszor használja ezt a szót, *Az apostolok cselekedeteiben* pedig huszonötöszer (Máté és Márk mindössze egy-egy alkalommal). A tizenkettőt nem műveltségük, anyagi hátterük, társadalmi rangjuk, erkölcsi kiválóságuk miatt választotta ki Jézus, ami méltóvá tette volna őket erre a feladatra. Hétköznapi, átlagos emberek voltak: halászok, vámszedők, egy zelóta, egy kételkedő és még valaki, aki később árulónak bizonyult. Egyetlen céllal történt kiválasztásuk, hogy a Király és országa követői legyenek.

„Isten úgy fogadja az embert, ahogy van; emberi jellemvonásaival együtt; kiképzési szolgálatára, ha nevelhető és tanul tőle. Nem azért választja ki, mert tökéletes, hanem fogyatékoságai ellenére is éppen azért, hogy az igazság ismerete és gyakorlása által, Krisztus kegyelmével átalakulhasson az Ő képmására” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 240-241. o.).

Nézzünk szembe a ténnyel: nem mondhatjuk magunkat tökéletesnek, és a gyülekezetben mások sem azok. Mindannyian a növekedés folyamatában vagyunk (még ha némelyek „sokkal lassabban fejlődnek” is, mint ahogy szeretnénk). Miként tanulhatunk meg mégis a többiekkel együtt dolgozni, elfogadni őket úgy, ahogy vannak?

AZ APOSTOLOK MEGBÍZÁSA

Hogyan hívta el Jézus a tanítványait? Milyen lelki tanulságokat fedezhetünk fel Lk 9:1-6 és Mt 10:5-15 versei alapján ezzel kapcsolatban?

Lukács három lépésből álló folyamatként ír az apostolok megbízásáról. Először Jézus egybehívta őket (Lk 9:1). Az elhívás ugyanolyan fontos a keresztény misszió szempontjából, mint amilyen fontos a keresztény szótárban. Mielőtt teológiai fogalomná válna, személyes tapasztalatnak kell lennie! Az apostoloknak meg kellett hallgatni Őt, aki hívta őket, oda kellett menniük hozzá, hogy együtt legyenek és maradjanak is a társaikkal. Az eredményes misszió kulcsfontosságú eleme az egység, és ehhez szükséges az elhívó iránti engedelmesség és a teljes elköteleződés. Másodszor Jézus „erőt és hatalmat” adott nekik (Lk 9:1). Jézus sosem küldi ki üres kézzel megbízottait. Azt sem várja el tőlünk, hogy saját erőnkől legyünk a képviselői. A tőle kapott megbízatás teljesítéséhez nem elég a műveltség, a kultúra, a rang, a vagyon vagy az intelligencia. Egyedül Krisztus képesít, szerel fel és ad erőt. Az „erő” görög szava itt a *dynamis*, amelyből a dinamó, vagyis az áramfejlesztő (fény forrása) szavunk ered, illetve a dinamit, az energiaforrás, ami hegyeket képes szétrobantani. Az az erő és az a tekintély, amit Jézus ad, elég a gonosz hatalmának megtöréséhez és céljainak megghiúsításához. Jézus az erőforrásunk. „Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 228. o.).

Harmadszor Jézus „elküldte őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak” (Lk 9:2, ÚRK). A prédikálás és a gyógyítás kéz a kézben jár egymással. A tanítványok küldetése az volt, hogy az emberek egész lényéről gondoskodjanak – testükről, elméjükéről és lelkükről egyaránt. A bűn és Sátán az egész embert ejtette foglyul, ezért az egész embernek kell Jézus megszentelő hatalma alá kerülnie. A tanítványság útja csak akkor járható, ha életünket teljesen, maradéktalanul átadjuk Krisztusnak, és nem engedjük, hogy bármi is közénk álljon. Sem arany, sem ezüst, sem apánk, sem anyánk, sem házastársunk vagy gyerekekünk, sem élet, sem halál, sem a ma lehetőségei, sem a holnap vészhelyzetei nem állhatnak a tanítvány és Krisztus közé. Csakis Krisztus, az Ő országa és az elveszett világ felé szóló bizonyágtétel számít!

„Semmit az útra ne vigyetek” (Lk 9:3). Milyen alapelvet fejez ki ez az igever, amit nagyon fontos megérteni és személyesen tapasztalni?

A HETVEN TANÍTVÁNY KIKÜLDÉSE

Lk 10:1-24 elolvasása után gondoljuk át, hogy a hetven tanítvány kiküldéséről szóló beszámoló szerint milyen a lélekmentés munkája a nagy küzdelem valós hevében!

Szolgálatra során tizenkettőnél jóval több tanítvány követte Jézust. Amikor Péter beszélt a hívókhöz, és végül megválasztották Júdás utódját, a csoport legalább százhusz tanítványból állt (ApCsel 1:15). Pál beszámolója szerint Jézusnak mennybemenetele idején ötszáznál is több tanítványa volt (1Kor 15:6). A hetven tanítvány kiküldése tehát nem azt sejteti, hogy ennyi tanítványa lett volna Jézusnak, hanem csak arra utal, hogy ekkor kiválasztott egy csoportot egy bizonyos feladatra. Galilea városaiba kellett előtte menniük, hogy felkészítsék az emberek szívét látogatására.

Csak *Lukács evangéliuma* jegyzi fel a hetven tanítvány kiküldését, ami jellemző a misszionáriusi beállítottságú Lukácsra. A hetvenes szám jelképes a Szentírásban és a zsidó történelemben is. 1Mózes 10. fejezete a világ hetven népét sorolja fel Noé leszármazottaiként, Lukács pedig egyetemes világképpel rendelkező író volt. Mózes hetven vént jelölt ki, hogy segítsenek munkájában (4Móz 11:16-17, 24-25). A Szanhedrin, a zsidó főtanács is hetven tagból állt. A Szentírás nem tesz említést arról, hogy mindennek van-e jelentősége a hetven tanítvány kiküldésének történetében, ezért szükségtelen találgatásokba bocsátkozunk. A lényeges üzenet: Jézus az egyház vezetőinek kiképzőjeként azt a munkamódszert hagyta ránk, hogy ne összpontosítsuk a hatalmat és a felelősséget néhány személy kezében, hanem tanítványi csoportokra osszuk azt.

A hetven tanítvány túlaradó örömmel, diadalittasan tért vissza. Így számoltak be Jézusnak a történésekről: „*Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által*” (Lk 10:17)! A lélekmentés eredményessége sohasem az evangélista érdeme. Ő csak közvetítő. Eredmény kizárólag „*a te neved által*” lesz. Jézus neve és hatalma tesz eredményessé bármely evangéliumi küldetést.

Figyeljük meg Jézus válaszában három fontos elemét! Először is, Jézus az evangelizálás sikerében Sátán vereségét látja (18. vers). Másodsor, minél nagyobb részt vállal valaki az evangélium hirdetésének munkájából, annál nagyobb tekintélyt kap (19. vers). Harmadszor, az evangélista ne annak örüljön, amit véghezvitt a földön, hanem annak, hogy a neve fel van írva a mennyben (20. vers). A menny minden egyes embernek örül. Feljegyzést is készítenek mindenkiről, aki megszabadul Sátán rabságából. Minden lélek, aki a menny örököse lesz, egy-egy hatalmas csapás Sátán armányaira.

április 23.

A TANÍTVÁNYSÁG ÁRA

Szókratésznek ott volt Platón, Gamálielnek Saul... A különböző vallások vezetőinek mind voltak elkötelezett, hűséges követői. Az ilyen jellegű tanítványság és Jézus tanítványsága között az a különbség, hogy az előző emberi filozófián alapul, az utóbbi viszont magának Jézus Krisztusnak a személyén és munkáján.

Olvassuk el Mt 16:24-28, Mk 8:34-36 és Lk 9:23-25 verseit! Milyen fontos üzenetet tartalmaznak e szakaszok a magukat kereszténynek vallók számára?

A keresztény tanítványság tevékeny, cselekvő kapcsolatot jelent a megváltott és a Megváltó között: mivel megváltott vagyok, követnem kell a Megváltót. Ezért mondja Pál apostol: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal 2:20).

A tanítványság árát Lk 9:23 határozza meg: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét mindennap, és kövessen engem” (ÚRK)! Figyeljük meg a következő igéket: „tagadja meg”, „vegye fel”, „kövessen”. A tagadás szó jelentését érzékelteti a történet, amikor Péter megtagadta Jézust. Péter azt mondta: „Nem ismerem őt” (Lk 22:57). Tehát, ha a tanítványság azt kívánja tőlem, hogy *tagadjam meg magam*, képesnek kell lennem kimondani: „nem ismerem magam, az énem halott”. Énem helyett Krisztusnak kell élnie bennem (Gal 2:20). Másodszor, a mindennapi keresztviselés felhívás arra, hogy folyamatosan meg kell feszítenem magam. Harmadszor, Krisztus követése azt is jelenti, hogy minden utam felé vezet, életem középpontjában Krisztus áll, egyedül csak Ő!

Jézus tovább fejtegeti a tanítványság árának kérdését Lk 9:57-62 verseiben. Itt arról beszél, hogy senki és semmi nem előzheti meg Őt a fontossági sorrendben. Ő, egyedül csak Ő a legfontosabb baráti kapcsolatainkban, közösségi életünkben, munkánkban és istentiszteletünkben. A keresztény tanítványságban az énünk meghalása nemcsak egy lehetőség a sok közül, hanem elengedhetetlen szükségszerűség. „Amikor Krisztus elhív valakit, megparancsolja neki, hogy jöjjön hozzá és haljon meg... Ez mindig ugyanazt a halált jelenti: meghalok Jézus Krisztusban, meghalok az őembernek... Csak az az ember képes követni Krisztust, aki saját énjének meghalt” (Dietrich Bonhoeffer: *The Cost of Discipleship*. New York, 1965, The Macmillan Co. 99. o.).

Nekünk mibe került Krisztus követése? Gondoljuk át alaposan válaszunkat és mindazt, ami abból következik!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A kereszt felvétele elvágja az ember énjét a lelkétől, és oda helyezi, ahol megtanulhatja, miként viselje Krisztus terheit. Nem követhetjük Krisztust anélkül, hogy felvennénk igáját, felvennénk keresztjét és vinnénk utána. Ha akaratumk nincs összhangban Isten követelményeivel, akkor tagadjuk meg hajlamainkat, adjuk fel dédelgetett vágyainkat és lépünk Krisztus lábnyomába” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God. [Isten fiai és leányai.]* 69. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Lépünk vissza egy pillanatra, és olvassuk el újra a szerdai tanulmány végén található kérdést Lk 10:24 versével kapcsolatosan! Milyen dolgoknak vagyunk szemtanúi ebben a korban, amiket „*próféták és királyok*” kívántak látni, de nem láthatták? Mi a helyzet például a próféciák teljesedése terén? Gondoljunk arra, hogy sok próféta és király számára a *Dániel* 2., 7. és 8. fejezetében szereplő események még a jövő titkai voltak, nekünk viszont már történelmi tények. Mi minden jut még eszünkbe?
2. Időzzünk még Jézus szavainál arról, hogy valaki megnyeri az egész világot, de lelkében kárt vall! Mit értett ezen? Vagy hogyan értelmezzük azt a kijelentését, hogy aki elveszíti az életét, az megtalálja azt? Egy dolog hitetlenül, önző módon ragaszkodni e világ dolgaihoz. Miért is ne így tenne, aki nem hisz, aki szerint csak ez az övé? De mi a magyarázata annak, hogy Jézus követői közül is sokan keservesen próbálnak a lehető legtöbbet megszerezni a földi javakból, bár tudják: a világnak hamar vége lesz és egy másik fog következni? Hogyan kerülhetjük el ezt a nagyon veszélyes lelki csapdát?
3. Olvassuk el Lk 10:17-20 verseit! Valahol érthető is ezeknek az embereknek az izgatottsága, hiszen látták, hogy még a démonok is engednek nekik Krisztus nevében. Figyeljük meg Jézus válaszát! Mi az üzenet ebben, ami mindenkinek nagyon fontos, aki a misszióban részt vállal?
4. A Biblia szereplőin kívül kik fizettek még igen nagy árat Krisztus követéséért? Kérdezzük meg magunktól: „Mit vesztettek ezek az emberek? Mibe került nekik Krisztus követése? Én kész lennék-e ugyanígy tenni?”

R. DÁNIEL IRÉN: AZ ÖTEZREK VACSORÁJA

Ülök és várom a kenyeret.
Öt kenyér, két hal és a gyerek
Jézus körül.

Fű. Fa. Filep, Tamás, emberek...
Távolban domb, pálma integet
Jézus felé.

Éhség, nyitott szem, száraz torok.
Tényleg megváltásra gondolok
Jézus körül?

Látnak-e csodát az emberek?
Várnak-e megáldott kenyeret
Jézus körül?

Félős csönd. Elfojtott izgalom:
hoz-e megoldást az irgalom
Jézus felől?

„Hogyan?”-on töpreng-e valaki?
Lát-e a felhőn túl az, aki
Jézus mellé

éhesen, szomjasan leült,
míg az est csöndesen szétterült
Jézus köré?

Látja tán az Atyát valaki,
áldással kezét hogy nyújtja ki
Jézus felé,

várva, hogy szeme rápillantson,
s hitből készült vacsorát osszon
Jézus keze?

Tizenkét tanítvány átélte:
sok-sok ezer szempár kísérte
Jézus szemét

s a Mester kezéből jött csodát,
mit hálaadással adott át
Jézus keze

mások kezébe. Tört a kenyér,
a hal. Nem maradt üres tenyér
Jézus körül.

Csőndben ülök. Gyomrom nem korog.
Tényleg megváltásra gondolok?
Jézus, segíts!

Krisztus, a szombat Ura

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 1:21; 6:2; Lukács 4:17-19, 31-37; 6:1-11; 13:10-16; 2Korinthus 5:17

„A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért. Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura” (Mk 2:27-28).

Habár Lukács elsősorban a pogányoknak írta evangéliumát, figyelemreméltó, hogy milyen gyakran utal a szombatra. Az összesen ötvennégy igehelyből, amely az evangéliumokban és *Az apostolok cselekedeteiben* található, tizenhét Lukács evangéliumában, kilenc pedig *Az apostolok cselekedeteiben* van, további kilenc Máténál, tíz Márknál, kilenc pedig Jánosnál. Pogányból megtért keresztényként Lukács nyilván hitte, hogy a hetedik napi szombat nemcsak a zsidóké, hanem a pogányoké is. Krisztus első eljövetele nem jelentett változást a szombatünneplés terén.

„Földi szolgálata idején Krisztus hangsúlyozta a szombatra vonatkozó kötelezettségeket. Minden tanításából kitűnt, hogy tiszteletben tartja azt az intézményt, amelyet maga hozott létre. Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, s nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amelyekkel téves színben tüntették fel Istent azok, akik azt állították, hogy ismerik Őt” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 116. o.).

Az e heti tanulmányunk úgy mutatja be Jézust, mint aki a szombat Ura. Megfigyeljük, miként ünnepelte a szombatot és hogyan mutatott követendő példát. A hét első napjának nyugalomnapként való megünneplését nem szentesíti sem Krisztus, sem az Újszövetség.

április 26.

„SZOKÁSA SZERINT”

„Szombaton szokása szerint bement a zsinagógába” (Lk 4:16). Ez egy nagyszerű „adventista igehely”. Legtöbben örömmel használjuk fel evangelizációs alkalmonkon vagy bibliaórákon, hogy kihangsúlyozzuk: Jézusnak szokása volt a szombatünneplés.

A zsinagógáknak központi szerepe volt a zsidó vallási életben. A fogság alatt, amikor a templom már nem létezett, zsinagógákat építettek, hogy ott tartsák istentiszteleteiket és tanítsák gyermekeiket. Ahol legalább tíz zsidó család élt, ott már engedélyezték egy zsinagóga felépítését. Mivel Názáretben nőtt fel, Jézus követte a helyi „szokást”, és minden szombaton elment a zsinagógába. Amikor felnőttként visszatért szülővárosába, ismét ott láthatjuk szombaton.

Olvassuk el Mk 1:21, 6:2, Lk 4:16-30, 6:6-11, 13:10-16 és 14:1-5 verseit! Mit tanítanak ezek az igehelyek Jézusról és a szombatról? Miközben olvassuk, kérdezzük meg magunktól: találunk-e bárhol utalást arra, hogy Jézus eltörölte a szombatünneplésre vonatkozó törvényt vagy egy másik napot jelölt meg annak helyettesítésére?

„...szokása szerint” – olvassuk Jézusról Lk 4:16-ban. Csak Lukács használja ezt a kifejezést, két alkalommal is. Egyszer, amikor Jézus elment a názareti zsinagógába, máskor pedig Lk 22:39 versében, ahol arról van szó, hogy kereszthalála közeledtével „szokása szerint kiment az Olajfák hegyére”. A „szokás” kifejezés mindkét esetben az istentisztelettel és az imával kapcsolatos.

Miért kell szokásunkká tenni, hogy szombatunként gyülekezetbe menjünk, ahogy Jézus is zsinagógába járt szombatunként?

Először is, Isten mindenhol ott van. Bárhol lehet imádni, de az mindenképpen különleges, ha összegyűlünk azon a napon, amit Istenünk a teremtéskor kijelölt erre, és megparancsolt az erkölcsi törvényben is.

Másodszor, ez nagyszerű lehetőség annak nyilvános megvallására, hogy Isten a Teremtőnk és Megváltónk.

Végül pedig arra is alkalmat ad, hogy ápoljuk a közösséget, elmondjuk egymásnak örömeinket és aggodalmainkat.

Aki legalizmussal vádol vagy azzal, hogy a szombatünneplés miatt rab-ságban vagyunk, nyilván figyelmen kívül hagyja a szombat hatalmas áldásait. Hogyan tapasztaltuk a szombatünneplés különlegesen felszabadító érzését?

A SZOMBAT ÜZENETE ÉS JELENTŐSÉGE

„...a könyvet feltárván” (Lk 4:17). A szombatot nemcsak azért rendelte Isten, hogy Őt imádjuk a gyülekezetben, hanem Igéje meghallgatására is. Az Ige nélküli élet nincs messze a bűn csapdájától. *„Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened”* (Zsolt 119:11).

Olvassuk el Lk 4:17-19 verseit! Hogyan értelmezzük e szavakat ma, annak alapján, amit tudunk Jézusról – hogy ki volt és mit tett értünk? Miként tapasztaltuk messiási kijelentéseinek igazát saját hitéletünkben?

Miután Jézus felolvasta Ézs 61:1-2 igéit, kijelentette: *„Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra”* (Lk 4:21). A „ma” szócska igencsak méltó a figyelemre. A zsidók Isten országának eljövételét valamikor a jövőben várták, drámai, katonai műveletekkel, amelyek végképp megdöntik az idegen uralmat Júdea fölött és visszaszerzik a dávidi trónt. Jézus azonban azt állította, hogy országa már el is jött személyében, mert Ő fogja megtörni a bűn hatalmát; legyőzi a gonoszt és felszabadítja a területén lévő, elnyomás alatt sínylődő foglyokat.

Gondoljuk csak át, milyen szorosan kapcsolódik a szombat Jézus messiási kijelentéseihez! A szombat a nyugalom, a Krisztusban való megnyugvás napja (Zsid 4:1-4); a szabadság és a Krisztusban elnyerhető felszabadulás jelképe (Róm 6:6-7). Nemcsak Isten kezdeti teremtésére emlékeztet, de azt az ígéretet is magában hordozza, hogy Krisztusban megtörténik újjáteremtésünk (1Kor 15:51-53; 2Kor 5:17). Nem véletlen egybeesés, hogy Jézus éppen a szombatnapot választotta sokak meggyógyítására, a betegségek foglyainak megszabadítására.

A szombat minden héten arra emlékeztet, amit Jézusban kaptunk. Isten a kőnél sokkal változhatatlanabb közegbe, mégpedig az *időbe* véste.

Hogyan segített a szombatünneplés jobban megérteni, mit jelent csakis hit által üdvözülni? Hogyan segített megnyugodni abban, amit Krisztus tett értünk, tehát nem nekünk kell kiérdemelni a mennybejutást?

SZOMBATNAPI GYÓGYÍTÁSOK KAPERNAUMBAN

Mivel Názáretben elutasították, Jézus visszatért Kapernaumba, ahol már korábban is szolgált (Mt 4:13). Ez a fontos város lett Jézus galileai szolgálatának bázisa. Állt ott egy zsinagóga, amit valószínűleg egy római százados építtetett (Lk 7:5), és Jézus – szokása szerint – elment szombaton a zsinagógába.

Ezen a napon szolgálata sokféle tevékenységben mutatkozott meg: tanítás, gyógyítás, prédikálás. Nem tudjuk, hogy miről prédikált, de az emberek lenyűgözve nyilatkoztak róla, „mert szavának ereje volt” (Lk 4:32, ÚRK). Beszéde különbözött a rabbik tanításától. Nem nyugtató, álomba ringató dolgokat hallottak tőle az emberek; az Ő tanítása erővel hatott, az Igén alapult, a Szentlélek ihlette. A bűnt néven nevezte és megtérésre szólított fel.

Olvassuk el Lk 4:31-37 verseit! Milyen hatalmas igazságokat tár fel ez a szakasz 1) a nagy küzdelemről, 2) a démonok valóságos voltáról, 3) a szombat céljáról és 4) arról, hogy Istennek hatalma van a gonosz fölött? Mi más találunk még itt?

Lk 4:31-41 verseiben olvassuk az öt gyógyítás közül az elsőt, amit Lukács feljegyzett (lásd Lk 4:38-39; 6:6-11; 13:10-16; 14:1-16). Názáreti prédikációjában Jézus kijelentette, hogy küldetése szabadulást, gyógyítást, helyreállítást hozni a megtört szívűeknek és a rabságban sínylődőknek. Kapernaumban szombat napján, amikor a zsinagóga tele volt hívőkkel, egy demontól megszállott férfi állt Jézus elé ezzel a vallomással: „Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus?... Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje” (Lk 4:34)! Az ördögi lélek Sátán seregének tagja, tehát természetfeletti lény volt, aki könnyen felismerte a testé lett Megváltót. Ebben a jelenetben egy időre fellebbent a láthatót a láthatatlantól elválasztó függöny.

Gondoljuk át, milyen nyíltan zajlott itt a nagy küzdelem! A csata azonban sokszor nem ennyire szemmel látható. Hogyan tapasztaltuk ezt saját életünkben? Mi az egyetlen reményünk a győzelemre ebben a harcban? Lásd még 1Kor 15:2!

A SZOMBAT URA

Lk 6:1-11 szakasza két beszámolót tartalmaz arról, hogy milyen összeütközése volt Jézusnak a farizeusokkal a szombat témájában.

Olvassuk el az első történetet Lk 6:1-5 verseiben! Hogyan válaszolt Jézus a vádra, hogy Ő és tanítványai nem törődnek a törvénnyel és a szombattal?

Miközben egy mezőn vágta át, a tanítványok leszakítottak pár búzagalászt, tenyerük közt kimorzszolták a szemeket, azután megették. A farizeusok azonban a tényeket elferdítve a szombat megtörésével vádolták a tanítványokat. Jézus helyre tette a dolgot. Utalt Dávid királyra, aki egy alkalommal, amikor éhes volt, bement katonáival az Úr házába, és evett a szent kenyerekből, amelyeket csak a papoknak volt szabad elfogyasztani. Jézus rámutatott, hogyan halmoztak a farizeusok szabályt szabályra, hagyományt hagyományra a legalizmus hosszú történelme során, és változtatták öröm helyett teherré a szombatot.

A második történetet Lk 6:6-11 verseiben olvashatjuk. Milyen további tanulságokat találunk itt a szombatra vonatkozóan?

Bár mindhárom szinoptikus evangélium elbeszéli ezt a történetet, csak Lukács említi azt a részletet is, hogy a beteg jobb keze sorvadt el. Lukács doktor alaposága segít megérteni, hogy mennyire megnehezítette a férfi mindennapi életét ez a testi fogyatékoság. Az eset kétféle reakciót váltott ki: egyrészt a farizeusok alig várták, hogy a szombat megtörésével vádolhassák Jézust, amennyiben úgy dönt: meggyógyítja az illetőt. Másrészt, Jézus olvasott a szívükben, és igyekezett rámutatni, hogy Ő a szombatnak is Ura, hiszen Ő teremtette. Nem jelenti küldetése kudarcát, ha a megtört embert megszabadítja a bűnnel sújtott világ rabságából. A szombat megtartását isteni szemszögből láttatta meg: szabad szombatnapon jót cselekedni és életet menteni (Lk 6:9-11).

Gondoljuk át, mennyire megvakította a vezetőket saját szabályaik és rendeleteik sokasága, amelyekről úgy vélték, hogy Istentől származnak! Hogyan lehetünk bizonyosak abban, hogy nem esünk ugyanebbe a csapdába? Mit tehetünk, nehogy hagyományaink és emberi tanításaink megvakítsanak a mélyebb isteni igazságokkal szemben?

SZOMBAT: A BETEG VAGY AZ ÖKÖR ÉS A SZAMÁR

A három szinoptikus evangélium közül csak Lukács jegyzi fel Jézusnak e két szombatnapon gyógyítását (Lk 13:10-16; 14:1-15). Az első miatt a zsinagóga feje nagyon megharagudott Jézusra, a második gyógyítás alkalmával azonban még a farizeusoknak is elakadt a szava. Ellenségei mindkét esetet felhasználták arra, hogy helytelen törvényértelmezésük alapján a törvény megtörésével vádolják Jézust.

Olvaszuk el Lk 13:10-16 és 14:1-6 verseit! Mennyire könnyű elferdíteni kulcsfontosságú bibliai igazságokat? Milyen fontos igazságokat találhatunk itt ezzel kapcsolatban?

Gondoljunk csak a meggörnyedt asszonyra! Nő volt, tehát a farizeusok lenéztek. Tizennyolc éve gyötörte a betegség, ami bőven elég lehetett ahhoz, hogy elfogyjon a türelme és értelmetlennek lássa az életet. Képtelen volt szabadulást találni.

Ám személyesen jött el hozzá az isteni kegyelem. Jézus meglátta, magához hívta, beszélt hozzá, rátette a kezét, hogy meggyógyítsa, „mire az asszony azonnal felegyenesedett”. A tizennyolc évig tartó gyötrelmem hirtelen maradéktalan örömbé fordult – „és dicsőítette az Istent” (13. vers, ÚRK). Minden ige, amit Lukács használt, ihletett módon érzékeltette az asszony értékét és méltóságát, mint ahogy minden megvetett ember méltóságát is, tekintet nélkül a helyzetére.

A második csodatétel idején (Lk 14:1-6) Jézus éppen egy farizeus házához tartott, ahová szombati ebédre volt hivatalos. Közben meggyógyított egy vízköros férfit. Számítva az Őt figyelő vezetők ellenvetéseire, Jézus már előre feltett két kérdést, először a törvény céljáról („Szabad-e szombatnapon gyógyítani” [3. vers]?); másodszer az ember értékéről („Ki az közületek, akinek számára vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon” [5. vers]?). Mondanivalója egyértelmű kellett, hogy legyen, és az is volt, hiszen Lukács szerint a vezetők nem tudtak felelni rá. Jézus rávilágított képmutatásukra, ami a lehető legrosszabb fajta volt, hiszen a szentség látszatát keltették, és úgy tettek, mintha jogos lenne felháborodásuk, mert szerintük Isten törvényének égbekiáltó áthágása történt.

Mennyire óvatosnak kell tehát lennünk, nehogy mi is hasonló hibákat kövessünk el!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten a pillanat kedvéért nem állíthatja meg kezét, különben az ember elerőtlenedne és meghalna. Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkölködőt el kell látni. Nem fogják büntetlennek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 164. o.).

„A zsidókra vonatkozó rendelkezések közül egyik sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező népektől, mint a szombat. Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is. A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljék” (i. m. 231. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Nem csodálatos, hogy milyen egyértelműen ír a Biblia Jézus személyének és a szombat napjának az összefüggéseiről? És mégis, a templomba, gyülekezetbe járó hívók milliói továbbra is amellet érvelnek, hogy a hetedik napi szombat megtartásának parancsa már érvénytelen; nem számít, hogy megtartjuk-e, megtartása egyenértékű a törvényeskedéssel. Tehát mennyire fontos az Isten Igéje iránti rendíthetetlen hűség és engedelmség! Isten törvényének ezt az alapvető elemét illetően hatalmas tömegek élnek tévhitben. Milyen fontos figyelmeztést adott Jézus Mk 13:22-ben?
2. Figyeljük meg, milyen alattomosan és keményen fáradozott Sátán azért, hogy lerombolja a szombat intézményét! Izrael vezetőit is felhasználta, hogy súlyos teherré tegyék a szombat megtartását, így megfosszák sok eredeti céljától. Majd pedig arra készítette és készíteti ma is az egyházi vezetőket, hogy vessék el ezt a parancsolatot elavult, legalista vagy csak a zsidókra vonatkozó hagyományként. A szombat intézményének mely eleme szította fel ennyire Sátán haragját?
3. Jézus „*ura a szombatnak*” (Lk 6:5). Mi minden következik ebből a kijelentésből a keresztények életére és a szombathoz való viszonyulásukra nézve?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: RENDELT EGY NAPOT

Mindenki kapott egy fogadónapot,
amikor a bűntől búcsúzni vágyik.
Isten Lelke küldi a meghívást
s elvezeti az Atyai házig.
Amikor nehéz lesz a bűntől a szívünk
s könnyezni tudunk vétkeink felett,
hosszú imák válaszaként hozzánk
visszatér az isteni felelet.
Amikor egy ember sírni tud a bűnén,
s bezörget a kegyelem ajtaján,
megbánással áll az Isten elé:
ének hangzik az angyalok ajkán:
Nagy az Úr Isten! Égnek, földnek Ura!
Kegyelmes Isten a mi Istenünk!
Megtörte a Sátánnak hatalmát:
dicsérje mindig hálaénekünk!
Szabadulást szerzett Szent Fia nevében:
a földre szállott az isteni Lélek:
Nincs már kárhoztatás, sem vád azok ellen,
akik bűnbánattal az Istenhez térnek!

Nők Jézus szolgálatában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 1:39-55; 2:36-38; 7:11-17, 36-50; 8:1-3; 18:1-8; Róma 10:17

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által... Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal 3:26-28).

Lukács evangéliumát időnként „az asszonyok evangéliumának” is nevezik, mert a többi evangéliumnál sokkal inkább hangsúlyozza, hogyan gondoskodott Jézus az asszonyok szükségleteiről, ill. milyen részt vállaltak nők a Megváltó szolgálatában.

Jézus idejében - mint ahogy néhány kultúrában ma - a nőket nem sokra értékelték. Egyes zsidó férfiak abban az időben hálát adtak azért, hogy őket nem rabszolgának, pogánynak vagy nőnek teremtette az Alkotó. A görög és római társadalmakban még rosszabb bánásmódban részesültek a nők. A római kultúra gyakorlatilag korlátlan erkölcstelenséget engedett meg velük szemben. Ami gyakran előfordult: a férfinak volt felesége, hogy törvényes gyerekeket szüljön, akik majd a vagyonát öröklik, ugyanakkor bűnös vágyai kielégítésére számtalan ágyast tartott.

Ilyen történelmi közegben tehát, amikor szörnyű módon bántak az asszonyokkal, Jézus azt az örömhírt hozta, hogy a nők valóban Ábrahám leányai (lásd Lk 13:16). Milyen boldogok lehettek tehát, akik hallhatták, hogy Jézusban ők is Isten gyermekei, és mennyei Atyjuk szemében ugyanolyan értékesek, mint a férfiak! Az üzenet ma is szól minden nemzet valamennyi tagjának: mi mindnyájan - férfiak és nők egyaránt - egyek vagyunk Krisztus Jézusban!

ASSZONYOK, AKIK ÖRÖMMEL FOGADTÁK JÉZUST

Csak Lukács jegyzi fel, miként reagáltak ezek a nők a világegyetem történelmének hatalmas csodájára: az Isten Fia emberi testet öltött azért, hogy végrehajtsa az Atya megváltó küldetését és beteljesítse népe messiási reményeit. Habár nem értették meg teljesen, mi is történik valójában, szavaikból és válaszaikból nyilvánvalóvá vált a hitük, és az, hogy mennyire csodáltak Isten tetteit!

Olvassuk el Lk 1:39-45 verseiben Erzsébet és Mária találkozásának történetét! Erzsébet, ha nem is teljesen, de értette, milyen hatalmas jelentőségű események zajlottak. Szavai hogyan világítanak rá erre?

Erzsébet után Mária következett (Lk 1:46-55). Szavait gyakran énekként értelmezik, bár valójában ószövetségi idézettöredékek, amelyek arról tanúskodnak, hogy Mária komolyan tanulmányozta az Írást, így megfelelő édesanya lehetett Jézusnak. Énekéről elmondhatjuk, hogy a Szentírásban gyökerezett és érezhető belőle Istennel való mély kapcsolata is. Valóban összhangban élt Urával, hite és Ábrahám reménye egyezett.

Olvassuk el Lk 2:36-38 verseit! Milyen fontos igazságra mutatott rá Anna a templomban?

A várakozással teli reménység alapvetően Jézusban teljesedik. Egy idősebb övegyasszony felismeri a csodát, és attól a perctől kezdve küldetésének érzi, hogy hirdesse a Megváltót mindenkinek, aki csak belép a templomba. Ő lett az evangélium első női hirdetője.

Próbáljuk meg elképzelni, milyen csodálattal és ámulattal figyelték ezek az asszonyok a körülöttük kibontakozó eseményeket! Mit tehetünk, hogy szívünkben élő maradjon a nagy igazságok iránti csodálat, amelyeknek hirdetésére elhívott Isten?

NŐK ÉS JÉZUS GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATA

Olvassuk el Lk 7:11-17 verseit a naini csoda történetéről! A szegény özvegyasszonyt szörnyű csapás érte: egyetlen fia meghalt. Hatalmas tömeg kísérte a temetési menetben, hiszen az emberek ki akarták fejezni fájalmukat és részvétüket. Egyetlen fiának elvesztése és a jövő magánya, bizonytalansága teljes bánatba, kétségbeesésbe taszította ezt az asszonyt. Ám a városból kifelé igyekvő csoport egy másik menettel találkozott, ami éppen a városba tartott. A kifelé menők élén a halál haladt egy koporsóban, a befelé tartó menet pedig maga az élet vezette a Teremtő dicsőségében. Amikor a két csoport találkozott, Jézus megpillantotta a reményvesztett, gyásztól lesújtott özvegyet. „És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj” (Lk 7:13). A „Ne sírj!” felszólítás gyakorlatilag teljesen értelmetlen lett volna, ha nem Jézustól, az élet Urától származik. Az Ő szavai mögött azonban ott volt a hatalom, ami megszüntethette a sírás okát. Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette a koporsót és megparancsolta a fiúnak, hogy keljen fel. Az érintés ceremonális értelemben tisztátalannak minősült, de Jézus számára az együttérzés sokkal fontosabb volt, mint a szertartások, az emberi szükségletek kielégítése sokkal sürgetőbb, mint az üres rituáléknak való megfelelés. Nain városa nemcsak hatalmas csodának lehetett szemtanúja, de kapott egy különleges üzenetet is: Jézus szemében nincs különbség férfiak és nők szívfájdalma között. Ő szembeszáll a halál hatalmával, hogy elpusztítsa. Olvassuk el Lk 8:41-42 és 49-56 verseit is! Jairus igen befolyásos személyiség volt, a zsinagóga egyik előljárója, felelős az ott folyó szolgálatokért és az épület gondozásáért. Minden szombaton az ő feladata volt kiválasztani azt a szolgálattevőt, aki imádkozik, felolvassza az Írásból vagy prédikál. Hatalommal és befolyással rendelkező ember volt, gazdag és tekintélytiszteletű. Édesapaként nagyon szerette a lányát, így nem tétozott, hogy Jézus elé járuljon, és kérje tőle a gyermek meggyógyítását.

Ezekben a történetekben Jézus szavának hatalma adta vissza a már halott fiút az édesanyjának és a lányt az apának. Gondoljunk bele, milyen felfoghatatlan lehetett mindez a szemtanúknak, különösen a szülőknek! Mit árulnak el e tettek Isten hatalmáról? Mi mindenre képes ez a hatalom? Mennyire korlátozott a mi ismeretünk minderről (hiszen a tudomány jelenleg sem adhat magyarázatot arra, miként történhetett meg ilyesmi)? A legfontosabb kérdés pedig, hogy miként tanulhatunk meg bízni ebben a hatalomban – Isten jóságában, bármilyen körülmények között legyünk is most?

HÁLÁS ÉS HÍVŐ ASSZONYOK

Lk 7:36-50 verseiben Jézus egy vendégséget lelki szempontból jelentős eseménnyé tett, amikor egy bűnös asszonynak méltóságot tulajdonított. Simon, a vezető farizeus meghívta Jézust ebédre. Amikor a vendégek mind helyet foglaltak, hirtelen váratlan dolog történt: „egy bűnös életű asszony” (37. vers, ÚRK) sietett be, letérdelt egyenesen Jézus lába elé, feltört egy igen drága illatszerrel teli alabástrom szelencét, ráöntötte a kenetet Jézus lábára, majd a könnyeivel is áztatta.

Milyen tanulságot vonhatunk le abból, ahogyan az asszony kifejezte háláját Jézus iránt, a Megváltó pedig elfogadta hittel teljes cselekedetét?

„Amikor ügye az emberek szemében reménytelennek tűnt, Krisztus meglátta Máriában a képességet a jóra. Látta jellemének jobb vonásait. A megváltási terv nagy lehetőségekkel ruházta fel az emberiséget, és Máriában ezek a lehetőségek váltak később valóra. Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett... Feltámadása után Mária jött elsőként a sírhoz. Mária hirdette elsőként a feltámadott Megváltót” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 477. o.).

Lk 8:43-48 verseiben egy asszony nyomorúságos helyzete vonta magára a Megváltó gondoskodó figyelmét. Ez a nő már régen gyötrődött a testét és lelkét kízó gyógyíthatatlan betegség miatt. Tizenkét éven át tartó szenvedése után azonban remény csillant fel előtte: „Jézus felől hallott” (Mk 5:27).

Vajon mit hallott róla? Keveset vagy sokat - nem tudjuk. Azt azonban biztosan hallotta, hogy Jézus törődött a szegényekkel, felkarolta a társadalom peremén élőket, megérintette a leprásokat, borrá változtatta a vizet, és ami a legfontosabb: törődött az elesettekkel, amilyen ő is volt. A hallomásból szerzett információ azonban nem volt elég, hitnek kellett követnie (Róm 10:17). A hit pedig egyszerű mozdulatra készítette: hogy megérintse a Mester ruhájának szegélyét. Ez az érintés hittel teli, szándékos, eredményre vezető volt, és Krisztusra összpontosított. Csak az ilyen hit nyerheti el az Életadó áldását: „a te hited megtartott téged” (Lk 8:48).

Olyan könnyű lenézni és elítélni az embereket! Még ha szavakban nem is fogalmazódik meg, a szív mélyén jelentkezhethet az elítélés, ami ugyanolyan rossz. Hogyan tanulhatunk meg nem ítélni mások felett, még gondolatban sem, hiszen ki tudja, mit tennénk a helyükben?

JÉZUS NÉHÁNY NŐI KÖVETŐJE

A Lk 10:38-42 verseiben leírt történetből milyen lelki tanulságokat vonhatunk le személyes életünkre vonatkozóan (lásd még Lk 8:14)?

Márta vendéglátóként „*a felszolgálás körüli teendőkkel volt elfoglalva*” (Lk 10:40, ÚRK), és azért szorgoskodott, hogy a lehető legjobban ellássa a vendégeket. Mária azonban „*az Úr lábához ült, és hallgatta a beszédét*” (39. vers, ÚRK). Márta tűrte ezt egy darabig, majd panaszkodni kezdett Jézusnak, hogy egyedül végzi a nehéz munkát. Jézus nem róta meg azért, mert egészen lefoglalta magát a felszolgálással, de rámutatott, hogy megfelelő fontossági sorrendet kell felállítani az életben. A Jézussal való közösség a tanítványság első és legfontosabb eleme, a vendéglátás csak utána jön.

„Krisztus ügyének gondos, tettekre kész munkásokra van szüksége. Széles területek nyílnak meg a Márták előtt, akik buzgón akarják végezni a vallásos munkát. Először azonban üljenek le Máriával Jézus lábához. Krisztus kegyelme szentelje meg a szorgalmat, az igyekezetet, az energiát – ekkor az élet legyőzhetetlen erővé válik a jó számára” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 442. o.).

Olvassuk el Lk 8:1-3, 23:55-56 és 24:1-12 verseit! Ezek szerint milyen szerepet kaptak nők is Krisztus szolgálatában?

Amint szolgálata bővült, Jézus tizenkét tanítványa kíséretében „*bejárta a városokat és a falvakat, és hirdette Isten országának evangéliumát*”, valamint tanított (Lk 8:1, ÚRK). Lukács beszámolt róla, hogy bizonyos asszonyok, akiket Jézus meggyógyított, és akiket megérintett prédikációinak üzenete, szintén követtek, amikor szolgálata már nagyobb területre kiterjedt. Egyesek közülük igen tehetősek voltak. Íme néhány, akit Lukács megemlít: 1) asszonyok, akikből démonokat űzött ki, köztük Mária Magdaléna, 2) Johanna, Kuzának, Heródes intézőjének felesége, 3) Zsuzsanna 4) és mások is, „*akik vagyonukból szolgáltak neki*” (3. vers, ÚRK).

Jobban meg tudjuk érteni minden ember valóságos egyenlőségének elvét Isten előtt, ha arra gondolunk, hogy Jézus mindenkéért meghalt. Mennyire tükröződik ez az igazság a másokhoz való viszonyulásunkban? Vagyis hogyan gyomlálhatjuk ki magatartásunkból azokat a vonásokat, amelyek arra utalnak, hogy egyeseket lenézünk, mintha értékelebnek lennének nálunk?

KITARTÓ AZ IMÁBAN, NAGYLELKŰ AZ ADAKOZÁSBAN

Lukács bemutatja, hogyan fordult Jézus két özvegyasszonyhoz, amikor lelki tanulságokat akart nyilvánvalóvá tenni.

Az első esetben (Lk 18:1-8) Jézus megszánta a szegény és támasz nélkül tengődő özvegyasszonyt, aki vesztesre állt egy gonosz és hatalmaskodó bíróval szemben. Jogtalanság és csalás áldozata lett, mégis hitt a törvény és az igazság erejében. A bíró azonban szembehelyezkedett Istennel és az emberekkel, tehát nyilván nem törődött azzal, hogy könyörüljön az asszonyon. Az özvegyekről való gondoskodás bibliai követelmény (2Móz 22:22-24; Zsolt 68:6; Ézs 1:17), de úgy tűnik, a bíró kedvét lelte a törvény semmibe vételében. Az özvegynek azonban volt egy fegyvere, mégpedig a kitartás, amivel kifárasztotta a bírót, és végül megkapta, ami őt illette. A példázat három fontos dolgot emel ki: 1) Mindig imádkozzunk és soha ne lankadjunk (Lk 18:1)! 2) Az ima változtat a dolgok menetén, még egy gonosz bíró szívére is hat. 3) A kitartó hit a győztes hit. A valódi hit örök tanácsa így szól minden keresztényhez: soha ne add fel, még ha ez azt is jelenti, hogy a végső jóvátételre kell várni, amikor „*az embernek Fia... eljő*” (8. vers). A második esetben (Mk 12:41-44; Lk 21:1-4) Jézus megfeddi az írástudóknak és a templom vezetőinek a képmutatását és tettetését, majd éles ellenpontként rámutat egy özvegyasszonyra, aki a szívből jövő, őszinte hit példáját képviseli. Jézus úgy jellemezte egyes vallási vezetőket, mint akik „*az özvegyek házat felemésztik*” (Lk 20:47), és semmibe veszik a törvény parancsát, hogy gondoskodjanak az özvegyekről és a szegényekről. Mint ahogy az ma is megtörténik, sokan csak azért adakoztak, hogy jó hívnak látszanak, ráadásul csak a feleslegükből adtak. Adakozásuk semmilyen személyes áldozathozatalt nem igényelt a részükről. Jézus arra kérte a tanítványait, hogy figyeljék meg az özvegyasszonyt mint az igazi vallás példáját, mert ő mindenét odaadta, amije csak volt. A történetben szereplő első csoport legfőbb indítéka a magamutogatás volt, az özvegyasszonyé viszont az áldozathozatal és Isten dicsőítése. Őt az készítette a két fillér felajánlására, hogy elismerte: minden Istené, és úgy érezte, mindennel, amije csak van, Őt kell szolgálnia.

Teremtőnk mindent lát és a szívünket vizsgálja, az Ő szemében nem az számít, mit adunk, hanem hogy mi az indítékunk; nem az, mennyit adunk, hanem hogy ez mekkora áldozattal jár.

Mi mennyit áldozunk magunkból és a magunkból mások javára, Isten ügyére?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Aki megemlékezett édesanyjáról, miközben haláltusájában függött a kereszten; aki megjelent a síró asszonyoknak és követévé tette őket, hogy hirdessék a feltámadt Megváltó első örömhírét, ma is az édesanyák legjobb barátja, mert kész segíteni nekik életük minden helyzetében” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2012, Advent Kiadó. 173. o.).

„Az Úr ugyanúgy bíz munkát nőkre, mint férfiakra. Ebben a válságos helyzetben ők is kivethetik részüket Isten művében, és munkálkodni fog általuk. Ha szívüket betölti a kötelességtudat és a Szentlélek befolyása alatt munkálkodnak, akkor meglesz a szükséges önuralmuk és nyugalomuk a munkához. Az Úr jelenlétének fényét fogja az önfeláldozó nőkre árasztani, és a férfiak erejét felülmúló erőt kapnak. A családokban olyan munkát tudnak végezni, amit a férfiak nem, ami a lelki életet befolyásolja. Közel tudnak kerülni olyanoknak a lelkéhez, akiket a férfiak nem közelíthetnek meg. Nagy szükség van a munkájukra” (Ellen G. White: *Evangelism*. [Evangelizálás.] 464-465. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az evangéliumok egyik legérdekesebb szempontja, hogy asszonyoknak milyen szerepe volt Jézus feltámadásakor. Mindegyik beszámolóban az első szemtanúk nők, akik látták a feltámadott Krisztust és másoknak is hírt adtak a feltámadásról. Bibliai apologéták ezzel a ténnyel támasztották alá Jézus testi feltámadását, amit némelyek tagadtak vagy megkérdőjeleztek. Miért olyan fontos elem az, hogy itt nők szerepelnek? Amennyiben – ahogy egyesek állítják – Jézus feltámadásának történetét csak az írók találták ki, miért szerepeltettek volna asszonyokat, akiket nem becsültek sokra abban a társadalomban? Miért állították volna, hogy ők látták először Jézust és hirdették a feltámadását? Ha csak azért agyaltak ki történeteket, hogy az emberekkel elhitessék az elképzeléseiket, akkor mi értelme lett volna női szereplőket beilleszteni a férfiak helyett? Beszéljük meg!
2. Abban a társadalomban, amelyben nem mindig ismerték el a nők méltóságát, Jézus olyan státuszt biztosított nekik, ami Isten teremtségi tervében megillette őket: ők is Isten gyermekei, Ábrahám leányai és egyenrangúak a férfiakkal az evangélium által fémjelzett új korszakban. Ugyanakkor a férfiak és nők mégsem egyformák. Hogyan ismerhetjük el a férfiak és nők egyenrangúságát Isten előtt, tisztán látva a különbségeket és azt, hogyan jelentkeznek e különbségek az egyház életében?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: KÖVETSÉG

Lukács 1:26-38

Egyszerűen élt, csendesen, szegényen,
igénytelen és észrevétlen.
De jött a követ káprázatos fényben,
s a kiválasztó égi kegyelem.

Megremegett a különös igékre,
mint lilium sebes zápor alatt.
A hihetetlen oly hirtelen érte.
Időtlené lett a pillanat.

Aztán... halkan... csendült a felelet.
Azóta zeng a századok felett.
S aki magát Isten kezébe szánja,

máig is tőle tanulgatja mind:
„Legyen énnékem beszéded szerint.
Ímé, az Úrnak szolgálóleánya!”

Jézus, a Szentlélek és az imádság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 7:21-23; Lukács 2:25-32; 11:1-4, 9-13;
23:46; János 16:5-7

„Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik” (Lk 11:9-10).

A három szinoptikus evangélium közül Lukács beszél a leggyakrabban Jézus és a Szentlélek kapcsolatáról. Máté tizenkétszer, Márk hatszor tesz említést a Szentlélekről, Lukács pedig tizenhétyszer említi az evangéliumban és ötvenhétyszer *Az apostolok cselekedeteiben*. Jézus emberi fogantatásától kezdve (Lk 1:35) a globális misszió irányításáig (Lk 24:44-49) Lukács élő kapcsolatot látott Jézus és a Szentlélek között. Ez a kapocs kulcsfontosságú, ha meg akarjuk érteni Megváltónk szolgálatát. Lukács bemutatja még az imádság szerepét is Jézus életében és missziójában. Jézus egészen Isten, egyenrangú az Atyával és a Szentlélekkel, emberként mégis példát adott az imaéletre.

Ha Jézus szükségesnek látta az imát, számunkra mennyivel fontosabb a kapcsolattartásnak ez a formája!

„Folytonos ima és buzgó éberség nélkül abban a veszélyben vagyunk, hogy hanyagokká leszünk, és az egyenes ösvényről letérünk. Ellenfelünk folytonosan akadályozni akarja a kegyelem trónjához vezető utunkat, hogy a bensőséges imát és hitet nélkülözve, ne jussunk ahhoz a kegyelemhez és erőhöz, melyel a kísértéseket legyőzhetjük” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 71. o.).

JÉZUS ÉS A SZENTLÉLEK

Mint pogányból lett keresztény és Pál apostol munkatársa a misszióban, Lukács áttekinthette a krisztológia belépését a történelembe: isteni csodát látott Jézus testet öltésétől kezdve mennybemenetelig és az egyház terjedéséig az egész folyamatban, amelyet a Szentlélek vitt végbe és irányított. Jézus életében a Szentháromság együtt munkálkodott megmentésünkért (Lk 3:21-22), amit Lukács is hangsúlyoz, következetesen utalva a Szentlélekre.

Mi volt a Szentlélek szerepe Krisztus emberi testet öltésében? A következő igehelyek mit mondanak erről: Lk 1:35, 41; 2:25-32?

Jézus küldetésének kezdetén több utalást is találunk a Szentlélek személyére. Lukács szerint Keresztelő János megjövendölte, hogy bár ő vízzel keresztel, aki utána jön, a Szentlélekkel fog keresztelni (Lk 3:16). Jézus keresztségekor az Atya és a Szentlélek is megerősítette az Úr megváltói szolgálatának hitelességét. Az Atya kijelentette a mennyből, hogy Jézus a szeretett Fia, akit az emberiség megváltásáért küldött, miközben a Szentlélek rászállt galamb formájában (Lk 3:21-22). Ettől kezdve Jézus „Szentlélekkel telve” (Lk 4:1) indult tovább, készen arra, hogy felvegye a harcot az ellenséggel a pusztában, majd elkezdje szolgálatát (Lk 4:14).

Názáreti beszédének bevezető szavai is arra utaltak, hogy önmagára alkalmazta Ézsaiás messiási próféciáját: „Az Úrnak lelke van énrajtam” (18. vers). A Szentlélek állandó társa volt, aki mindig megerősítette, majd követőivel maradt, amikor Ő már nem lehetett közöttük (Jn 16:5-7). Továbbá Jézus megígérte, hogy Isten mindazoknak megadja a Lélek ajándékát, akik kérik (Lk 11:13). A Szentlélek kapcsolta Krisztust az Atyához, valamint a küldetéséhez, és a Lélek tölti be erővel a tanítványokat lelki útjuk során. Ebből vonhatjuk le tehát azt a következtetést, hogy a keresztény életében különösen fontos a Szentlélek. Valójában a Szentlélek elleni bűn a legszörnyűbb (Lk 12:10).

Milyen konkrét, gyakorlati módon válhatunk nyitottá a Szentlélek vezetése előtt? Mit tegyünk, nehogy a döntéseink megkeményítsék a szívünket a hangjával szemben?

JÉZUS IMAÉLETE

A sok alkalom közül, amikor Jézus imádkozott, néhányat csak Lukács jegyez fel. Figyeljük meg a következő eseteket, amelyek bemutatják, hogy Jézus mindig imádkozott élete döntő pillanataiban!

1. **Jézus imádkozott keresztségekor** (Lk 3:21). „Új, fontos korszak nyílt meg életében. Most nagyobb szintéren folytatódtak életének küzdelmei” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 83. o.). Ima nélkül nem merte elkezdni munkáját nyilvános szolgálatának nagyobb színterén, ami végül a Golgota keresztségéhez vezetett.
2. **Jézus imádkozott, mielőtt kiválasztotta tizenkét tanítványát** (Lk 6:12-13). Egy vezető sem találomra választja ki a követőit. Jézus azonban nem egyszerűen válogatott, hanem azokat hívta el, akiről tudta, hogy meg fogják érteni Őt és misszióját, és azonosulni is tudnak vele. „Hivatásuk a legfontosabb volt valamennyi elhivatott emberi feladat között, közvetlenül a Krisztusé után következett” (i. m. 238. o.).
3. **Jézus imádkozott tanítványaiért** (Lk 9:18). A tanítványság abszolút elkötelezettséget jelent Jézus iránt, a küldetésével való teljes azonosulást. Hogy tizenkét tanítványa egészen tudatára ébredjen, ki is Ő, Jézus „*magában imádkozott*”, és ezt követően feltette nekik a döntő kérdést: „*És ti kinek mondtok engem*” (Lk 9:20, ÚRK)?
4. **Jézus imádkozott megdicsőülése előtt** (Lk 9:28-36), és megkapta a menny részéről a második megerősítést: Ő az Isten „*szeretett Fia*”. Sem az addigi, sem a későbbi küzdelmek nem tudták meggyengíteni az Atya és Fia közötti igen szoros kapcsolatot. Az ima következtében a tanítványok szemtanúi lettek isteni fenségének (lásd 2Pt 1:16).
5. **Jézus imádkozott a Gecsemáné-kertben** (Lk 22:39-46). Ez talán a megváltás művének legnagyobb jelentőségű imája. Itt Megváltónk összekapcsolta a mennyet és a földet, és ezzel három alapelvet állított fel: Isten akarata és célja mindennél fontosabb; az embernek el kell köteleznie magát emellett az értékrend mellett még vére vagy élete árán is; Isten erőt ad, hogy minden kísértést le lehessen győzni célja teljesítése érdekében.
6. **Jézus imádkozott, hogy le tudja tenni életét Isten kezébe** (Lk 23:46). Jézus meghatározta az imádság végső és legfontosabb célját a kereszten mondott utolsó szavaival: „*Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet*”. A születés és a halál idején, ellenségek vagy barátok között, éjjel-nappal az imának állandó kapcsolatban kell tartania Istennel.

AZ ÚR IMÁDSÁGA - 1. RÉSZ

Hogyan érthetjük meg az ima hatását Lk 11:1-4 versei alapján?

„*Atyám*” - Jézus Krisztus legszívesebben így szólította és említette Istent, amint az evangéliumok legalább százhetven alkalommal feljegyzik. Istent Atyánknak szólítva elismerjük valóságát, és azt, hogy képes nagyon szoros kapcsolatban lenni az emberekkel. Isten éppen úgy személyes, valóságos, szeretetteljes és gondoskodó, mint egy földi apa, de Ő a *mennyei* Atyánk! Különbözik földi apánktól, mert mindenható, mindentudó, mindenütt jelenvaló és abszolút értelemben szent.

„*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben*” - ez a megszólítás mindig arra emlékeztet, hogy Isten szent, személyes, ennél fogva a kereszténység nem filozófiai tétel csupán, és nem is panteista elképzelés egy olyan istenségről, aki mindenben jelen van.

„*Szenteltessék meg a te neved*” (Lk 11:2). Itt egy újabb emlékeztető Isten szentségére és tökéletességére. Aki állítja, hogy az Urat követi, szentelje meg nevét szavaival és tetteivel egyaránt. Ha követőjének valljuk magunkat, mégis vétkezünk ellene, bemocskoljuk nevét. Jézus szavai Mt 7:21-23 verseiben segítenek jobban megérteni, mit jelent Isten nevét megszentelni.

„*Jöjjön el a te országod*” (Lk 11:2). Az evangéliumok több mint száz alkalommal utalnak Isten országára. Közel negyven utalás található Lukácsnál, ötven Máténál, tizenhat Márknál és három Jánosnál. Jézus ezt az országot jött bemutatni és megalapítani - a kegyelem országának jelenlegi valóságát és a dicsőség országának jövőbeni ígérését egyaránt. Az első országba való belépés nélkül nincs bemenetelünk a másodikba, és a Megváltó vágya az, hogy tanítványai, miközben a másodikat várják, már tapasztalják az elsőt.

„*Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen e földön is*” (Lk 11:2). A mennyben elismerik Isten akaratát, és mindenki engedelmeskedik annak. Jézus ezt a tényt reményként fogalmazza meg, hogy ez lesz a helyzet a földön is. A „földön” kifejezés nem általánosítás, inkább konkretizálás. Legyen meg Isten akarata a földön, de kezdődjön ez bennem, mindnyájunkban egyénileg!

Vajon ismerjük az Urat vagy csak hallottunk róla? Hogyan vonhat közelebb hozzá az imaéletünk?

AZ ÚR IMÁDSÁGA – 2. RÉSZ

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként” (Lk 11:3, RÚF). A mondat hangsúlyos eleme az „add” szó. Akár egy milliomos, akár egy árva szájából hangzik el a folyamatos szükséglet kérése, az ima mindenképpen azt fejezi ki, hogy az ember Istentől függ és bizik benne. Mindnyájan Istentől függünk, és a felszólító módban fogalmazott kérés arra készítet, hogy elismerjük: Isten a forrása mindennek, amink csak van. Ő a Teremtő. Benne élünk, mozgunk és létezzünk. „Ő alkotott minket és nem magunk” (Zsolt 100:3).

Isten az Atyánk, aki mindent megad, amire szükségünk van. Ennek az ígéretnek a fényében milyen bizonyosságot találunk Lk 11:9-13 verseiben?

„És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket” (Lk 11:4). A megbocsátás az evangélium lényege. Isten bocsánata nélkül nincs üdvösség. „És titeket, kik holtak valatok a bűnökben... megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket” (Kol 2:13). Aki csak tapasztalta Isten megbocsátását, nyújtsa ki a kezét és ölelje meg azt, aki megbántotta vagy sebeket okozott neki! Az imának ez a sora: „mert mi is megbocsátunk mindeneknek” (Lk 11:4), nem azt jelenti, hogy Isten megbocsátása a mi megbocsátásunktól függ. Inkább arra utal, hogy mivel mennyei Atyánk megbocsátott nekünk, tanítványként mindig Isten jóságának és kegyelmének egyre bővülő körében élhetünk, ezért ki kell terjesztenünk szeretetét és bocsánatát azokra is, akik bennünket megbántottak.

„...ne vigy minket kísértetbe; de szabadíts meg minket a gonosztól” (Lk 11:4). Két tényrt kell itt leszögezni. Először is, a kísértés még nem bűn. A kísértésnek fordított görög szó a *peirasmos*. Az *-asmos*-szal végződő görög főnevek általában valamilyen folyamatot jelölnek, nem pedig a végeredményt. A Szentírás nem úgy tekint a kísértésre, mint valaminek a végeredményére, hanem mint módszerre vagy folyamatra, ami azért történik, hogy konkrét eredménye legyen. Bár a kísértés még nem bűn, az annak való behódolás viszont már igen. Másodszor, a kísértés nem Istentől jön (Jak 1:13). Időnként megengedi, hogy kísértés érjen bennünket, de Ő maga sohasem kísért abban az értelemben, hogy bűnre próbálna csábítani. Az imával tehát elismerjük, hogy Isten az erő egyetlen és biztos forrása, ami által ellenállhatunk a gonosznak.

Tekintsük át Lk 11:1-4 verseit! Gondoljuk át ezt a szakaszt minden lehetséges szempontból! E különböző területeken miként lehetnének az ima által még gazdagabbak és mélyebbek a tapasztalataink?

május 14.

TOVÁBBI TANULSÁGOK AZ IMÁVAL KAPCSOLATBAN

Miután Jézus elmondta tanítványainak a mintaimát, az éjjel zörgető barát példázatával tanította őket a kitartó ima fontosságára (Lk 11:5-13). Majd később, szolgálatának végéhez közeledve arra emlékeztette követőit, hogy mennyire lényeges a bűnbánat és alázat az imában (Lk 18:9-14). Mindkét példázat azt mutatja, hogy az ima nem csupán vallási szokás, hanem segít kitartóan járni Atyánkkal, beszélni vele és a jelenlétében élni. Olvassuk el Lk 11:5-8 verseit! Jézus azért mondta el ezt a példázatot, hogy ezzel is bátorítson a kitartó imára. Az ima soha nem válhat rutinná. Legyen egy kapcsolat alapja, annak jele, hogy teljes mértékig, kitartóan és folyamatosan Istenre hagyatkozunk. Az ima a lélek lélegzétvétele; nélkülül lelki értelemben halottak vagyunk. Jézus egy olyan szomszéd példáját hozza fel, aki egy ízben nem akar jó szomszéd lenni. A barátja sokáig hiába könyörög neki, hogy a későn jött vendége ellátására kegyeret kapjon, de végül csak beadja a derekát, enged a kitartó kéréseknek és a folyamatos éjféli zörgetésnek. Mennyivel készségesebben válaszol Istenünk azoknak, akik kitartóak az imában! Állhatatosságunk nem Isten viszonyulását változtatja meg, hanem a mi bizalmunkat erősíti.

Lk 18:9-14 verseiben milyen alapvető tanulságot találunk az imával kapcsolatosan?

A farizeus azt várta Istentől, hogy fogadja el kegyes cselekedetei alapján. A vámszedő viszont Isten kegyelmében bízva és arra hivatkozva könyörgött elfogadásért. Isten nem annak alapján fogad el, hogy kik és milyenek vagyunk, hanem egyedül és kizárólag kegyelméből. Csak azok kaphatják meg kegyelmét, akik bűnbánattal, alázattal és megtört szívvel járulnak az Atyához.

„Az eredményes és győzelmes élet feltétele a szelídség és az alázatosság. A dicsőség koronája vár azokra, akik térdreborulnak a kereszt tövével” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 367. o.).

Aki nem ismeri az Urat, hajlamos másokhoz mérni magát, akik feltételezhetően még rosszabbak. Így győzi meg magát arról, hogy ő nem is olyan rossz. Miért veszélyes ez az önbecsapás? Mit számít az, ha mások rosszabbak nálunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Aki naponként komoly imában fordul Istenhez segítségért, támogatásért és erőért, az nemes sugallatokat követ, az igazságot és kötelességét világosan felismeri. Eljárásában magasabb szempontokat követ; az igazságot pedig állandóan éhezi és szomjúhozza. Istennel való folytonos összeköttetésünk által másokra is szerteárasztthatjuk – a mindennapi érintkezés közben – azt a világot, békét és nyugalmat, amely szívünkben van. Imádság által nyert erőnk állandó törekvéssel kell egyesítenünk, hogy óvatosak és figyelmesek legyünk; ez alkalmassá tesz bennünket mindennapi munkánk végzésére és minden esetben békességünk megőrzője lesz” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegybeszédről*. Budapest, 1990, Advent Kiadó. 77. o.).

„Amikor Istent Atyánknak nevezzük, minden gyermekét testvérünknek tekintjük. Valamennyien az emberiség egy-egy részét képezzük és mindannyian egy család tagjai vagyunk. Foglaljuk imáinkba felebarátainkat csakúgy, mint önmagunkat, mert senki sem imádkozik helyesen, aki csak önmagára kér áldást” (i. m. 93. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Lukács nemcsak az evangéliumban, hanem mindkét művében összekapcsolja Jézus és a Szentlélek személyét. Senki sem olvashatja *Az apostolok cselekedeteit* anélkül, hogy észre ne venné, micsoda túláradó erővel volt jelen a Szentlélek a keresztény közösség életében, missziójában és szolgálataiban. Csak Lukács jegyzi fel, amit Jézus feltámadása után meghagyott a tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben, mígnem felruházza őket mennyei erővel, és aztán elmehetnek a világ minden tájára a megfeszített és feltámadott Üdvözítő üzenetével. Lukács azzal kezdi *Az apostolok cselekedeteit*, hogy megismétli Jézus ígértét a Szentlélekre vonatkozóan (ApCsel 1:7-8), majd leírást ad az ígértet teljesedéséről is pünkösdkor (2. fejezet). Ezek szerint mennyire van központi szerepe a Szentléleknek az egyház életében?
2. Milyen szempontból mondhatjuk, hogy az imával elismerjük Istentől való függőségünket? Olvassuk el Lk 18:9 versét! Milyen mély lelki problémára hívta fel Jézus a figyelmet az utána következő példázattal?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: ÓH, ISTEN LELKE, VEZESS

Tudom, hogy sokat adtál,
Általad létezem.
Hűséged, szerelmed kísért
végig az életen.

Küszködök önmagammal:
vallomást hogy tegyek
arról, hogy lelkem óre
Lelkem miként vezet.

Kevés a szó, az érzés,
kevés az értelem
beszélni arról, mit nem látok
de benne létezem.

- Mert a Lélek útjait csak a lélek érti,
megvizsgálja a szívet, gondolatát méri.
És a titkok útja előtte nyitva van,
tudja gondolataim, jobban, mint én magam. -

Óh, Isten Lelke vezess,
rád bízom életem!
Amit nem érthetek meg,
azt tanítsd meg velem.

Taníts hinni, remélni,
és taníts meg sírni,
ha vétkeztem, a vétkeimet
megbánásra hívni.

Legyen minden az enyém,
amit Isten küld nekem,
a reád bízott munkát
végezd el szívemben.

Jézus küldetése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 15:4-7, 11-32; 16:19-31; 18:35-43;
19:1-10

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”
(Lk 19:10).

Ha küldetésnyilatkozatot kellene írunk Jézus számára, keresve sem találhatnánk jobbat, mint a saját szavait: „hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”.

Mi veszett el? Az emberiség. Elidegenedett Istentől, a halál hatalma alá vetett, félelem, csalódás és kétségbeesés jellemzi. Ha semmit nem tettek volna értünk, minden odalett volna.

De hála legyen Jézusnak, jó okunk van a reménységre!

„A hitehagyás következtében az ember elidegenedett Istentől; a föld elszakadt a mennytől. A köztük tátongó mélységet semmi sem hidálhatta át. Azonban Krisztus újra helyreállította az ég és föld közötti összeköttetést. Áldozata áthidalta a bűn következtében keletkezett rettenetes szakadékot... Krisztus újból összekapcsolja a tehetetlen, elesett és bűnös embert a végtelen hatalom forrásával” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 16. o.).

A Biblia Mózes első könyvétől A jelenések könyvéig arról szól, miként keresi Isten az elveszett emberiséget. Lukács három történettel érzékelteti ezt az igazságot: az elveszett juh (Lk 15:4-7), az elveszett érme (8-10. versek) és az elveszett fiú példázatával (11-32. versek).

AZ ELVESZETT JUH ÉS AZ ELVESZETT ÉRME

Olvassuk el Lk 15:4-7 verseit! Mit mond ez a szakasz Isten irántunk való szeretetéről? Miért olyan fontos megérteni, hogy a pásztor indult el megkeresni az elveszett bárányt?

Közönyös és nemtörődöm világunkban ez a példázat megdöbbentő igazságot tesz nyilvánvalóvá: Isten annyira szeret, hogy Ő maga jött el megkeresni és hazavinni minket. Gyakran beszélünk arról, hogy az emberek keresik Istent, holott Ő keres bennünket!

„Aki átadta magát Krisztusnak, az többet ér szemében, mint az egész világ. A Megváltó egy emberért is vállalta volna a Kálvária haláltusáját, hogy megmentse országa számára. Sohasem mond le egyről sem, akiért meghalt. Hacsak követői nem döntenek úgy, hogy elhagyják, szorosan tartja őket” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent kiadó. 408. o.).

Olvassuk el Lk 15:8-9 verseit! Ez a példázat csak ebben az evangéliumban található meg. Az elveszett pénzdarabnak kétféle jelentése is lehet. Először is: Jézus korában Júdeában nagyon sok szegény ember élt, és a legtöbb család számára egy drakhma egy napi munkabérnél is többet jelentett, ami azonban alig volt elég ahhoz, hogy megmentse őket az éhezéstől. Másodsor a férjes asszonyok gyakran olyan fejdísz viseltek, amin tíz drakhma függött. Ez nagy összeg volt a szegény családok számára, sokáig spórolták össze. Mindkét esetben a veszteség mindenképpen nagyinak számított. Tehát az asszony végső kétségbeesésében és mély bánatában meggyújtott egy méceszt (a háznak valószínűleg nem voltak ablakai vagy talán csak egy kicsi ablaka lehetett), felkapott egy seprűt, és addig takarított, amíg meg nem találta az elgurult pénzt. Szíve túlcordult az örömtől, és örömét megosztotta barátaival. „A pénzdarab, ha a porban és szemétben hever, akkor is ezüst vagy arany. Gazdája keresi, mert értékes. Hasonlóképpen minden lélek, bármilyen mélyre vitte a bűn, Isten szemében drága. Mint ahogy a pénzdarabon rajta van az uralkodó képe és neve, a teremtéskor az ember is magán viselte Isten képmását és jellemét. És bár a bűn hatására Isten képmása megkopott és elhomályosult, nyomai megmaradtak minden lélekben” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 129-130. o.).

A modern tudomány és számos filozófiai irányzat bizonygatja, hogy a céltalan világegyetem véletlenszerű képződményei vagyunk; senki nem törődik velünk, a sorsunkkal. Ez a két példázat ettől teljesen eltérő világnézetet mutat be. Mi a lényege az itt elénk táruló képnek?

AZ ELVESZETT FIÚ PÉLDÁZATA - 1. RÉSZ

A szeretet megbocsátó jellegéről szóló írások legszebbikének kialakított rövid történetnek, a tékozló fiú példázatának (Lk 15:11-32), amit csak Lukács jegyzett le, méltán adhatnánk a szerető apa és a két tékozló fiú címet. Az egyik fiú úgy döntött, hogy apja szeretete helyett a törvény nélküli életet választja, messze a szülői háztól. A második fiú úgy gondolta, hogy otthon marad, de ő sem ismerte fel igazán, mit jelent az apja szeretete vagy a testvéri szeretet. A példázatot hét részben lehet tanulmányozni: négy rész szól a tékozlóról, kettő az Atyáról, egy pedig az idősebbik testvérről.

1. „...**add ki**” (Lk 15:12)! A kisebbik fiú döntése, hogy kiköveteli apjától az örökség őt illető részét, nem egy hirtelen, indulattól fűtött lépés volt. A bűn gyakran olyankor következik be, amikor már régóta dédelgetünk valami rosszat. A fiatalabb fiú bizonyára hallott barátaitól a távoli vidékek csillogásáról és fényűző életmódjáról. Az otthoni élet ehhez képest nagyon merev volt. Igaz, hogy szeretet uralkodott a házban, de megvoltak a határok is; a távoli vidék azonban szabad, kötöttségek nélküli élettel kecsegtette. Apja túlságosan is gondoskodó volt, szeretete túlzottan körbefonta. A fiú szabadságot akart, és a korlátok nélküli szabadság vágyában ott szunnyadt a lázadás magva.
2. „**Miért én**” (Lk 15:13-16)? A fiú megkapta egész örökségét készpénzben, és „**messze vidékre**” költözött. Messze vidékre, vagyis távol az apai háztól. El a szeretet féltőn gondoskodó pillantásától, el a védőkorlátoktól, a kegyelem szüntelen ölelésétől, amelyek idegenek a messzi ország elveitől. Ez a dobozó, kicsapongó élet távoli vidéke volt (Lk 15:13). Az istentelen élet gyönyörei kikezdték egészségét, megfosztották vagyonától, és hamarosan egyedül találta magát pénz, barátok és mindennapi betevő falat nélkül. Fényűző élete után egy vályúnál kötött ki. Mivel immár állandóan éhezett, végül munkát vállalt mint disznópásztor.
3. „...**tégy engem**” (Lk 15:17-19)! Azonban még a tékozló is apja fia marad, akinek lehet ereje a döntéshez, hogy megfordul. A fiú tehát „**magába szállt**”, visszaemlékezett az otthonának nevezett helyre, az édesapjára és a szeretetre, ami egykor körbevett. Hazakullogott egy beszéddel a kezében, amit el akart mondani apjának: „Tégy engem...” Vagyis, tégy engem bármivé, amivé csak akarsz, de engedj vissza gondoskodó tekinteted és szereteted hatókörébe! Mi lenne jobb otthon, mint az Atya szerető szíve?!

A világ nagyon csábítónak tűnhet. Nevezzünk meg konkrét dolgokat, amelyek személyesen nekünk kísértést jelentenek!

AZ ELVESZETT FIÚ PÉLDÁZATA - 2. RÉSZ

4. A hazatérés (Lk 15:17-20) tulajdonképpen a megtérés útja volt. Az utazás akkor kezdődött, amikor a tékozló „magába szállt”. Felismerte a különbséget akkori helye és apja háza között, és ez készítette rá, hogy felkeljen és hazainduljon. Négy főbb elemből álló beszéddel a szívében ment hazafelé, ami meghatározza a megtérés valódi tartalmát és jelentését is.

Először, az apát ismét saját apjának ismerte el (18. vers). A tékozló fiúnak meg kellett tanulnia ismét apja szeretetére és megbocsátására támaszkodni, mint ahogy nekünk is meg kell tanulnunk bízni mennyei Atyánk szeretetében és megbocsátásában. Másodszor, *bűnvallás*. Amit a tékozló fiú tett, az nem téves megítélés volt, hanem Isten és apja elleni bűn (18. vers). Harmadszor, *töredelem*: „nem vagyok immár méltó” (19. vers). A valódi, őszinte megtéréshez elengedhetetlen méltatlanságunk elismerése, szemben Isten méltó voltával. Negyedszer, *kérés*: „tégymengem” (19. vers). A megtérés célja, végállomása az akaratunk Isten akaratának való alárendelése. A fiú hazaérkezett.

5. A várakozó apa (Lk 15:20-21). A várakozás, a virrasztás, a bánat és a remény váltakozása abban a pillanatban elkezdődött, ahogy a tékozló fiú kilépett az otthon ajtaján. A vége pedig akkor érkezett el, amikor az apa meglátta őt a távolban, „megesett a szíve rajta, odafutott, nyakába borult, és megcsókolta” (19. vers, ÚRK). Isten jellemét semmi más nem mutatja be olyan tökéletesen, mint a várakozó apa képe.

6. Az örvendező család (Lk 15:22-25). Az apa megölelte fiát, új ruhába öltöztette, gyűrűt húzott az ujjára, sarut a lábára és lakoma készítését rendelte el. Bár a fiú valóban tékozló volt, mégis fiú maradt, és a mennyben öröm van minden bűnbánó fiú megtérésén.

7. Az idősebbik fiú (Lk 15:25-32). Az idősebbik fiú azért veszett el, mert bár fizikailag otthon maradt, szíve mégis messze vidéken élt. Az ilyen szív dühös (28. vers), panaszkodó, öngazult (29. vers), és még arra sem hajlandó, hogy megismerje a testvérét. Inkább csak azt látja a jellemtelen tékozlóban, hogy „ez a te fiad” (30. vers). Az idősebbik fiú apjához is éppen úgy viszonyult, mint a farizeusok, akik így vádolták Jézust: „Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik” (2. vers). A példázatban szereplő apa az idősebbik fiúhoz intézett utolsó szavaival összefoglalja, hogyan viszonyul a menny minden megtérő bűnöshöz: „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott” (32. vers).

ELVESZÍTETT LEHETŐSÉGEK

Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami a bűn miatt elveszett, de senkit sem kényszerít az általa felajánlott üdvösség elfogadására. Az üdvösséget ingyen kapjuk, és mindenki számára egyformán elérhető, de az egyénnek el kell fogadnia az ajánlatot hittel. Ebből olyan élet következik, ami összhangban áll Isten akaratával. Ezt a tapasztalatot csakis addig szerezhethetjük meg, amíg itt élünk a földön, további lehetőségeink nem lesznek.

Olvaszuk el Lk 16:19-31 verseit, és gondoljuk át, mi a példázat fő üzenete!

Csupán Lukács jegyzi fel a példázatot, ami két komoly igazságot tanít az üdvösséggel kapcsolatban: a „ma” fontossága az üdvösség folyamatában, ill. hogy az üdvösség elfogadására a halál után már nem lesz több lehetőség.

Ma van az üdvösség napja. A példázat nem tanítja azt, hogy a gazdagságban mindenképpen van valami alapvetően rossz, a szegénység pedig elkerülhetetlenül erényes. Amit viszont biztosan tanít, az az, hogy a megváltást és a megváltottként való életet nem szabad kihagynunk addig, amíg itt élünk e földön. Gazdag vagy szegény, művelt vagy írástudatlan, hatalommal rendelkezik vagy anélkül él az ember, nincs második esély! Mindenki aszerint nyer vagy nem nyer üdvösséget és aszerint ítéltetik meg, hogy ma hogyan viszonyul Jézushoz. *„Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja”* (2Kor 6:2). A példázat azt is tanítja, hogy az örök jutalomnak semmi köze az anyagi javak birtoklásához. A gazdag *„bíborba és patyolatba öltözött, és mindennap nagy lakomát szerzett”* (Lk 16:19, ÚRK), de az élet lényegét, magát Istent, figyelmen kívül hagyta. Aki Istent nem ismeri el, embertársát sem fogja sokra méltatni. A gazdag ember bűne nem gazdagságában volt, hanem abban, hogy Isten családjá sokkal szélesebb körű, mint amit ő kész volt elfogadni.

A halál után már nincs második lehetőségünk az üdvösség elfogadására. A második kikerülhetetlen igazság, amit Jézus itt tanít, hogy a halál után nem lesz újabb esély az üdvözülésre. *„...elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet”* (Zsid 9:27). A példázat következő lényeges pontja, hogy ebben az életben mindnyájan elegendő bizonyosságot kapunk az Isten mellett vagy ellen meghozott tudatos döntéshez. Nagy ámtítás minden olyan teológiai okfejtés, ami azt tanítja, hogy a halál után is van „második esély”.

Szívesen beszélünk arról, hogy mennyire szeret bennünket Isten, és mi mindent tett megváltásunkért. Milyen veszélyt rejt az, hogy Isten szeretetét és az általa felajánlott üdvösséget magától értetődőnek vesszük?

VAK VOLTAM, LÁTOK MÁR!

Jézus küldetésnyilatkozata, amely szerint azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett, a teljes körű szolgálatát fejezi ki. Azért jött, hogy az embereket meggyógyítsa és teljessé tegye, átalakítsa fizikai, mentális, lelki és szociális értelemben egyaránt. Lukács két példával szemlélteti, hogyan gyógyított meg Jézus egészen két összetört embert. Egyik fizikailag volt vak, a másik lelkileg. Mindkettő számkivetettként élt: az egyik koldus, a másik pedig vámszedő volt. Ám mindketten Krisztus megváltó küldetésének hírnökjelöltjei voltak, és egyikük sem állt olyan távol tőle, hogy szíve és karja ne érte volna el őket.

Olvassuk el Lk 18:35-43 verseit! Mit tanítanak az Istentől való teljes függésünkről? Vajon ki az közülünk, aki időnként nem kiáltott még fel: „Könyörülj rajtam”?

Márk Bartimeusnak nevezi a férfit (Mk 10:46), aki Jerikón kívül koldult. Testi fogyatékkal élt, a társadalom számkivetettjeként, nagyon szegényen, de hirtelen a menny csodája érintette: „Megmondák pedig neki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra” (Lk 18:37). Hite feltört szívéből. „Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” (39. vers) – kiáltott fel. A hithez nincs szükség sem szemre, sem fülre, sem lábra vagy kézre, csak szívre, ami összekapcsolódik a világ Teremtőjével.

Olvassuk el Lk 19:1-10 verseit! Ebben a történetben ki volt a „vak”?

Zákeus esetét csak Lukács jegyzi fel. Ez az utolsó történet, ami megemlíti egyet Jézus sok találkozása közül a számkivetettekkel. Krisztus küldetése, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett, nagyszerűen teljesedett a Zákeussal való találkozásában. Zákeus volt Jerikó fővámszedője, a város farizeusainak szemében pedig a fő bűnös. Milyen furcsa helyeket és módszereket használt Jézus ahhoz, hogy teljesítse küldetését! Egy fügefát látunk itt egy kíváncsi emberrel az ágai között, aki azt szerette volna tudni, ki ez a Jézus; és szerető Urunkat, aki megparancsolja neki, hogy jöjjön le, mert aznap nála kell ebédelnie. A legfontosabb pedig, hogy Jézusnak volt egy üzenete számára: „Ma lett üdvössége ennek a háznak” (Lk 19:9, ÚRK). Ám Zákeusnak előtte rendbe kellett tennie, amit elrontott (8. vers).

Nagyon könnyű mások hibáit és tévedéseit észrevenni, nem igaz? Viszont gyakran előfordul, hogy a sajátunkat illetően vakok maradunk! Milyen területeken kell szembenéznünk magunkkal, bűnbánatot tartanunk és győzni végre ott, ahol túl sokáig halogattuk a dolgokat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az elveszett juhval Krisztus nemcsak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakadt, bűntől megrontott világot is” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 127. o.).

Egyetlen ember értékéről: „Ki mérheti fel egyetlen lélek értékét? Akarod tudni, mennyit ér? Gondold végig a Gecsemáné-kerti jelenetet: Krisztus gyötrelmét, amikor vércseppeket verejtékezett! Nézd a keresztre feszített Megváltót!... A keresztnél, amelyen Krisztus egyetlen bűnösért is feláldozta volna életét, felmérheted egyetlen lélek értékét” (i. m. 131. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Míg a többi vallás szerint az ember keresi Istent, a kereszténység Istent mutatja be úgy, mint aki keresi az embert: Ádám, hol vagy (1Móz 3:9)? Káin, hol van a testvéred, Ábel (1Móz 4:9)? Illés, mit csinálsz itt (1Kir 19:9)? Zákeus, hamar szállj le (Lk 19:5)! Mi hogyan tapasztaltuk már, hogy Isten ott keresett meg, ahol voltunk?
2. Figyeljük meg újra a keddi tanulmány végén található utolsó kérdést! Milyen végzetes hibát követett el az idősebbik fiú? Milyen lelki hiányosságok, illetve torzulások fedezhetők fel benne? Miért könnyebb így viselkedni, mint gondolnánk? Lásd még Mt 20:1-16 verseit!
3. A gazdag ember és Lázár történetében Jézus azt mondta, hogy még ha valaki visszajönne a halálból, akkor is lennének, akik nem hinnének. Milyen szempontból jelezte előre ez a példázat azoknak a reakcióit, akik Jézus feltámadását is tagadták, pedig hatalmas bizonyítékok álltak rendelkezésre?
4. Jézus megváltói szolgálatának egyik legnagyobb jellemzője, hogy minden embert egyenrangúnak tekintett és akként is kezelt, akár a vak koldusról, akár Zákeusról, akár Nikodémusról, akár a samáriai asszonyról volt szó. Jézus keresztje minden másnál ékesebb bizonyíték arra, hogy Isten szemében minden ember egyenrangú. Miért ellentétes Krisztus jellemével a személyválogatás?
5. Hasonlítsuk össze a tékozló fiú történetét a gazdag és Lázár példázattal! Hogyan egyensúlyozza ki egymást a két példázat?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: OTT EGYMÁSRA TALÁLUNK

Ember maradtam mégis,
hiába minden küzdelem.
Nagy, áttörhetetlen páncél
feszül a szívemen.
A tieden is ott van
és közöttünk kering
a protonok végtelen láncá
nagy egységet alkotva,
s törvénye kényszerít
távol maradni, minél távolabb,
hogy ne lássuk egymás szép arcát;
ne lássam benned, ami krisztusi,
csak amit a Sátán mázolt rád.
- Ember maradtunk mégis,
hiába, hiába minden küzdelem.
Kérlek, fogadj el engem így,
ne legyen benned félelem.
- Te éppen olyan csúnya vagy,
csak más színűek a foltjaid:
de meglátjuk egymás szép arcát,
meglátjuk majd a krisztusit,
ha felbomlanak az elemek,
s a bűn láncá is elszakad,
- kérlek hordozz békével addig,
mert mindenki ember marad.
- Tudom, hogy vannak percek,
mikor a próba nagy,
s ha miattam lenne tán
nehéz a pillanat:
ne hidd, megcsal az érzés!
Nem vagyunk két világ:
hidat vert köztünk Jézus,
s vezet a hídon át.
Ott egymásra találunk
a pillérek fölött:
S eltűnik minden emberi,
amin a szívünk eddig
talán megütközött.

Jézus, a tanítómester

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 6:5; Lukács 4:31-37; 6:20-49; 8:19-21, 22-25; 10:25-37

„*Mindenkit ámulatba ejtett tanítása, mert szavának ereje volt*” (Lk 4:32, ÚRK).

„Krisztus földre jövelekor úgy látszott, hogy az emberiség addigi legalacsonyabb szintjén van. A társadalom alapjai meginogtak. Az élet mesterkeltté és hamissá vált... Mivel az emberek megundorodtak a meséktől és a hamis tanoktól, igyekeztek elfojtani gondolataikat vagy a hitetlenségbe menekültek. Az örökkévalóságot kihagyták számításaikból, és csak a jelennek éltek.

Miután az Isten dolgait nem ismerték el, az emberi dolgokat is semmibe vetették. Az igazság, a tisztelet, a feddhetetlenség, a bizalom és a részvét eltűnt a földről. A könyörtelen kapzsiság és féktelen becsvágy általános bizalmatlanságot szült. A kötelességtudás eszményét, az erősnek a gyengék iránti kötelezettségét, az emberi méltóság és az emberi jogok eszményeit félredobták mint egy álmot vagy egy mesét. A közönséges embereket teherhordó állatoknak tekintették, becsvágyuk eszközeinek és lépcsőinek. A gazdagságot és hatalmat, a kényelmet és önzést úgy keresték, mint legfőbb javukat. Testi elfajulás, értelmi kábultság és lelki halál jellemezte ezt a korszakot” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. 72-73. o.).

Ezen a háttéren jobban megérthetjük Jézus tanításait.

JÉZUS TEKINTÉLYE

Mint orvos és tudós, Lukács bizonyára ismerte a tekintély szerepét. Ismerős volt számára a filozófia tekintélye a görög tudóstársadalomban és az oktatásban. Ismerte a római jog tekintélyét az állampolgári ügyekben és a kormányzat működésében. Pál munkatársaként tisztában volt az egyházi tekintéllyel, amelynek alapján az apostol rendelkezett az általa alapított gyülekezetekben. Lukács tehát pontosan értette, hogy a tekintély az alapja egy személy pozíciójának, egy intézmény szerepének, egy állam működésének és egy tanító követőivel való kapcsolatának. Mivel a hatalom különböző szintjein találkozott már mindenféle tekintéllyel, Lukács joggal jelenthette ki olvasóinak, hogy Jézus személyében és tekintélyében valami egészen páratlan dolog nyilvánult meg. Jézus egy ács otthonában született, harminc éves koráig egy galileai kisvárosban, Názáretben élt és nevelkedett, világi mércével mérve semmilyen „nagy vívmánya” nem volt, tanítása és élete befolyása által mégis bátran állt bárki elé, legyenek római uralkodók, zsidó tudósok, rabbik, átlagemberek, világi és vallási hatalmasságok. Szülővárosának lakói mind ámulattal hallgatták, *„elcsodálkozva kedves beszédén, amelyek szájából származtak”* (Lk 4:22). Egyszer reményt adott egy özvegynek Nain városában, hiszen feltámasztotta a fiát (Lk 7:11-17). Az egész várost félelem fogta el és így kiáltottak: *„Az Isten megtekintette az ő népét”* (16. vers). Jézusnak hatalma van a halál és az élet felett is, ami nemcsak Nain lakóit rázta fel, *„de elterjedt felőle ez a hír egész Júdeában és mindenütt a környéken”* (16-17. versek, ÚRK).

Olvassuk el Lk 8:22-25, 4:31-37, 5:24-26, 7:49 és 12:8 verseit! Mit mondanak ezek az igeversek Jézus tekintélyéről?

Lukács időt szánt arra, hogy nemcsak barátjának, Teofilosznak, hanem az utánuk következő nemzedékeknek is feljegyezze: szolgálatával Jézus megalapozta különleges és páratlan tekintélyét. Mint testben megjelent Isten, máshoz nem fogható tekintéllyel rendelkezett.

Sokan tesznek Isten nevében dolgokat, amivel hatalmas tekintélyt kívánnak megszerezni. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy amikor kijelentjük: „Isten készítetett arra, hogy ezt tegyem”, az valóban úgy van? Beszéljünk erről szombaton a csoportban!

KRISZTUS LEGFŐBB PRÉDIKÁCIÓJA

A Hegyi Beszédet (Máté 5-7. fejezete) az irodalomban gyakran „a kereszténység lényegének” nevezték. Lukács is közöl részleteket ebből a prédikációból pl. Lk 6:20-49 szakaszában is. Mivel közvetlenül a tanítványok hivatalos elhívásáról szóló beszámoló (Lk 6:13) utánra illeszti be ezt a beszédet, egyes tudósok „a tizenkettő felszentelési megbízásának” nevezik azt.

Lk 6:20-49 versei szerint a prédikáció négy boldogmondással kezdődik, majd négy jajjal folytatódik, és a keresztényi élet további fontos jellemzőit is felsorolja.

Tanulmányozzuk Lk 6:20-49 vonatkozó szakaszait, és tegyük fel magunknak a kérdést: Mennyire követjük életünkben az itt kijelentett elveket?

1. Miért áldott és boldog a keresztény élete (Lk 6:20-22)? Hogyan lehet áldás és öröm, ha szegények vagyunk, éhezünk, sírunk és gyűlölnék bennünket?
2. A kereszténynek oka van az örvendezésre akkor is, ha háborgatják (Lk 6:22-23).
3. A négy jaj - avagy mitől őrizkedjünk (Lk 6:24-26)? Tekintsük át mind a négy figyelmeztetést! Miért kell a keresztényeknek mindezeketől óvakodni?
4. A keresztényi élet parancsai (Lk 6:27-31). Jézus egyetlen parancsát sem vitatták annyit és tartották mindennél nehezebbnek, mint a szeretet arany szabályát. A keresztény etika alapvetően pozitív és nem negatív. Nem arról szól, hogy mit ne tegyünk, hanem arról, hogy mit tegyünk. Ahelyett, hogy azt mondaná: „Ne gyűlöld” ellenségedet, inkább arra szólít fel, hogy „Szeresd ellenségedet!” A kölcsönösség elve helyett (fogat fogért) az arany szabály a tiszta jóság etikáját követeli meg („Fordítsd felé a másik arcodat is!”). Mahatma Gandhi egy egész politikai filozófiát épített az arany szabály köré, hogy jóval győzzük meg a gonoszt. Végül ennek az elvnek a segítségével vívta ki a függetlenséget Indiának a brit gyarmati iga alól. Hozzá hasonlóan ifj. Martin Luther King is az arany szabályt alkalmazta, hogy megtörje a faji megkülönböztetés átkát az Egyesült Államokban. Ahol szeretet uralkodik, ott áldás foglalja el a trónt.
5. A keresztény út (Lk 6:37-42). Figyeljük meg, hogy Krisztus következetesen ragaszkodik a megbocsátáshoz, a nagylelkű adakozáshoz, a példás élethez és az elfogadáshoz!
6. A keresztény gyümölcsstermés (Lk 6:43-45).
7. A keresztény építő (Lk 6:48-49).

ÚJ CSALÁD

Nagy tanítók már Jézus kora előtt, de utána is beszéltek az egységről és a szeretetről, ám általában ez egy meghatározott embercsoporton belüli szeretetre vonatkozott, tulajdonképpen egy családra, amit egy kaszt, bőrszín, nyelv, törzs vagy vallás kizárólagossága határozott meg. Jézus azonban lerombolta az embereket egymástól elválasztó korlátokat, és egy új családot hozott létre, amelyben nem tesznek különbséget azok szerint a dolgok szerint, amelyek megosztják az embereket. Krisztus az *agapé* szeretet elve alapján hozott létre egy új családot. Ez a szeretet nem kiérdemelt, nem zár ki senkit, univerzális és áldozaton alapul. Ez a család a teremtéskor eltervezett, eredetei és ideális elgondolást tükrözi, ami tanúsítja, hogy az embert Isten a saját képmására alkotta (1Móz 1:26-27), ezért mindenki egyenrangú előtte.

Olvassuk el Lk 8:19-21 verseit! Anélkül, hogy lebecsülte volna a családon belüli kötelességeket, amelyek egybefűzik a szülőt a gyerekekkel, testvért a testvérrel, Jézus túllátott a vér szerinti kötelékeken, és mindet Isten oltárára helyezte mint egy családot, hiszen róla „*neveztetik minden nemzetiség, mennyen és földön*” (Ef 3:15). A keresztyén tanítványok családjában nem kevésbé erősek és szorosak a kötődések, mint a földi szülők családjában. Jézus számára a „család” próbája nem a vérségi kötelék, hanem Isten akaratának cselekvése.

Az alábbi igék mit tanítanak a Krisztus által lerombolt falakról, azokról a megkülönböztetésekről, amelyek oly gyakran megosztják az embereket és sokszor szörnyű következményekkel járnak?

Lk 5:27-32 _____

Lk 7:1-10 _____

Lk 14:15-24 _____

Lk 17:11-19 _____

Jézus küldetése és szolgálata, megbocsátó szíve és mindenkit magához ölelő kegyelme nem zárt ki senkit, hanem befogadott mindenkit, aki elfogadta hívását. Örökkévaló szeretete összekapcsolta a társadalom minden rétegével.

Egyházi közösségként hogyan alkalmazhatjuk jobban ezt a fontos jézusi elvet?

A SZERETET MEGHATÁROZÁSA: AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUS - 1. RÉSZ

A négy evangélium közül csak Lukács jegyzi fel a tékozló fiú és az irgalmas szamaritánus példázatát (Lk 10:25-37). Az első a szeretet függőleges dimenzióját szemlélteti, az Atya különleges szeretetét a bűnösök iránt. A második a vízszintes dimenziót mutatja be: azt a szeretetet, aminek jellemeznie kell az ember életét, ami nem ismer korlátot ember és ember között. Inkább a „felebarát” szónak a Jézus meghatározása szerinti értelmén belül ajánlja fel a közösséget: minden ember Isten gyermeke, így megérdemli, hogy szeressék és másokkal egyenlőként kezeljék.

Olvassuk el Lk 10:25-28 verseit! Hogyan függenek össze e kérdések a keresztény hit és lelki élet főbb szempontjaival?

1. *„Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem”* (25. vers)?

Figyeljük meg, hogy az ifjú törvénytudó meg akarta találni az üdvösség útját. Az ember legnemesebb törekvése valóban az, hogy megmeneküljön a bűntől és elnyerje az üdvösséget. Ez a fiatalember azonban – mint kortársai közül sokan – azzal a hamis elképzeléssel nőtt fel, hogy az örök élet valami olyasmi, amit jó cselekedetekkel ki lehet érdemelni. Nyilván nem tudott arról, hogy *„a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban”* (Róm 6:23).

2. *„A törvényben mi van megírva? mint olvasod”* (26. vers)?

Amikor Jézus a földön élt, a rangos zsidó vezetőknek szokása volt imaszíjat viselni a csuklójukon. A szíjra bőrdobozt vagy bőrtokot erősítettek, amiben a Tóra bizonyos részei voltak, többek között az az igevers is, amit itt Jézus idézett. A Megváltó pontosan arra irányította a törvénytudó figyelmét, amit Mózes ötödik és harmadik könyvében olvashatunk (3Móz 19:18; 5Móz 6:5), és amit a törvénytudó a csuklóján lévő bőrtokban is mindig magával hordott. A válasz ugyan ott volt a karján, a szívében viszont nem. Jézus nagy igazságra vezetete rá ezt az ifjút: az örök élet szempontjából nem a szabályok megtartása a kérdés, hanem az kell hozzá, hogy teljes szívből, fenntartások nélkül szeressük Istent éppen úgy, mint a teremtményeit, konkrétan a felebarátainkat. Az ifjú azonban – akár tudatlanságból, akár mert öntelt volt – egy másik kérdéssel folytatta a párbeszédet: *„De ki az én felebarátom?”*

Milyen külső, szemmel látható bizonyítékokkal jár az, ha valaki valóban kegyelemből fogadja el az üdvösséget? Konkrétan mi mutatja az életünkben a hit általi megigazolást?

A SZERETET MEGHATÁROZÁSA: AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUS – 2. RÉSZ

„Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom” (Lk 10:29)? Mivel az ifjú jól ismerte a zsidók törvényeit, bizonyára tudta a választ a saját kérdésére. 3Móz 19:18, ahol a második nagy parancsolat leírását találjuk, úgy határozza meg a „felebarát” fogalmát, hogy „néped fiai”, „népedhez tartozók”. Ezért Jézus ahelyett, hogy azonnali választ adott volna a kérdésére vagy teológiai vitába keveredett volna vele és az eset szemtanúival, inkább magasabb szintre emelte a beszélgetést.

Olvassuk el Lk 10:30-37 verseit! Melyek a történet kulcselemei? Mire tanítanak az emberekkel való bánásmóddal kapcsolatban?

Figyeljük meg, hogy Jézus azt mondta: „egy ember” (30. vers) a rablók kezébe esett. Miért nem határozta meg pontosan, melyik néphez tartozott és mi volt a társadalmi rangja? A történet mondanivalóját figyelembe véve miért számított ez?

A pap és a lévita látta a sebesültet, de elment mellette. Bármilyen volt is az indokuk arra, hogy nem segítettek, számunkra ott marad a kérdés: mit jelent az igazi vallás, és hogyan kell annak kifejezésre jutnia? 5Móz 10:12-13; Mik 6:8; Jak 1:27

A zsidók és szamaritánusok közötti kapcsolatot gyűlölet és ellenségeskedés jellemezte, és Jézus idejében a gyűlölködés, ha lehet, még jobban elmélyült (Lk 9:51-54; Jn 4:9). Mivel Jézus a szamaritánust tette a történet hőségévé, még jobban kiemelte szavai lényegét a zsidók előtt.

Részletezte a szamaritánus szolgálatát: megszánta a szerencsétlen sebesültet, odament hozzá, bekötözte sebeit, majd olajjal és borral kezelte, elvitte egy fogadóba, előre fizetett az ellátásáért, és arra is ígéretet tett, hogy kiegyenlíti a további költségeket, amikor visszatér. A szamaritánus gondoskodása a valódi szeretet határtalan voltát mutatja be. Olyan emberért tette mindezt, aki valószínűleg zsidó volt, tehát bemutatta, hogy az igazi szeretet nem ismer határokat.

*A pap és a lévita ezt kérdezte: **Hogyan hat rám, ha megállok és segítek ennek az embernek?** A szamaritánus viszont ezt a kérdést tette fel: **Mi lesz ezzel az emberrel, ha nem segítek rajta?** Mi a különbség a kétféle hozzáállás között?*

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus életével, tanításával és példájával megvilágított tökéletes magyarázatát adta az önzetlen szolgálatnak, amelynek az eredete Istenben van. Isten nem önmagáért él. A világ megteremtésével és minden dolgok fenntartásával állandóan másokért szolgál. »... *felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mint a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mint a hamisaknak*« (Mt 5:45). A szolgálatnak ezt az ideálját Isten rábízta Fiára. Isten azért adta Jézust e világnak, hogy az emberi nemzetségnek Ő legyen a feje, és hogy példájával megtaníthasson bennünket arra, hogy mit is jelent másokért élni. Egész életét a szolgálat törvénye szerint élte le. Mindenkin segített, és mindenkinek szolgált. Krisztus így élte, így töltötte be Isten törvényét. Példájával megmutatta, hogy miként kell nekünk is engedelmesskednünk Isten törvényének» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 555. o.).

„Ez nem elképzelt eset volt, valóban megtörtént, pontosan úgy ismerték, ahogy Jézus előadta. A pap és a lévita, akik elkerültek az embert, szintén a Krisztust hallgató társaságban voltak” (i. m. 422. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Tekintsük át újra a vasárnapi tanulmány végén található igen fontos kérdést! Ki ne hallott volna már olyan kijelentést, hogy valaki azért tett meg valamit, mert „Isten mondta neki”? Hogyan szól hozzánk Isten? Ugyanakkor milyen veszélyeket rejt, ha neki tulajdonítunk valamit csak azért, hogy tetteinket igazoljuk?
2. Tekintsük át a „négy jaj” leírását Lk 6:24-26 szakaszában! Vajon hogyan érthetnénk meg, mit mond itt Jézus? Valójában mire figyelmeztet? Mi mindenben legyünk óvatosak életünk során?
3. Gondolkodjunk el a tekintély egész kérdésköréről! Mi a tekintély? Mely formáit ismerjük? Milyen típusú tekintély tipor le másokat? Hogyan kellene viszonyulnunk a különböző típusú tekintélyt képviselőkhöz életünk során? Mi történik, ha összezsapnak felettünk a különböző tekintélyt képviselő személyek vagy hatalmak?

BÓDÁS JÁNOS: ÚRVACSORA

Az csak igazi, az a hit,
mely mindig ád s tesz valamit,
mely testet ölt, él s látható,
termő, jövővel biztató,
mibe itt, s ma lényegül át
Krisztus, megmutatván magát
tebenned is: ha emberül
dolgozol s nem selejt kerül
ki a kezedből, - s hogyha kést
rejt szó, kéz - te adsz békülést.
Ha ott küzdesz azok között,
kik ma űzik az „ördögöt”:
háború, nyomor démonát.
S az ember boldogságját
váltják meg, de nem véres érvvel:
a munka s eszme fegyverével!
Lásson a gyanakvó világ
hitet, mely nemcsak szóvirág,
de úgy terem és úgy ragyog,
mint Krisztus szava:
én vagyok!
Ezt parancsolja ő maga
ha terítve az asztala:
vérem ital, a testem éték,
íme vegyétek és egyétek,
S amit én tettem, azt tegyétek!

Jézus követése a mindennapokban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ámós 6:1; Lukács 8:4-15; 11:37-54; 12:4-21, 35-53; 22:24-27

*„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: **Növeld a hitünket!**” (Lk 17:5, RÚF)!*

Jézus nagy tanító volt, mégsem alapított teológiai vagy filozófiai iskolát. Az tekintette céljának, hogy „*hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*” (Lk 19:10). Azért jött, hogy bemutassa Isten jellemét, ami a kereszten mutatkozott meg legteljesebben. Nemcsak azt mutatta be az emberiség és az el nem bukott világok lakói előtt, hogy milyen valójában Isten, hanem lefizette a bűn zsoldját is, ami által a bűnös ember megváltást és üdvösséget nyerhet.

Élete, szolgálata és áldozata által létrehozta a megváltottak közösségét, amibe azok tartoznak, akik elfogadják a halála révén nekik felkínált megváltást, és eldöntik, hogy az Ő életpéldáját fogják követni.

A megváltottak közösségébe való meghívás nem kivételezett státuszt kínál az életben, hanem az elhívó, azaz Krisztus iránti abszolút és feltétel nélküli hűséget vár. Amit Ő tanít, az lesz a tanítvány életének alapelve és törvénye. Amit Ő kíván, az lesz a tanítvány egyedüli életcélja. Sem a külsőségekben megnyilvánuló jóság, sem a tantételek tökéletes ismerete nem helyettesítheti a Krisztus és akarata iránti teljes elkötelezettséget.

Bizonyos kívánalmakkal jár a tanítványság, amit egyedül a bennünk lakozó Krisztusnak köszönhetünk. Ezekkel semmi nem kelhet versenyre, semmivel nem helyettesíthetők.

ÓVAKODJUNK A FARIZEUSI LELKÜLETTŐL!

A farizeusokra vonatkozóan mintegy nyolcvan utalás található az evangéliumokban, ezeknek körülbelül negyede *Lukács evangéliumában*. A farizeusokat a tantételekhez való konzervatív ragaszkodásukról ismerték, ellentétben a liberális felfogású szadduceusokkal. A farizeusok gyakran törvényeskedők voltak, akik bár vallották, hogy hisznek a kegyelemben, mégis a parancsolatok megtartása általi üdvösséget tanították.

Olvassuk el Lk 11:37-54 verseit! Mire figyelmeztet itt Jézus, és hogyan nyilvánul meg ugyanez az elv napjainkban? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem jelenik meg sem viselkedésünkben, sem hozzáállásunkban olyasmi, amitől Jézus védeni akart?

Ha áttekintjük a farizeusoknak és írástudóknak szóló „négy jaj” leírását (Lk 11:42-54), láthatjuk, mennyire időszerű az igazi vallásosságra való felhívás minden generációban, beleértve a miénket is.

Például a tizedfizetés, amivel örömmel elismerjük Isten gondoskodó szeretetét, nem válhatja fel a szeretet és igazságosság alapvető követelményeinek betartását emberi kapcsolatainkban (42. vers).

Ugyanazok, akik elhanyagolják „*az igazságos ítéletet és az Isten szeretetét*”, szeretik „*a főhelyet a zsinagógában*” (42-43. versek, RÚF). Ha valaki, hát az ilyen ember nem ismeri fel a valódi hit lényegét!

Jézus arra is figyelmeztetett, hogy aki egyenlőségjelet tesz az igaz hit és a külsőségeket figyelő, rideg szertartások közé, az valójában tisztátalan, valahogy úgy, mint aki halottat érint (Lk 11:44; vö. 4Móz 19:16). Milyen könnyű összekeverni a közönségeset azzal, ami az Isten szemében szent! Jézus ítéletet mondott azokra a törvénytudókra is, akik arra használták fel tudásukat és tapasztalatukat, hogy elviselhetetlen vallási terheket tegyenek mások vállára, miközben ők maguk egy ujjal sem érintik azokat (Lk 11:46).

A farizeusok tisztelték a már nem élő prófétákat, Isten élő hírnökeivel viszont szembeszegültek és ellenük dolgoztak. Sőt, néhányukról azt is olvassuk, hogy miközben Jézust hallgatták, a megölését tervezték. Nem a prófétákról való megemlékezés a legfontosabb, hanem az, hogy megszívleljük a szeretetről, a kegyelemről és az ítéletről szóló üzenetüket! Az utolsó „jaj” igazán szörnyű. Hűtlennek bizonyultak feladatuk végzésében némelyek, akikre Isten az országa kulcsát bízta. Ahelyett, hogy bölcsen használták volna a kulcsot és beengedték volna Isten népét az országba, inkább kizárták őket, a kulcsot pedig eldobták.

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT”

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget” (Jel 14:7) – így hangzik a három angyal üzenete közül az első, ami igencsak központi szerepet tölt be a hetednapos adventisták életében és hitében. Istent félni nem azt jelenti, hogy félünk tőle, mint ahogy sokan gondolják. Inkább elismerjük Őt és amit kíván tőlünk. Hitbeli lépés ez, ami teljes elkötelezettséggel jár. Egyedüli irányítója és Ura lesz életünknek, beleértve gondolatainkat, tetteinket, kapcsolatainkat és sorsunkat. A tanítványság, ami ilyen „félelmen” alapul, megingathatatlan talajon áll.

Olvassuk el Lk 12:4-12 verseit! Mit mond itt Jézus a félelemről?

Ez a szakasz elmondja, hogy kitől féljünk és kitől ne. Az olyan hatalmaktól nem kell félni, amelyek ehhez a világhoz tartoznak és csak a testet bánthatják. Viszont féljük Istent és engedelmeskedjünk neki, hiszen az Ő kezében biztonságban van az örök sorsunk! Istenünk, aki a kis verebekre is ügyel (Lk 12:6) és aki fejünk hajszálait is számon tartja (7. vers), végtelenül szerető és gondoskodó Isten, akinek szemében egyen-egyenként hihetetlenül drágák vagyunk. Hány és hány félelmünk oszlana el, ha valóban hinnénk ebben?!

Lk 12:13-21 verseiben mire figyelmeztetett Jézus?

Jézus nem volt hajlandó beavatkozni két testvér vitájába, akik az örökségen osztozkodtak, azonban kihangsúlyozta hallgatói számára a tizedik parancsolat időszerűségét (2Móz 20:17) a kapzsiság bűnével kapcsolatban. Rámutatott az örök igazságra: nem a megszerzett dolgokban van az ember élete (Lk 12:15). A bolond gazdag a saját maga által tákolt szűk ketrechen élt. Semmi más nem számított neki. Mennyire kell vigyáznunk, nehogy beleessünk ebbe a csapdába! Ez különösen fontos azok számára, akik bőséges anyagi forrásokkal rendelkeznek.

Élvezzük ugyan az anyagi természetű dolgokat, de gondoljunk bele, hogy mennyire kevésbé tehetnek megelégedetté, különösen az örökkévalóság fényében! Mégis miért olyan könnyű elkövetni azt a hibát, amitől Jézus óvott Lk 12:16-21 verseiben?

LÉGY KÉSZEN ÉS VIGYÁZZ!

„Krisztus éberséget és hűséget kívánt meg követőitől minden korban, de most, amikor az örökkévalóság küszöbén állunk, olyan drága igazságokat, nagy világhosszú és fontos munkát bízott ránk, hogy meg kell kettőznünk gondos igyekezetünket” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. [Bizonyosságtételek.] 5. köt., 460-461. o.).

Foglaljuk össze, mit jelent számunkra Lk 12:35-53 üzenete, különösen ha már régen várunk Jézus eljövetelére!

A keresztyének nem engedhetik meg maguknak, hogy felületesekek vagy fásultak legyenek. Hisszük: Jézus hamarosan visszajön, még ha a napot és az órát nem is tudjuk, és ennek arra kell készítenie, hogy derekunkat felövezve, lámpánkat pedig rendben tartva világítani tudjunk másoknak. Jézus második adventjének a reménye legyen életünk és munkánk, várakozásunk és hűségünk legfőbb mozgatórugója! A jó és a gonosz szolgák közötti különbséget pontosan az Isten akaratának való hűséges engedelmesség és az a vágy mutatja meg, hogy békességben találkozzunk Üdvözítőnkkel.

Isten legszigorúbb ítélete alá esik (45-48. versek), aki arra hivatkozva hanyagolja el a hűséges szolgálatot, hogy „*halogatja még az én uram a hazajövetelt*” (Lk 12:45). Minél nagyobb a kiváltság, annál nagyobb a felelősség, ennél fogva akinek sok adatott, attól sokat is kívánnak meg (48. vers).

Krisztus szavaiban, amelyek arról szólnak, hogy a tanítványság nem könnyű út, az ősi próféta szavai visszhangoznak: „*Jaj azoknak, akik gondtalanul élnek a Sionon*” (Ám 6:1). Pál lelki küzdelemnek nevezi a keresztyén életét (Ef 6:12). Az üzenet lényege, hogy minden keresztyén részese a Krisztus és Sátán közötti kozmikus küzdelemnek, és közöttük a kereszt az éles határvonal. Kizárólag a keresztre feszített Krisztusba vetett kitartó hittel nyerhetjük el a végső győzelmet.

„*És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle*” (Lk 12:48). Mit jelent ez a vers nekünk, hetednapi adventistáknak?

LEGYÜNK GYÜMÖLCSTERMŐ BIZONYSÁGTEVŐK!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek a mennyei tanácsban még „a világ teremtése előtt” (Ef 1:4) elkészítette a megváltás tervét. Vagyis, még mielőtt az első embert megteremtette volna Isten, természetesen az első emberi bűn előtt már volt egy terv világunk megmentésére. A bizonságtévés felelősségét pedig minden keresztény szívére helyezte az Úr.

„...lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig” (ApCsel 1:8). Jézus utolsó parancsa arra helyezi a hangsúlyt, hogy mennyire fontos a bizonságtévői szerep, amivel követőit megbizzza.

Mit kell a keresztény bizonságtévőknek megtanulni a magvető és a talaj példázatából? Lk 8:4-15

Mi lesz a bizonságtévő jutalma, és mikor kapja meg? Lk 18:24-30

Mit tanít a girák példázata (Lk 19:11-27) a bizonságtévésben tanúsított hűségről és felelőségről?

Többek között az említett versek is rávilágítanak a veszélyekre, a feladatokra és a jutalomra a bizonságtévessel és a hittel kapcsolatban. Komoly felelősséget bízott ránk az Úr, de ha számításba vesszük, mi mindent kaptunk, ugye milyen kevés, amit valójában kér tőlünk?

június 4.

A SZOLGÁLÓ VEZETŐ

Olvassuk el Lk 22:24-27 verseit! A tanítványok még akkor is vitakoztak, hogy ki lesz a nagyobb közöttük Isten országában, amikor az utolsó vacsorára készülődtek. Hogyan reagált Jézus az ostoba viselkedésükre, és válasza miért volt forradalmi?

Jézus tanácsa egyedülálló a vezetéstudomány történelmében. A fáraó, Nabukodonozor, Nagy Sándor, Julius Caesar, Napóleon és Dzsingisz kán a vezetői szerepet egyaránt az alattvalók fölötti hatalomnak és tekintélynek tartotta. A világ nagyjából mindig így működött a hatalom tekintetében.

„Ti viszont ne így tegyetek – mondta Jézus –, hanem aki a legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál” (Lk 22:26, ÚRK). Ezzel a kijelentésével a világegyetem Ura visszajára fordította a vezetés meghatározását: „De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; És aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mt 20:26-28).

Saját életútját és vezetői szerepét a szolgálással és önmegtágadással azonosítva Jézus újfajta dinamikára mutatott rá az emberi kapcsolatokban: a megelégedettség nem a hatalom gyakorlásából, hanem a szolgálatból származik; a vezető nem a pozíciójából meríti hatalmát, hanem abból, hogy szolgál; az átalakulás pedig nem a trónnal, hanem a kereszttel kezdődik. Akkor élünk igazán, ha meghalunk énünknek és gyümölcsöt termünk (Jn 12:24).

Lk 9:46-48 versei szerint hasonló viszály támadt Jézus tanítványai között arról, hogy ki a nagyobb. Gondolatvilágukban még mindig erősen tartották magukat a világi alapelvek. A Mester válasza a probléma lényegére mutatott, és megnevezte az egyik legnehezebb kihívást általánosságban az életben, ill. konkrétan a keresztényi életben.

Jól mutatják a világ fordított értékrendjét Jézus szavai, különösen az a rész, hogy „aki legkisebb... az lesz nagy” (48. vers).

A világ elvei homlokegyenest ellenkeznek Jézus tanításával, hogyan maradhatunk tehát életben, ha mégis Jézus elveit akarjuk követni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak gondolataink? Kiról és miről beszélünk legszívesebben? Kié leghőbb érzelmünk és legjobb erőnk? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink feléje irányulnak. Övé legédesebb érzelmünk. Akkor mindenünket – amik vagyunk és amivel bírunk – neki szenteljük. Kívánunk hozzá hasonlítani, öhajjtuk Lelkének leheletét; vágyunk akarátát teljesíteni és neki tetsző életet élni” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 1999, Advent Kiadó. 45. o.).

„Földi életünkben – habár a bűn ezt korlátozza – a legnagyobb öröm és a legmagasabb nevelés a szolgálatban van. Jövendő állapotunkban is, amikor a bűnös emberiség által emelt akadályok már nem lesznek, a legnagyobb örömmünk a szolgálatban lesz. Amikor bizonyosságot teszünk, újból megismerjük azt, hogy mi *»eme titok dicsőségének gazdagsága... hogy Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége«* (Kol 1:27)” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. 305. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Jézus bolondnak nevezte a gazdag, sikeres gazdát (Lk 12:20). Lehet, hogy mi nem vagyunk gazdagok vagy sikeresek, de vajon mi az, ami miatt Isten szemében mégis bolondok lehetünk?
2. Egyes gyülekezetekben két csoportot láthatunk: az egyik a hivatásos szakemberek, üzletemberek, egyházi és világi vezetők, befolyásos személyiségek csoportja, akik megkapnak minden tiszteletet, figyelmet és elismerést; a másik a csendes, „jelentéktelen” emberek köre, akik bejönnek és elmennek anélkül, hogy bárki odafigyelne rájuk, észrevenné őket. Mit tehetünk, hogy a második csoport ugyanolyan fontosnak és értékesnek érezze magát, mint az első?
3. Ma könnyű gúnyolni a régi kor farizeusait, amiért elferdítették a hitet, de mit tegyünk, nehogy mi is, akik komolyan vesszük a hitünket, ugyanazokat a hibákat kövessük el? Hogyan állhatunk ki szilárdan amellet, ami helyes, miközben nem válunk farizeussá? Hogyan határozzuk meg, mi a helyes és mi az, amiért érdemes küzdeni, ellentétben azzal, ami jelentéktelen és nem éri meg, hogy fáradozzunk érte?
4. Hogyan őrizhetjük meg éberségünket Jézus eljövételére várva, miközben minden elmúló évvel nehezebb ébernek maradni?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: MOST MÁS MADÁR DALOL

Mióta Jézus Krisztus velem jár,
elhallgatott a fekete madár,
mely minden év után azt sírta: Kár!

Végig az úton, tűnő éveken
azóta más madár dalol nekem.
Eróm újul csengő éneken.

Ha hervad a százvirágú tavasz,
arról dalol, hogy Jézus ugyanaz,
akár virág nyit, akár tél havaz.

Ha évek után évek tűnnek el,
és egyre sebesebben szállnak el,
- az örök ifjúságról énekel.

Arról, hogy mindig új a kegyelem,
és mindig egy, Aki itt jár velem
fénylő nappalon, sötét éjjelen.

Újulva hallgatom új dalait,
amint reájuk sorra megtanít
a csodaszárnyú, szent madár: - a hit.

Isten országa

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 1:32-33; 11:2; 17:23-24; 18:16-30;
21:34-36; Jelenések 21:1-3

„És jönnek napkeletről és napnyugatról és északról és délről, és letelepednek az Isten országában” (Lk 13:29, ÚRK).

Isten országa fontos téma Jézus tanításaiban, és komoly figyelmet követel. A kifejezés csaknem ötven alkalommal fordul elő Máténál, tizenhatszor Márknál, körülbelül negyvenszer Lukácsnál és háromszor *János evangéliumában*. Bárhol jelenik is meg, akár az Úr imádságában, akár a Hegyi Beszédben, akár Jézus más tanításaiban vagy példázataiban, Isten országa mindig annak kifejezése, amit Isten tett az emberiségért a történelem folyamán azért, hogy kezelje a bűn problémáját, ezzel téve véglegesen, határozottan pontot a Sátánnal vívott nagy küzdelem végére. Isten országa nem hasonlít egyetlen földi királysághoz sem, mivelhogya nem földi birodalom.

„Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Az Isten országa az Ige szelíd érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, a lélek Istennel való közössége útján jön el, hiszen Isten az életet jelenti számára. A mennyek országának hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg a legjobban” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó. 23. o.).

Az e heti tanulmányban erre a témára fogunk összpontosítani, méghozzá úgy, ahogyan azt *Lukács evangéliuma* tárgyalja.

június 7.

ISTEN ORSZÁGÁNAK JELLEGZETESSÉGEI - 1. RÉSZ

Az evangéliumokban rengeteg utalást találunk Isten országára vonatkozóan, amelyek mindegyike azt erősíti meg, hogy Jézus földre jöttével új rend vette kezdetét.

Mit állít Lk 11:2 az Isten országáról? Kié ez az ország, és ez miért olyan fontos?

Ha kimondjuk: Isten országa, azzal nemcsak elismerjük, ami egyértelmű, hanem megerősítjük, hogy itt nem csupán filozófiai tételről vagy etikai meghatározásról van szó. Nem egyszerűen szociális evangéliumot jelent, ami azt hirdeti, hogy adjunk kenyeret és vizet az éhezőknek vagy egyenlőséget és igazságszolgáltatást a politikai üldözötteknek. Túlmutat minden humanitárius segítségen és erkölcsi jó cselekedeten, hiszen Isten mindenható tevékenységére összpontosít, amit a testté lett Fiú által végez, aki ennek a királyságnak az örömhírét hirdette élete és szolgálata során (Mt 4:23-25; Lk 4:42-44).

Ki alapította Isten országát? Mit tanít erről Lk 1:32-33? Mit hoz majd el végül?

Ez a szakasz kiemelkedően fontos két szempontból is: először, a Messiás, akit az ószövetségi időben vártak, nem más, mint Jézus, a „Magasságos Fia”; másodszor, az Ő királyságának soha nem lesz vége. Ez azt jelenti, hogy testet öltése, halála és feltámadása által Jézus végleg győzött a harcban, amit Sátán indított Isten uralma ellen, és megalapította Isten örökkévaló országát. *„A világ felett a királyi uralom a mi Urunké és az ő Krisztusáé lett, aki örökkön-örökké uralkodni fog”* (Jel 11:15, ÚRK). A Krisztus és Sátán közötti összecsapásban Ádám és Éva bukása után Sátán magának igényelte a győzelmet. Azonban küldetésével Jézus bizonyította Sátán állításainak hamis voltát, minden ponton legyőzte az ellenséget, és az egész világegyetemet biztosította arról, hogy Isten országa elérkezett.

Mit tehetünk azért, hogy életünk Isten országának valóságát tükrözze? Isten országa polgáraiként mennyiben kellene másképpen élnünk?

ISTEN ORSZÁGÁNAK JELLEGZETESSÉGEI - 2. RÉSZ

Az alábbi igeversek mit tanítanak Isten országáról?

Lk 18:16-30 _____

_____

Lk 12:31-33 _____

_____

Lk 9:59-62 _____

Isten országába senki sem léphet be státusza vagy pozíciója alapján, esetleg vagyona vagy annak hiánya jogán. Lukács a többi evangélium írójával összhangban rámutat, hogy az embernek megalkuvás nélkül, Istentől való függőségének teljes tudatában és gyermeki hittel kell Jézushoz fordulnia. Ilyen tulajdonságok jellemzik ennek az országnak a polgárait. Álljunk készen arra, hogy ha kell, mindent feladjunk, mert ha valamiről nem vagyunk hajlandóak lemondani, az bizonyos értelemben nemcsak versenyre kel az életünkben Jézussal, de győzni is fog. Jézus igényt tart az életünkre, *minden* területére! Ez legyen a legfontosabb számunkra! Ennek azért is van alapja, mert miatta, általa létezzünk, tehát teljes hűség illeti meg Őt.

Olvassuk el újra Lk 18:29-30 verseit! Mit mond itt Jézus és mit ígér? *Hagyjuk el szüleinket, házastársunkat, sőt gyermekeinket is Isten országáért?* Hatalmas elköteleződést követel, nemde? Persze Jézus nem várja el ezt minden hívőtől, de ha valakit valóban erre hív Isten országáért, annak tudnia kell, hogy megéri az áldozatot!

Időzzünk egy kicsit Jézus szavainál arról, hogy temessék el a halottak a halottaikat! Milyen fontos igazság rejlik ebben azzal kapcsolatban, hogy amikor Jézus hív, ne hozzunk fel semmilyen kifogást, bármilyen jogosnak tűnne is?

június 9.

ISTEN ORSZÁGA - MÁR, DE MÉG NEM

Jézus azért jött, hogy Isten országát hirdesse. Első nyilvános beszédében a názáreti zsinagógában (Lk 4:16-21) megerősítette, hogy azon a napon általa teljesedett Ézsaiásnak az Isten országáról és *megváltó, szabadító szolgálatáról* szóló próféciája.

Lukács feljegyez egy másik mondást, ami az ország jelenlegi valóságáról szól. Amikor a farizeusok megkérdezték, mikor jön el Isten országa, Jézus ezt felelte: „*az Isten országa tibennetek van*” (Lk 17:21). Másik fordításban így hangzik: „*Mert az Isten országa közöttetek van*” (RÚF)! Vagyis kijelenthetjük, hogy Jézus földre jöttével Isten országa már elérkezett, többek között a következő jellegzetességekkel: betegek gyógyultak meg (Lk 9:11), hirdettetett az evangélium (Lk 4:16-19), az emberek bűnbocsánatot nyertek (Lk 7:48-50; 19:9-10), az ördög hatalma megtört (Lk 11:20). Jézus így teremtette meg az emberek szívében Isten országának valóságát, és formálta őket saját hasonlatosságára. Isten országa látható a hívők közösségében is, az igazságosság és megváltás kinyilatkoztatásában. Ez így is meghatározható: „Isten kegyelmi országa most épül fel, hiszen napról napra adják át magukat a bűnnel és lázadással telt szívek a szeretet uralmának” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1990, Advent Kiadó. 96. o.).

Isten országa már eljött - ez a szempont véglegesen és határozottan jelzi az ország megalapításának tényét, vagyis a bűn és Sátán legyőzését, Jézus diadalát a nagy küzdelemben. A „még nem” szempont viszont előre mutat, a gonoszság fizikai végére és az új föld megalapítására: „Az ő dicsősége országának teljes felállítása csak Krisztus újjajövetelekor valósul meg itt a földön” (i. m. 96. o.).

Mit tanítanak a következő bibliaiszövegek Isten eljövendő országáról a vég idején? Lk 17:23-24; 21:5-36

A világunk és annak állapota hüen tükrözi Jézus itt idézett szavait. Egyesek érvelése szerint a világban tapasztalható fájdalom és szenvedés azt jelenti, hogy nincs Isten. Mi azonban úgy válaszolhatunk erre, hogy Jézus csaknem kétezer évvel ezelőtti figyelmeztetése értelmében világunk állapota nemcsak Isten létét bizonyítja, hanem a Biblia igazságát is. (Ha a világ most olyan lenne, mint a Paradicsom, Jézus szavai hamisnak bizonyulnának.) Isten a dicsőség országát a maga teljességében csak a földi történelem után alapítja meg. Addig ki kell tartanunk.

ISTEN ORSZÁGA ÉS KRISZTUS MÁSODIK ELJÖVETELE

Isten országáról szólva Jézus két valóságról beszélt: 1) Isten Krisztus által végbevitt tetteiről a történelemben, az emberiség bűntől való megváltásáért. 2) Isten majd lezárja a történelmet, és a megváltottakat eredeti állapotukba helyezi vissza, hogy vele élhessenek az újjáteremtett földön (Jel 21:1-3). Az első - amint azt már korábban megjegyeztük - elértett Krisztus missziójával és szolgálatával. Őbenne már közöttünk van a kegyelem országa (Ef 1:4-9). A második rész, a megváltottak begyűjtése a dicsőség országába, az a jövőbeni reménység, amire mindazok várnak, akik elrejtették életüket Krisztusban (Ef 1:10; Tit 2:13). Jézus szavai és az Újtestamentum más vonatkozó szakaszai Krisztus második eljöveteleivel kapcsolják össze azt a történelmi pillanatot, amikor a hűségesek örökölni veszik a dicsőség országát.

Jézus üzenetének csúcspontja, amit első eljövetelekor is hirdetett, a második advent. Jézus, aki a Golgota keresztnél legyőzte a bűnt és Sátánt, hamarosan eljön, hogy elkezdje a gonosz végleges eltörlésének folyamatát, és megtisztítsa a földet a sok tragédiától, amivel Sátán a teremtett világot sújtotta.

Olvassuk el Lk 21:34-36 verseit! Saját szavainkkal fogalmazzuk meg a szakasz alapvető üzenetét! Mindeközben gondoljunk saját életünkre, és tegyük fel magunknak a kérdést: Hogyan vonatkozik ránk mindez? Mit kell tennünk, hogy valóban komolyan vegyük Jézus figyelmeztetését?

Jézus így szól hozzánk, akik visszajövetelére várunk: „*Legyetek éberek, és imádkozzatok minden időben, hogy... megállhassatok az Emberfia előtt*” (36. vers, ÚRK)!

Akik tapasztalták a kegyelem országát, éberren virrasztva, imádkozva várják a dicsőség országát. Nekünk, akik a kettő között, a „már, de még nem” korszakában élünk, a szolgálattal és a misszióval kell foglalkoznunk, reménykedve, másokat bátorítva, bátran bizonyosságot téve. Jézus második adventjét várva életünket jellemezze a folyamatos odaszentelődés!

június 11.

„TANÚIM”

Olvassuk el ApCsel 1:1-8 verseit! Milyen fontos igazságot jelent ki ez a szakasz Isten országáról?

Először, legyünk biztosak abban, hogy Jézus újra visszajön! A feltámadása és mennybemenetele között eltelt negyven nap során az Úr továbbra is hirdette, amit a tanítványainak a keresztre feszítése előtt tanított, „szólván az Isten országára tartozó dolgokról” (ApCsel 1:3). A kereszthalálával és feltámadásával kapcsolatos, hatalmas és csodálatos dolgok semmit sem változtattak Jézus tanításán az országára vonatkozóan, éppen ellenkezőleg: a feltámadott Üdvözítő negyven napon át folyamatosan igyekezett tanítványai elméjébe és szívébe vésni országa valóságának tényét.

Másodszor, követői éljenek visszajövetele várakozásban! Jézus feltámadása után a tanítványai komoly, fontos kérdést tettek fel neki: „Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek” (ApCsel 1:6)? Jézus erre nem válaszolt konkrétan, de kiigazította a nézőpontjukat: Isten mindig is Isten marad! Gondolatait fürkészni, megjósolni terveinek pontosságát, titkainak mélyére hatolni nem hús-vér ember dolga! Ő pontosan tudja, mikor kell elérkeznie dicsősége országának, ami meg is fog történni a maga idejében (Mt 24:36; ApCsel 1:7), éppen úgy, mint amikor „eljött az időnek teljessége” (Gal 4:4) és elküldte Fiát, hogy megalapítsa általa a kegyelem országát.

Harmadszor, legyünk a Jézusról szóló evangélium hirdetői! Krisztus arra irányította tanítványai figyelmét, ami tudott dolog és amit meg kell tenni, mert nem akarta, hogy találgassák: mikor jön el a dicsőség országa, hiszen az mindenki előtt titok. A második advent időpontját nem nyilatkoztatta ki az Úr, de arra szólít, hogy várjuk azt a napot, és addig is foglaljuk le magunkat hasznos dolgokkal (Lk 19:13). Vagyis vegyünk tevékenyen részt a Jézus Krisztusról szóló evangélium eljuttatásában „a föld végső határáig” (ApCsel 1:8, ÚRK). Ez a felelősségünk, amit nem saját erőnkől kell teljesíteni, hanem a Szentlélek hatalma által. Az Úr ígérete szerint a Lélek mindazokra kitöltetik, akik készek bizonyosságot tenni arról, amit láttak és hallottak (4-8. versek).

Jézus hűséges követői még mindig dédelgettek magukban bizonyos tév-képzeteket Krisztus munkájának jellegével kapcsolatosan. Az Úr mindezek ellenére felhasználta őket művében. Milyen üzenet van ebben számunkra arról, hogy Isten akkor is fel tud használni, ha nem értünk mindig mindent?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„»Övék a mennyeknek országa« – mondja Krisztus a lelki szegényekről. Ez az ország nem földi, tehát nem is mulandó. Krisztus feltárta előttük szeretetének, kegyelmének és igazságának lelki birodalmát. Hogy Krisztus bennünket vezérel, annak egyedüli bizonyítéka, hogy hasonlítunk az Emberfiához. Az Ő alattvalói a lelki szegények, az alázatosak és az igazságért üldözöttek; övék a mennyeknek országa” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, 1990, Advent Kiadó. 14-15. o.).

„Mi most Isten műhelyében vagyunk. Sokan durva kövekként kerültek ki a bányából. De ha Isten igazságába kapaszkodunk, annak befolyása hatni fog ránk. Felemel, eltávolít belőlünk minden tökéletlenséget és bűnt. Így készülünk fel arra, hogy teljes szépségében meglássuk a Királyt, és együtt lehessünk a tiszta mennyei angyalokkal a dicsőség országában. Istennek itt kell elvégeznie értünk ezt a munkát, testünknek és lelkünknek is itt kell felkészülnie a halhatatlanságra” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. [Bizonyágtételek.] 2. köt., 355-356. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Steven Weinberg fizikus a kozmoszról írta a következő ismert (vagy talán nem mindenki által ismert) kijelentést: „Minél felfoghatatlabbnak tűnik a világegyetem, annál értelmetlenebbnek is látjuk.” Mivel szavai elég nagy felzúdulást okoztak, végül igyekezett kicsit finomítani rajtuk. Ám vannak, akik egyáltalán nem tartják érdemesnek vitatkozni róla, hogy van-e értelme a világegyetemennek vagy nincs. „Miért kellene, hogy értelme legyen?” – teszi fel a kérdést az univerzummal kapcsolatban a Harvard csillagásza, Martha Geller. „Miért kellene értelmet keresni benne? Ez egy fizikai rendszer, milyen értelemmel bírna? Mindig zavart ez az állítás.” *Az univerzum csupán egy rendszer, és mint olyan értelmetlen?* Jézus visszajövetelét, valamint Isten országának teljes és végleges megalapítását váró keresztényként hogyan felelnénk az ilyen és ehhez hasonló kijelentések mögött meghúzódó elképzelésekre?
2. A keresztények minden generációja várta Jézus visszajövetelét, és egyes lelkészek/evangelizátorok konkrét dátumokat is kijelöltek. Ezek mindegyike tévesnek bizonyult. Miért helytelen a dátumok meghatározása?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: „LEFELÉ NÖVÜNK!”

Ki is mondta? Juliska néni?
Szeretetházi kis körünk
melyik fehérhajú lakója?
„Mi már csak lefelé növünk!”

Tréfába bujztatott lemondás!
Vagy nem is az! Boldog titok!
Valami, amit egyre jobban
és sürgetőbben áhítok.

Minden nap csak lefelé nőni:
kisebbé lenni szüntelen,
hogy Krisztus növekedjék bennem,
s mindenben minden Ő legyen!

Őt dicsérje minden lehelet!
Őt áldja minden szívverés!
Így nőni lefelé! Van ennél
boldogítóbb növekedés?!

Ez legyen a mi drága titkunk,
aranymosolyú örömünk,
hogy Ő lesz bennünk mind nagyobbá,
s mi már csak „lefelé növünk”.

Jézus Jeruzsálemben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zakariás 9:9; Máté 21:12-17; Lukács 19:28-40, 45-48; 20:9-26

„Ahogy közelebb ért, és látta a várost, megsiratta” (Lk 19:41, ÚRK).

Jézus Jeruzsálemben töltötte földi életének utolsó hetét. Milyen viharos események követték egymást azokban a napokban! A dicsőséges bevonulás, Jézus keserű könnyei a közönyös város miatt, a templom megtisztítása, az elene szótt, ármányos tervek, az utolsó vacsora pátosza és a Gecsemáné-kerti gyötrődés, csúfos elárultatása, a keresztre feszítés és végül a feltámadás. Sem azelőtt, sem azóta nem volt egyetlen város sem, ami ekkora történelmi fordulópontnak lett volna tanúja, hiszen itt dőlt el a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem. Ám a kibontakozó dráma jelentőségét Jézuson kívül senki nem értette.

Jézus megfordult már Jeruzsálemben néhányszor az élete során. Máté, Márk, Lukács és János egyaránt feljegyezte, hogy felnőttként többször ellátogatott Jeruzsálembe, főként a páska ünnepe idején. Ismertek azok az esetek, amikor Jézus megjelent Jeruzsálemben: csecsemő korában elvitték szülei a templomba (Lk 2:22-28), tizenkét évesen vitatkozott az írástudókkal a templomban (41-50. versek), szolgálata kezdetén a kísértő felvitte a templom legmagasabb pontjára (Lk 4:9-13). Az evangéliumok íróinak figyelmét mégis inkább szolgálatának jeruzsálemi záró jelenetei kötötték le leginkább.

június 14.

A DICSŐSÉGES BEVONULÁS

Jézus Betlehemben született, Názáretben nevelkedett. Tanított, prédikált és gyógyított szerte Galileában, Szamáriában, Júdeában és Péreában. Egy város azonban mindig figyelmének középpontjában állt: Jeruzsálem. Jézus „*elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy*” (Lk 9:51). Jeruzsálembe való bevonulása a világtörténelem legdrámaibb és legfontosabb hetének nyitójelenete volt. A hét kezdetén királyként vonult be Jeruzsálembe, majd a város a keresztalálának is tanúja lett. Ezáltal mi, akik ellenségei voltunk, „*megbékéltünk Isten-nel*” (Róm 5:10).

Olvassuk el Lk 19:28-40 verseit! Képzeljük el a tanítványok izgatottságát! Bizonyára úgy gondolták, hogy Jézus királyként foglalja el Dávid trónját Jeruzsálemben. Milyen fontos tanulságot vonhatunk le mindebből a hamis várakozásra vonatkozóan?

Amikor Jézus megszületett, bölcsek jöttek keletről és Jeruzsálem kapuin kopogtatva ezt az elevenbe vágó kérdést tették fel: „*Hol van a zsidók királya, aki megszületett?*” (Mt 2:2)? Majd pedig, néhány nappal a kereszt eseményei előtt a tömegben ott tolongtak a tanítványai is Jeruzsálem utcáin, amikor ez a kiáltás szállt az ég felé: „*Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében*” (Lk 19:38)!

E lenyűgöző jelenettel teljesült a prófécia: „*Örülj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Íme, Királyod jön hozzád, aki igaz és szabadító, alázatos, és számárháton ül, nőstény számár csikóján*” (Zak 9:9, ÚRK). Jézus azonban tudta, hogy a hozsanna kiáltásaival induló történelmi menet hamarosan elér a Golgotára, ahol a szájából elhangzik majd a győzelmi kiáltás: „*Elvégeztetett!*”

Bár minden Isten örökkévaló terve szerint történt, a tanítványokat olyannyira fogva tartották saját koruk és kultúrájuk hagyományai, tanításai és elvárásai, hogy teljesen figyelmen kívül hagyták Mesterük korábbi figyelmeztetéseit arra vonatkozóan, mi fog történni és mi az események valódi jelentősége.

Krisztus szólt hozzájuk, de ők nem hallgattak rá. Vagy talán hallgattak, de a szavai annyira ellentmondtak elvárásaiknak, hogy egyszerűen kizárták azokat a tudatukból. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem követjük el ugyanezt a hibát, amikor a bibliai igazságokról van szó?

JERUZSÁLEM: A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA

„Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek” (Lk 19:46).

A győzelmes bevonulás után, amikor Jézus sírt Jeruzsálem felett, a Megváltó első dolga volt, hogy elmenjen a templomba.

Lk 19:45-48, Mt 21:12-17 és Mk 11:15-19 versei alapján milyen fontos tanulságot vonhatunk le Jézus tetteiből? A beszámolók értelmében hogyan viselkedjünk úgy egyénileg, mint tagjaiként a saját közösségünknek - ami bizonyos tekintetben templom? Ef 2:21

Mind a négy evangélium beszámol a templom megtisztításáról. Míg János az első megtisztítást jegyzi fel (Jn 2:13-25), ami Kr. u. 28-ban, a páska alkalmával történt, a másik három evangélista a második megtisztításról számol be, Kr. u. 31-ből. A templom két megtisztítása mintegy keretet képez Jézus nyilvános szolgálata elején és végén, bemutatva, hogy számára mennyire fontos volt a templom és az ott folyó szolgálat, és milyen stratégiai tervezettséggel hangsúlyozta messiási misszióját és tekintélyét.

Érdekes kérdést vetnek fel Jézus templomi tettei, különösen az, ami a második alkalommal, a halála előtt történt. Tudta, hogy hamarosan meg fog halni, ezért a templom és annak áldozatai nemsokára érvényüket veszítik, üressé válnak, Ő mégis kiűzte azokat, akik kereskedésükkel meggyalázták a helyet. Miért nem hagyott egyszerűen mindent úgy, ahogy volt, a maga romlottságában, hiszen a templom csakhamar szükségtelenné vált, sőt, egy nemzedéken belül le is rombolták?

Habár erre nem kapunk választ, de valószínűleg azért tett így Jézus, mert a templom még akkor is Isten háza volt, ahol bemutatta a megváltás tervét. Bizonyos értelemben mondhatjuk: Jézus közelgő halálával a templomnak és az áldozatoknak fontos szerepe volt abban, hogy segítsék az őszintén hívő zsidókat megérteni: kicsoda Jézus, és mi történt valójában a kereszthalálakor. Vagyis, a templom, ami előrevetítette a megváltás egész művét, sokaknak segíthetett Jézusban meglátni a Barányt, „*aki megöletett, e világ alapítása óta*” (Jel 13:8).

június 16.

A HÜTLENEK

A gonosz szőlőművesek példázata (Lk 20:9-19) nagy tanulsággal szolgál a megváltás történetében. A középpontjában Isten és a bűnösök iránti folytonos szeretete áll. Jézus a példázattal konkrétan kora zsidó vezetőit szólította meg („mert megértették, hogy ellenük mondta ezt a példázatot” [19. vers, ÚRK]), ám a mondanivalója örökzöld. Minden nemzedékre, gyülekezetre vonatkozik, és minden emberre, akinek szívére áradt Isten szeretete és bizalma, és akitől Isten hűséges választ vár. Ma mi vagyunk a munkásai, és levonhatunk néhány tanulságot ebből a példázatból arra vonatkozóan, hogyan is látja Isten a történelmet.

Olvassuk el Lk 20:9-19 verseit! Miként vonatkozik az itt tanított alapelvek ránk is, ha a példázat szereplőinek hibáit elkövetjük?

A szőlőskertben dolgozók ahelyett, hogy a szeretet és hűség gyümölcseit adták volna Istennek, elhagyták és becsapták Őt. Az Úr azonban a szőlőskert tulajdonosaként újabb és újabb szolgálókat (10-12. versek), újabb és újabb prófétákat (Jer 35:15) küldött kitartó szeretettel, hogy megnyerje övéit hűséges sáfárainak. Csakhogy minden próféta az elutasítás áldozata lett. „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok” (ApCsel 7:52)?

Isten megváltási tervének története valójában egy hosszú szerelmi történet. Egemást követik a tragédiák, az üdvösség végül mégis diadalt arat. A keresztest feltámadás követi. A megvetett kő szegletköve lett egy hatalmas templomnak, ami Isten közösségének ad majd otthont. Ott a megváltottak – szegények és gazdagok, zsidók és pogányok, férfiak és nők – egy népként, az „esztakológus” szőlőskertben (Isten országában) élnek majd, és örökre élvezik gyümölcseit.

Még ha nincsenek is ma élő próféták közöttünk, mi is képesek lehetünk elutasítani Isten hírnökeit, ahogy a régiek tették. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy nem fogjuk elvetni a hírnököket és üzenetüket?

ISTENÉ VAGY A CSÁSZÁRÉ?

Olvassuk el Lk 20:20-26 verseit! Hogyan értelmezhetjük és alkalmazhatjuk a saját helyzetünkre Jézus tanítását, bármelyik országban élünk is?

Jézus korában a rómaiak által kivetett adó igencsak érzékeny téma volt. Josephus szerint kb. Kr. u. 6-ban fellépett egy galileai forradalmár, Júdás, és azt hirdette, hogy aki adót fizet a császárnak, az árulást követ el Isten ellen. Ez a kérdés még sokszor felvetődött, hiszen jó néhányan felléptek, akik messiásnak kiáltották ki magukat, és erre a címre törekedve időről időre Róma-ellenes zendüléseket robbantottak ki. Egy ilyen érzékeny környezetben feltenni a kérdést, hogy jogos-e az adófizetés, nyilvánvalóan megvilágította a kérdezők rejtett indítékát. Ha Jézus az eljárást törvényesnek mondja, akkor Róma oldalára áll, ezzel bizonyítva, hogy nem lehet a zsidók királya, aminek a tömeg kikiáltotta jeruzsálemi bevonulásakor. Ha viszont nemet mond, azt bizonyítja, hogy a galileai hangulatot követi, törvénytelennek nyilvánítva a római fennhatóságot, amivel kiteszi magát az árulás vádjának. Olyan csapdába akarták csalni Jézust, amiből semmiképp nem kerülhet ki győztesen.

Jézus azonban átlátott rajtuk. Rámutatott az érmén a császár képmására, és határozottan kijelentette: *„Adjátok meg azért ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek”* (Lk 20:25). Mivel az emberek a császár uralma alatt élve a mindennapi szükségleteikre a császári pénzt használták, kötelezettségük volt az uralkodó felé. Viszont van ennél magasabb rendű kötelezettség is, abból eredően, hogy Isten mindnyájunkat a saját képére teremtett, ezért mindenek előtt és fölött neki tartozunk hűséggel.

„Krisztus felelete nem kibúvó volt, hanem a kérdés elfogulatlan megválaszolása... Kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a hatalomnak a kért támogatást egészen addig, amíg az nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek békeszeretően alá kell vetniük magukat, de elsődlegesen mindenkor Istenhez kell hűségesebbnek lenniük” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 507. o.).

Hogyan lehetünk törvénytisztelő állampolgárai annak az országnak, amelyben élünk, miközben tudjuk, hogy valódi állampolgárságunk abban a városban van, *„melynek építője és alkotója az Isten”* (Zsid 11:10)?

június 18.

AZ UTOLSÓ VACSORA

Olvassuk el Lk 22:13-20 verseit! Mi a jelentősége annak, hogy az utolsó vacsora a páska ünnepe idején volt?

Jézus az úrvacsora intézményét a páska ünnepének hátterén alapította, ami még jobban kiemelte, milyen tehetetlen is az ember Isten végtelen hatalmával szemben. Izrael képtelen volt kiszabadítani magát az egyiptomi szolgaságból, és mi sem tudunk önerőből megszabadulni a bűn következményeitől. A felszabadítás Istentől jön, szeretete és kegyelme ajándékként. Izrael népének ezt kellett gyermekeinek megtanítani nemzedékről nemzedékre (2Móz 12:26-27). Izrael történelmi szabadulása Isten megváltó tetteiben gyökerezett, és hasonlóképpen az emberiség bűntől való szabadítása is Jézus Krisztus keresztdozata következtében lehetséges. Valóban Jézus a páskabárányunk (lásd 1Kor 5:7), az utolsó vacsora eseménye pedig „azt hirdeti, hogy a hívők közössége kifejezésre juttatja Krisztus halálának dicsőséges és meghatározó jelentőségét” (G. C. Berkouwer: *The Sacraments*. Grand Rapids: Wm., 1969, Eerdmans. 193. o.). Az úrvacsora arra emlékeztet, hogy „az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultaték” (1Kor 11:23), a megfeszítése előtti éjszakán azt a komoly üzenetet bizta tanítványaira, amire mindig emlékezniük kellett: a kenyér és a bor szimbolizálja az Ő testét, ami hamarosan megtöretik, és véré, ami kiontatik a bűnök bocsánatára (lásd Mt 26:28). Istennek egyetlen eszköze volt arra, hogy megmentsen bűneinkből: Jézus halála. Jézus elrendelte az úrvacsorát, és meghagyta, hogy egészen visszatéréséig ünnepeljük meg (1Kor 11:24-26). Azért van erre szükség, nehogy elfeledjük, hogy Jézus halála a menny elrendelt eszköze volt a megváltásunkra. A földi történelem végéig emlékeznünk kell Jézus kijelentésére, miszerint vére „sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára” (Mt 26:28). Ha ezt figyelmen kívül hagyjuk, és más utakat keresünk az üdvösséghez, azzal tagadjuk az Isten által felkínált egyetlen utat. Többek között két lényeges tanulság emelkedik itt ki. Az úrvacsorai asztalnál először is emlékezzünk arra, hogy Krisztus értünk halt meg. A második tanulság pedig az, hogy mindnyájan egy test tagjaként ülünk az asztalnál, éppen Krisztus halála révén, amely közösségbe von egymással. Krisztus megváltottaiként, végidőbeli kiválasztott közösségeként tartózkodunk az asztalnál, és várjuk visszatértét. Addig is az Úr asztala arra emlékeztet, hogy az emberi történelemnek értelme, életünknek pedig reménye van.

Krisztus azért adta testét és véré, hogy az örök élet ígérete a miénk lehessen. Hogyan tehetjük egészen személyessé ezt a nagyszerű igazságot úgy, hogy szüntelenül reményt és bizonyosságot nyerjünk belőle?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónknak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük és lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak. Az elméleti tudás nem használ. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 425. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Gondoljunk újra azokra a jelenetekre, amikor Jézus megtisztította a templomot! Ma miként bocsátja az ember áruba a hitét és a hűségét? Hogyan használható fel a vallás haszonszerzésre, presztízs vagy pozíció elnyerésére? Mit tehetünk, nehogy egyházként ebbe a csapdába essünk?
2. Alex Rosenberg, ateista író úgy véli, hogy a valóság és minden létező csupán anyagi vonatkozású. Vagyis szükségképpen mindent meg lehet magyarázni fizikai folyamatokkal, ill. *csakis* úgy. E folyamatok pedig természetesen tervezettség, célok, szándékok, Isten nélkül mennek végbe. „Mi a célja a világegyetemnek?” – teszi fel a kérdést. „Semmi. Milyen szándékok működnek a világegyetemben? Erre is ugyanaz a válasz: semmilyenek.” Ha pedig az univerzum értelmetlen és céltalan volta depresszióba taszítana, Rosenberg azt javasolja, hogy ne vedd komolyan! Miért? Mert érzelmeink – beleértve a lehangoltságot is – nem jelentenek mást, mint a neuronok és vegyi anyagok különleges elrendeződését, és mindebben ugyan mi komoly? Rosenberg azonban javasol egy megoldást azok számára, akiket elcsüggeszt az élet értelmetlensége. Mivel a depresszió csak a neuronok egyfajta elrendeződése, egyszerűen rendezzük át a neuronokat gyógyszerekkel. „Ha nem érzed jól magad másnap reggel vagy három hét múlva, válts át másikra! Általában három hét, mire a szerotonin beépíti az olyan nyugtatók hatóanyagait, mint pl. a Prozac. Ha az egyik nem használ, talán a másik majd fog.” A tudós válaszában az a megdöbbenő, hogy komolyan is gondolja: ha csüggedt vagy, szedj drogot! Hasonlítsuk össze ezt a világgépet a Jézusba vetett hittel és mindazzal, amit értünk tett a kereszten! Miért jelenti az úrvacsora a Rosenberg és ateista szemlélete által bemutatott nihilizmus, értelmetlenség nyílt és határozott cáfolatát?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: GOLGOTA

János 19:26-27

Roskadozva, révülten kíséri.
Arca egyre halványabbra válik.
A Golgotát akarja elérni.
Vele lenni... végig... mindhalálig!

Gyökeret ver keresztfája alatt.
Nincs erő, mely elszakítsa onnan.
Jaja, könnye régesrég elapadt.
Nézi néma, fagyott fájdalomban.

Míg a kereszt irgalmas Királya
letekint az elalélt virágra.
Minden szaván piros pecsét a vére:

„Imhol fiad!” Mintha búcsút venne!
Édes fiát veszítse el benne,
s találjon rá megváltó Istenére!

Megváltónk megfeszítése és feltámadása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: IMózes 3:1-6; Máté 12:30; Lukács 22:39-46, 53; IKorinthus 15:14; 2Korinthus 13:8

„Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni” (Lk 24:7).

Jézus gyerekkorától kezdve tudta: azért érkezett a földre, hogy Atyja akaratát teljesítse (Lk 2:41-50). Atyja iránti teljes és tántoríthatatlan elkötelezettséggel tanított, gyógyított és szolgált. Miután az utolsó vacsorát elfogyasztották, érkezett az ideje, hogy magára maradjon, megbizonyosodjon Isten akaratáról, elárulják, megtagadják, kihallgassák, keresztre feszítsék, majd pedig győzelmesen feltámadjon a halálból.

Jézus egész életében tudta, hogy a keresztre elkerülhetetlen. Az evangéliumokban sok helyen találjuk a „kell” szót Jézus szenvedéséhez és halálához kapcsolódóan (Mt 16:21; Mk 8:31; 9:12; Lk 17:25; 22:37; 24:7; Jn 3:14). El kell mennie Jeruzsálembe. Szennednie kell. Meg kell vettetnie. Fel kell emeltetnie és így tovább. Isten Fiát semmi sem téríthette el attól, hogy a Golgotára menjen. Mint Sátántól származó gondolatot (Mt 16:22-23) utasított el bármilyen javaslatot, ami arra vonatkozott, hogy kerülje el a keresztre. Meggyőződése volt, hogy mennie kell, „sokat szenvedni... megöletni, és... föltámadni” (21. vers). Jézus számára a keresztre felé vezető út nem csupán egy lehetőség volt a sok közül, hanem az, amit végig kellett járnia (Lk 24:25-26, 46). Ez az isteni titok része, „amely el volt rejtve örök időktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentette az ő szentjeinek” (Kol 1:26).

GECSEMÁNÉ: FÉLELMETES KÜZDELEM

A történelem hajnalán Isten megteremtette Ádámot és Évát, egy gyönyörű kertbe helyezte, azután megáldotta őket minden jóval és széppel, ami életükhez és boldogságukhoz kellett. Ám hamarosan valami rendkívüli történt: megjelent Sátán (1Mózes 3. fejezet). Megkísértette az első emberpárt, és ezzel a frissen teremtett földet a jó és a gonosz, az Isten és a Sátán közötti küzdelem kellős közepébe taszította.

Isten időzítése szerint a kereszttel előtti órákban pedig egy másik kert lett küzdelem helyszíne (Lk 22:39-46), ahol az igazság és a hamisság, a bűntelenség és a bűn, Istennek az emberiség megmentésére vonatkozó terve és az emberek elpusztítását célzó sátáni akarat csapott össze.

Édenben a bűn mélységeibe zuhant a világ, a Gecsemáné-kertben viszont Jézus megszerezte a végső győzelmet számára. Édenben az ember énje szállt szembe Istennel, a Gecsemáné-kert viszont annak lett tanúja, hogy Jézus egészen alárendelte magát Istennek, és győzött a bűn felett.

Hasonlítsuk össze az Édenben történeteket azzal, ami a Gecsemáné-kertben zajlott (Lk 22:39-46)! Mi volt az óriási különbség a két eseménysorozat között?

A Gecsemánében két kulcsfontosságú dolog történt: az első, hogy Sátán a legaljasabb módon próbálta meg eltéríteni Jézust az Istentől kapott küldetéstől és céltől; a második pedig a legnemesebb példa arra, hogyan kell Isten erejére támaszkodva megvalósítani az Ő akaratát és célját. A Gecsemáné bizonyítja, hogy bármilyen heves is a csata és bármilyen gyengék vagyunk is, mindazok számára biztos a győzelem, akik tapasztalták már az ima erejét. Ahogy Jézus imájának híres mondata is szól: „*mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen*” (Lk 22:42)! Sátán minden seregét felvonultatta Jézus ellen, akinek szeretett tanítványai eközben teljesen érzéketlenek maradtak Uruk szenvedései idején. A Megváltó arcán vércseppek gördültek, az áruló csókja csak egy lehetnyire volt, a papok és a templomszolgák pedig közeledtek. Jézus azonban bemutatta, hogy az ima és az Isten akarata előtti meghajlás megadja a szükséges erőt az élet súlyos terheinek elviseléséhez.

Következő alkalommal, amikor heves kísértés ér, hogyan szerezhetünk mi is olyan tapasztalatot, mint Jézus a Gecsemánében? Nem kell úgy járnunk, mint Ádám és Éva az Édenben! Mi az a lényeges elem, ami a kettő közötti különbséget jelentette?

JÚDÁS

„Bement pedig a Sátán Júdásba, akit Iskáriotesnek hívnak, és a tizenkettőhöz tartozott” (Lk 22:3). Kétségtelen, hogy Sátán nagy erőfeszítéseket tett az összes tanítvány megkaparintásáért. A többiekkel ellentétben mi miatt vált Júdás könnyű prédává az ellenség számára?

Lukácstól tudjuk, hogy Jézus egész éjjel imádkozott a domboldalon, mielőtt kiválasztotta a tanítványait (Lk 6:12-16). Hitte, hogy a tizenkét tanítvány Isten ajándéka számára (Jn 17:6-9). Vajon Júdás személye is válasz volt az imákra? Hogyan értelmezhetjük másként a történetet, mint úgy, hogy még Júdás áru-lásával és hitehagyásával is Isten célja teljesedett (2Kor 13:8)? Júdás valóban igen tehetséges volt, lehetett volna belőle egy másik Pál, ő viszont egészen rossz irányba tartott. Ami számára is Gecsemáné-kertben szerzett tapasztalat lehetett volna, „édenkerti” bukássá vált. „Addig dédelgette... a kapzsiság ördögi lelkületét, míg ez lett a kormányzó, mozgató ereje életének. A Mammon iránti szeretete felülmúlta Krisztus iránti szeretetét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 619. o.). Amikor Jézus öt kenyérrel és két hallal jóllakatta az ötezres tömeget, Júdás volt az első, aki felmérte e csoda politikai jelentőségét, és „előállt azzal a tervvel, hogy Jézust akár erőszakkal is tegyék meg királynak” (i. m. 622. o.). Jézus azonban leleplezte ezt a kísérletet, és ezzel kezdődött Júdás kiábrándulása. „Vágyai magas hőfokon izzottak. Kiábrándulásának, csalódásának annál keserűbbnek kellett lennie” (i. m. 622. o.). Egyértelmű: Júdás, mint sokan mások, hitte, hogy Jézus földi királyság megalapítására fogja használni rendkívüli hatalmát, és persze ő jó pozíciót kívánt ebben a birodalomban. Milyen tragikus, hogy a soha meg nem alapított földi királyságban betöltendő posztra vágyódva elveszítette helyét Isten örök, biztosan eljövendő országában! Egy másik esetben, amikor Jézus egyik elkötelezett követője drága illatszerrel kente meg a Megváltó lábát, Júdás pazarlasként értékelte a gesztust (Jn 12:1-8). Ő csak a pénzt látta, és pénzimádata beárnyékolta a Jézus iránti szeretetét. Mivel ennyire lefoglalta a pénz- és hatalomvágy, a menny felbecsülhetetlen értékű ajándékát is „be akarta árazni” (Mt 26:15). Ettől a pillanattól kezdve „bement pedig a Sátán Júdásba” (Lk 22:3, ÚRK), így veszett el az örökkévalóság számára.

A társadalmi rang, a hatalom vagy a pénz önmagában nem rossz. A probléma akkor kezdődik, amikor ezeknek a dolgoknak (vagy bármi másnak) az árnyéka rávetődik az Isten iránti hűségünkre. Miért fontos mindig alapos önvizsgálatot tartani, nehogy Júdáshoz hasonlóan mi is becsapjuk magunkat?

MELLETTÉ VAGY ELLENE

Mindamellet, amit a kereszt számunkra jelent, a történelem nagy választóvonalának is bizonyul – a hit és a hitetlenség, az árulás és az elfogadás, az örök élet és az örök halál között. A keresztet illetően egyetlen ember sem maradhat semleges. Végül mindnyájan vagy az egyik, vagy a másik oldalon foglalunk helyet.

„*Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol*” (Mt 12:30, ÚRK). Kemény szavak ezek, és némileg érzékenyen érintenek bennünket, de Jézus csak a valóságot festi le, bemutatva, ami a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem részeseiként ránk vár. Vagy vele vagyunk, vagy az ellenséggel. Igen, ennyire éles az ellentét.

Hogyan viszonyultak a következő személyek Jézushoz? Milyen tanulságokat vonhatunk le példájukból, ami segíthet az Istennel való kapcsolatunk építésében és a kereszthez való viszonyulásban?

A Szanhedrin (Lk 22:53). Milyen hibákat követtek el ezek az emberek? Vajon miért? Hogyan kerülhetjük el, hogy bennünk is eltorzuljon a Jézusról alkotott kép?

Pilátus (Lk 23:1-7, 13-25). Mi indította Pilátust arra, hogy kijelentse: „nem találok benne semmi bűnt” (Jn 19:4), amikor pedig kimondta rá a kereszt általi halál ítéletét? Mit tanulhatunk a hibájából, abból, hogy képtelen volt azt tenni, amit helyesnek hitt?

Heródes (Lk 23:6-12). Mi volt a nagy bűne? Milyen tanulságot szűrhetünk le belőle?

A két lator (Lk 23:39-43). A két bűnöző ugyanarra a keresztre tekintett, de eltérő módon reagáltak. Hogyan mutatja be ez a jelenet az üdvösség vagylagosságát, konkrétan azt, hogy a nagy küzdelemben vagy az egyik, vagy a másik oldalon állunk?

FELTÁMADOTT!

Vasárnap kora reggel az asszonyok egyetlen céllal mentek Jézus sírjához: be akarták fejezni a temetési szertartást. Elég sok időt töltöttek Jézussal, valójában mégsem értették a történeteket. Nyilvánvalóan nem számítottak arra, hogy üres sirt találnak, sem a mennyei hírnökök szavára: „*Nincs itt, hanem feltámadt*” (Lk 24:6).

Az apostolok cselekedetei első néhány fejezetében legalább nyolc utalás van Jézus feltámadására (ApCsel 1:22; 2:14-36; 3:14-15; 4:1-2, 10, 12, 33; 5:30-32). Miért volt sarkalatos pontja az apostolok igehirdetésének és a korai egyház hitének Jézus feltámadása? Miért fontos ez a számunkra is?

Az asszonyok közvetlen tanúi voltak Jézus feltámadásának. Futottak, hogy elmondják a jó hírt másoknak is, de senki nem hitt nekik (Lk 24:11). Éppen ellenkezőleg: az apostolok a kimerült, gyászoló asszonyok üres fecsegésének tartották a megváltás történetének legnagyobb eseményét (lásd 10-11. versek).

Hamar rá kellett jönniük, hogy mekkorát tévedtek! Krisztus feltámadása alapvető elem Isten megváltási tervében, valamint a keresztény hit és élet egészében. Pál apostol világosan írja: „*Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is*” (1Kor 15:14, ÚRK). Azért hiábavaló vagy üres, mert Krisztus feltámadásában van a reménységünk. E nélkül a reménység nélkül a földi életünk végével örökre el is veszünk. Csak-hogy Krisztus élete nem ért véget a sírban, ami hatalmas ígéret arra nézve, hogy a miénk sem fog!

„Ha Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor Isten megváltó tetteinek hosszú sora zsákutcában végződik – egy sötét sírban. Ha Krisztus feltámadása nem valóság, nincs bizonyosságunk arról, hogy Isten élő Isten, hiszen a halálé lett volna az utolsó szó. A hit hiábavaló volna, mert tárgya nem bizonyította, hogy Ő az élet Ura. Ha Krisztus valóban halott lenne, a keresztény hit be lenne zárva a sírba Isten végső és legnagyobb önkinyilatkoztatásával – a Fiával együtt” (George Eldon Ladd: *A Theology of the New Testament*. [Az Újszövetség teológiája.]. Grand Rapids, Wm. 1974, Eerdmans. 318. o.).

június 25.

„**BE KELL TELJESEDNIE MINDANNAK, AMI MEGÍRATOTT**”

Olvassuk el Lk 24:13-49 verseit, amelyek közvetlen a Krisztus feltámadása utáni eseményekről szólnak. A különböző találkozások alkalmával mire mutatott rá Jézus, hogy segítsen az embereknek megérteni a történeteket? Miért olyan fontos ez még ma is, amikor bizonyosságot teszünk a világban?

A feltámadásnak önmagában is elég bizonyítéknak kellett volna lenni arra, hogy Jézus a Messiás. A keresztre feszítés előtt megverték és megkínózták, majd a kereszten átszúrták az oldalát, azután levették a keresztről, begöngyölték fehér gyolcsba és elhelyezték a sírba. Még ha feltételeznénk is azt a teljes képtelenséget, hogy Jézus túlélte a keresztre feszítést és a temetést, majd véresen, összetört testtel valahogy kitántorgott a sírból, semmiképp sem keltette volna a győztes Messiás képét.

Mindenesetre Jézus valóban „élt és virult”: az Emmaus felé vezető úton hosszú kilométereket tett meg gyalogszerrel a két tanítvánnyal. Közben figyelmüket a Szentírásra irányította, és szilárd bibliai alapot vetett hitüknek.

Azután megjelent a tanítványoknak, megmutatta valóságos testét, együtt evett velük, sőt Isten Igéjéből is idézett. *„És monda nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai”* (Lk 24:46-48).

Jézus itt nemcsak az Írásból idézett (miközben valóságos testben ott volt a tanítványokkal), hanem arra használta fel az Igét, hogy segítsen nekik pontosan megérteni a történeteket. Közvetlenül feltámadásához kötötte a misszióparancsot, hogy követői minden népnek hirdessék az evangéliumot. Mint ahogy az Isten-voltát igazoló, elsőprő erejű bizonyítékok esetében, Jézus mindig is Isten Igéjére irányította a követői figyelmét. Fontos ez számunkra is, hiszen ha nem ismernénk Isten Igéjét, honnan tudnánk, hogy a küldetésünk: elvinni az örömhírt a világnak? Egyáltalán honnan tudnánk, hogy van evangélium? A Biblia tehát éppen olyan fontos a mi életünkben is, mint Jézus és tanítványai életében volt.

Mennyi időt töltünk az Ige tanulmányozásával? Hogyan hat az életünkre, döntéseinkre és kapcsolatainkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus halálának jelentőségét szemlélni fogják a szentek és az angyalok. A bűnös ember soha nem juthatna be Isten országába, ha Isten Báránya nem öletett volna meg a világ megalapítása óta. Hogy is ne magasztalnánk a kereszt Krisztusát? Az angyalok dicsőséget és tisztességet adnak neki, hiszen még ők sincsenek biztonságban, ha nem tekintenek Isten Fiának szenvedésére. Még a menny angyalait is a kereszt őrzi meg a hitehagyástól. A kereszt nélkül ők sem lennének nagyobb biztonságban, mint társaik voltak Lucifer lázadása és bukása előtt. Az angyalok tökéletessége kudarcot vallott a mennyben. Az ember tökéletessége kudarcot vallott az Édenben, a paradicsomi boldogságban. Isten Bárányára kell tekintenie mindenkinek, aki földön és mennyben biztonságra vágyik” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt., 1132. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Keresztényként hit által kell élnünk, vagyis hinnünk kell valamiben, amit nem tudunk teljes mértékig bizonyítani, hiszen nincsenek közvetlen szemtanúk, akik bizonyoságul szolgálhatnának. Persze az emberek sok mindenben hisznek, amire szintén nincs bizonyíték. A tudományról például ezt írta valaki: „Összességében meglepően kevés dologban hiszünk úgy, hogy közvetlen bizonyítékunk van rá” (Richard DeWitt, *Worldviews: An Introduction to the History and Philosophy of Science*. [Bevezetés a tudomány filozófiájának történetébe.] 2. kiad. Chichester, West Sussex, U. K., 2010, John Wiley and Sons. 15. o.). Viszont igen jó okunk van a hitre. Jézus ezt mondta a tanítványoknak a nagy misszióparanccsal kapcsolatban: „És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyoságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég” (Mt 24:14, ÚRK). Gondoljunk arra az időre, amikor Jézus ezt mondta! Hányan hittek benne, vagy hányan értették egyáltalán valamilyen szinten, hogy kicsoda Ő, és mit tett értünk, az emberiségért? Gondoljunk arra is, hogy a korai egyháznak milyen ellenállással kellett megküzdenie évszázadokon át a Római Birodalomban! Ezek után beszéljünk az osztályban Jézus jövődölésének nagyszerűségéről, ami segít, hogy kitartóan tudjunk bízni Isten Igéjében!
2. Elmélkedjünk a fenti Ellen G. White idézeten! Hogyan segít megértenünk a bűn kérdésének egyetemességét? *Az angyalok sincsenek biztonságban, ha nem tekintenek Jézusra.* Mit jelent ez?

JÉZUS ÉS A TÖRVÉNY

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek, vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem” (Mt 5:17).

„A Sínai hegyén kinyilatkoztatott törvény a szeretet alapelvének kifejezése, s egyben az egész föld részére az ég törvényeinek kinyilatkoztatása. Egyetlen közvetítő által adta nekünk az Atya és Ő hirdette ki, akinek hatalma összhangot teremthet az emberi szív és a törvény alapelvei között...

Izrael nem ismerte fel a törvény lelki lényegét; látszatengedelmességük csak a külső formák és ceremóniák betartásából állt, anélkül, hogy a szívüket a magasztos szeretetnek odaszentelték volna. Amikor Jézus jellemével és munkálkodásával szemléltette Isten szent, nemes és magasztos erényeit és feltárta a csupán külsőségekben megnyilvánuló engedelmesség értéktelenségét, a zsidó nép vezetői nem értették meg szavait, tehát el sem fogadták. Véleményük szerint Jézus könnyen vette a törvény követelményeit, s amikor megértette velük azokat az igazságokat, melyek Istentől elrendelt istentiszteleteik lelkét képezték, megvádolták Őt a törvény eltörlésével, mert ők csak a külsőségekre tekintettek.

A farizeusok észrevették az óriási különbséget az ő saját és az Úr tanítási módszere között. Észrevették, hogy az igazság fensége, szépsége és tisztasága az emberek kedélyére gyengéd, de mély benyomást gyakorol. Attól féltek, hogy Jézus elhódítja tőlük az embereket, ha nem tesznek ellene intézkedéseket. Ezért állandóan határozott ellenségeskedéssel leselkedtek utána, alkalmat kerestek, hogy a Főtanácsnál bevádolhassák, elítélhessék és kivégezhessék Őt... Azonban az Üdvözítő félreérthetetlenül feltárta az isteni törvényekkel szemben elfoglalt álláspontját” (Ellen G. White: *Krisztus követése*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház. 46-47. o.).

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan...” (Mt 11:28)

1.	Sz.	Zsid 10:22-23	Járuljunk hozzá!
2.	Cs.	Lk 15:20	Az apa öröme
3.	P.	Mk 15:37-39	Mind jóllaktak
4.	Sz.	Lk 23:57	Megpihenés a parancsolat szerint
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:16</i>			<i>Debrecen: 19:03</i>
5.	V.	Mk 16:6	Jézus feltámadt!
6.	H.	Mt 5:48	Legyetek tökéletesek!
7.	K.	Ézs 6:3	A Seregek Ura szent
8.	Sz.	Ézs 46:9-10	Isten ismeri a jövőt
9.	Cs.	Zsid 12:14	Békességre törekedve
10.	P.	Jn 12:25-26	Tanács Krisztus szolgálainak
11.	Sz.	Ézs 61:1	Isten Lelke által
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:25</i>			<i>Debrecen: 19:13</i>
12.	V.	Ef 4:14-15	Érettség, igazság, szeretet
13.	H.	Ézs 58:10-11	Könyörület, erősítés
14.	K.	Ef 3:20-21	Isten gazdag ajándékai
15.	Sz.	Zsolt 37:4	Gyönyörködni az Úrban
16.	Cs.	Péld 13:12	Szomorúság vagy öröm
17.	P.	1Jn 5:13	Az örök élet feltétele
18.	Sz.	Mt 12:18-20	Jézus: minden nép reménye
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:35</i>			<i>Debrecen: 19:23</i>
19.	V.	Mt 25:40	Énvelem cselekedtétek
20.	H.	2Kir 20:5	Az Úr válasza
21.	K.	Lk 17:17-19	Tízből egy
22.	Sz.	Zsid 12:1-2	Bizonyosságok fellegében
23.	Cs.	Lk 6:35	Isten gyermekeként élni
24.	P.	Lk 6:45	Jó ember, gonosz ember
25.	Sz.	Róm 1:17	Az igaz ember hitből él
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:45</i>			<i>Debrecen: 19:33</i>
26.	V.	Róm 12:21	Jóval győzni meg a gonoszt
27.	H.	1Jn 4:18	Félelem nélküli szeretet
28.	K.	Tit 2:14	Megváltónk áldozata
29.	Sz.	Mk 8:35	Megtartott élet
30.	Cs.	Jn 13:34-35	Új parancsolat

„Légy buzgó tehát, és térj meg!” (Jel 3:19, ÚRK)

1.	P.	Mt 24:44	Állandó készenlétben
2.	Sz.	Róm 12:1	Teljes odaszánás
		Naplemente: Budapest: 19:55	Debrecen: 19:43
3.	V.	Róm 14:10	Isten ítélőszéke előtt
4.	H.	ApCsel 28:28	Üdvösség a pogányoknak
5.	K.	Lk 6:48	A sziklára épített ház
6.	Sz.	Zsolt 80:8	Könyörgés Istenhez
7.	Cs.	1Kor 3:13-14	A tűz próbája
8.*	P.	Mt 24:13	Állhatatosaké az üdvösség
9.	Sz.	1Móz 7:7-10	Védelem az özönvíz idején
		Naplemente: Budapest: 20:04	Debrecen: 19:52
10.	V.	Jer 12:5	Készülj a nehezebb helyzetekre!
11.	H.	Zsolt 56:11-12	Bizalom Istenben
12.	K.	Hós 13:4-5	Gondoskodó Istenünk
13.	Sz.	Jn 8:7	A büntelen vessen rá követ!
14.	Cs.	Jn 8:29	Az Atya jelenlétében
15.	P.	Ef 6:4	Nevelés szeretettel
16.	Sz.	2Kor 1:20	Isten biztos ígéretei
		Naplemente: Budapest: 20:14	Debrecen: 20:02
17.	V.	Ef 3:12	Hittel fordulhatunk Istenhez
18.	H.	Gal 5:22-23	A Lélek gyümölcse
19.	K.	Róm 7:18-19	A belső harc
20.	Sz.	1Jn 4:10	A szeretet Istentől ered
21.	Cs.	Lk 19:16-17	A hű szolgálta jutalma
22.	P.	Mk 6:2	Jézus a zsinagógában tanít
23.	Sz.	Zsolt 55:23	Az Úr megvéd az ingadozástól
		Naplemente: Budapest: 20:22	Debrecen: 20:10
24.	V.	2Pt 3:17-18	Vigyázzatok, növekedjetek!
25.	H.	Gal 2:20	Krisztussal megfeszítettetve
26.	K.	Jel 3:18	Jézus tanácsa
27.	Sz.	Jel 3:20	Jézus bebocsátásra vár
28.	Cs.	Mk 14:8	Mária tette
29.	P.	Ézs 55:8	Isten gondolatai és útjai
30.	Sz.	Mk 11:22	Higgyetek Istenben!
		Naplemente: Budapest: 20:30	Debrecen: 20:18
31.	V.	Ézs 51:6-7	Isten örök szabadítása

„Akik félitek az URat, az ÚRban bízatok!” (Zsolt 115:11, ÚRK)

1.	H.	5Móz 6:24	Isten engedelmességre szólít
2.	K.	Ézs 50:4-5	Az Úrtól jövő adományok
3.	Sz.	Péld 19:11	Türelem
4.	Cs.	Jób 27:6	Tiszta lelkiismeret
5.	P.	Lk 18:1	Szüntelen imádkozni
6.	Sz.	Gal 5:6	Szeretet által munkálkodó hit

■ *Naplemente: Budapest: 20:36 Debrecen: 20:25*

7.	V.	5Móz 30:19	Válasszunk jól!
8.	H.	Mt 25:3-4	Bölcsek és balgák
9.	K.	1Thessz 5:20-21	A profétálás és körültekintő mérlegelés
10.	Sz.	Fil 3:12	Igyekezünk a jóra!
11.	Cs.	4Móz 11:23	Megrövidült volna az Úr karja?
12.*	P.	Zsolt 57:11-12	Isten kegyelme és hűsége
13.	Sz.	5Móz 20:4	Az Úr elkísér

■ *Naplemente: Budapest: 20:41 Debrecen: 20:30*

14.	V.	Jn 21:15	Jézus kérdése
15.	H.	Zsolt 78:4	Istenről beszélni gyermekeinknek
16.	K.	ApCsel 17:27-28	Isten nemzetsége vagyunk
17.	Sz.	Jel 20:6	Az első feltámadás
18.	Cs.	Lk 12:32	Ne félj!
19.	P.	Jak 5:16	Bűnvallás, imádság
20.	Sz.	2Pt 1:10	Péter apostol tanácsa

■ *Naplemente: Budapest: 20:44 Debrecen: 20:33*

21.	V.	Zsolt 26:5-6	Kerülni a rosszak társaságát
22.	H.	Jn 6:68-69	Ki máshoz mehetnénk?
23.	K.	Ézs 53:4	Betegségeinket, fájdalmainkat hordozta
24.	Sz.	Gal 6:7	Ki mint vet, úgy arat
25.	Cs.	Ézs 57:15	A Magasságos Isten megelevenít
26.	P.	Jn 18:37	Jézus és az igazság
27.	Sz.	Róm 2:4	Talán megveted Isten jóságát?

■ *Naplemente: Budapest: 20:45 Debrecen: 20:34*

28.	V.	1Jn 2:15-17	A világ szeretete vagy Isten szeretete?
29.	H.	Zsolt 62:6	Reménység Istenben
30.	K.	Zsolt 69:2	Könyörgés szabadtításért